

Tướng Công Thỉnh Dừng Chậm

Contents

Tướng Công Thỉnh Dừng Chậm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	20
4. Chương 4	28
5. Chương 5	36
6. Chương 6	42
7. Chương 7	45
8. Chương 8	48
9. Chương 9	52
10. Chương 10	56
11. Chương 11	60
12. Chương 12	64
13. Chương 13	70

Tướng Công Thỉnh Dừng Chậm

Giới thiệu

Cư nhiên để cho nữ nhi bảo bối của nàng đầu thai nhầm. Lúc thì để cho nàng ở thế kỷ 20 làm nam r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-thinh-dung-cham>

1. Chương 1

“Hề ló! Ta đã trở về”. Vừa nghe đến thanh âm này, vốn là đang bẽ bộn công việc, chúng tiêu tiên rồi rít ngẩng đầu

Tóc đuôi ngựa, đeo kính râm, áo sơ mi cùng quần jeans, đích thị một giai nhân tiêu sái đi tới

“Tử sinh, Xấu sinh, Dần sinh, Mão sinh, Thần sinh, Tị sinh, Ngọ sinh, Vị sinh, Thân sinh, Dậu sinh, Tuất sinh, Hợi sinh, ta đã trở về”

Thoáng chốc mười một nữ hài tử khoảng 12 tuổi, dáng dấp giống nhau như khuôn đúc toàn bộ chạy ra

“Nương nương, người rốt cục đã trở lại, Tuất sinh nhớ ngài lắm lắm!”. Tuất sinh đáng yêu lôi kéo cánh tay nàng làm nũng.

Không đợi nàng trả lời, lại thêm một cái kéo cánh tay nàng

“Nương nương, nhân gian chơi rất khoái sao?” Luôn luôn ham chơi Không sinh tò mò hỏi.

“Nương nương, người có mang về vật kỷ niệm sao?”

“Nương nương, nhân gian....”

“Tốt lắm, các người.” Lão đại Tử Sinh lên tiếng, “Nương nương vừa trở về, trước hết để cho nương nương nghỉ ngơi một chút có được hay không?”

“Chuẩn nha, nương nương thực sự mệt quá.” Nàng đối với các đệ tử mỉm cười khả ái.

“Nương nương, Thần sinh mang cho người trà người yêu thích nhất được không ạ?”

“Nương nương, người muốn ăn chút gì không? Tị sinh đi làm cho người ăn”

“Nương nương, Thân Sinh giúp người xoa bóp”

Một đám nữ hài tử như sao vây quanh trăng ôm ấp lấy nàng hướng trong cung đi tới.

“Đúng rồi, tại sao không thấy Hợi sinh?”. Trở lại lâu như vậy, nàng mới phát hiện thiếu đi một cái trứng lơ mơ

“Con không biết đâu, gần đây rất ít thấy được muối ấy ạ.”

“Đúng đấy, gần đây không biết muối ấy đang bán cái gì nữa?”

“Con thường thấy nàng hay chạy tới sinh đài”

“Vâng, con cũng thấy nha”

“Đúng nha, không biết muối ấy đang nghịch cái gì nữa”

“Gần đây muối ấy giống như không tập trung tinh thần ạ”

“Kể từ hồi nương nương rời Chuyển Sinh điện, Hợi Sinh có vẻ là lạ.”

Một đám tiểu hài tử vẻ mặt lo lắng ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người

Chuyển sinh nương nương nghỉ ngơi một lúc, không nghĩ ra tiểu lơ mơ, không buồn không lo ấy có chuyện gì phiền lòng?

“Đợi lát nữa ta sẽ đi xem nàng”. Chuyển sinh nương nương hướng các tiểu hài tử trấn an.

“Vâng ạ!” Mười một bé con nhìn thấy nàng nở nụ cười cũng cười. Giao cho nương nương sẽ không vấn đề.

Mới bước vào đại điện, lập tức có người mềm mại kêu nàng:” Chuyển sinh nương nương”

Chuyển sinh nương nương ngẩng đầu thấy một thân mỹ nữ.

“Chức Mệnh nương nương, làm sao cô biết ta đã trở về?”. Chuyển Sinh hứng khởi đi tới.” Ta mang về đồ chơi tốt cho cô đó”. Chức Mệnh cùng nàng là bạn bè tốt gần năm, tình cảm đương nhiên tốt vô cùng.

Ai ngờ Chức Mệnh chẳng những không cười vui vẻ, ngược lại mặt mày bí xị nhìn chằm chằm nàng.

“Thế nào?” Chuyển Sinh lo lắng nhìn nàng. Chưa từng thấy qua Chức Mệnh mang vẻ mặt này, nàng đắc tội nàng ấy sao. Sẽ không nha. Nàng đến nhân gian mới gần 20 ngày thôi, làm sao chọc tới nàng ấy rồi.

“Con gái ta đâu rồi?” Chức Mệnh nương nương hỏi ngược lại nàng

“Con gái cô” Chuyển Sinh mặt toàn dấu hỏi, tạm thời nghĩ không ra nàng ấy nhờ mình chuyện gì.

“Hai mươi ngày trước, ta đem nguyên thần con gái Huyền Linh của ta cho cô”. Chúc Mộng nhẹ nhàng nói, nhưng là gương mặt cực kì mất hứng.

“Hai mươi ngày trước...”, Chuyển Sinh nghĩ nghĩ một chút, giống như có chuyện như vậy nha.... Nàng nhớ lúc ấy nàng vội vàng muốn nghỉ ngơi, liền đem nguyên thần Huyền Linh giao cho Tử Sinh.

“Tử Sinh, ta giao cho con nguyên thần, con để cho nàng ấy đi đầu thai thế nào rồi?” Chuyển Sinh hí hóp mắt cười nói, chỉ cần giao cho Tử Sinh liền không thành vấn đề.

Tử Sinh biểu tình mờ mịt nhìn nàng, “Nương nương, người đâu có đem nguyên thần của Huyền Linh tiên tử giao cho con”. Trí nhớ của bé siêu cường, không biết chữ quên viết thế nào, huống chi chuyện trọng đại như vậy!

Nụ cười Chuyển Sinh nở nang ngay lập tức hóa đá” Ta nhớ ta rõ ràng giao cho con nha!” Rõ ràng chính là bé ấy nha!

“Thật không có mà”. Tử Sinh vô tội nhìn nàng

“Kia.... Là ai? Chuyển Sinh nhìn về phía các bé” Lúc ta muốn đi nghỉ phép, ai nói tạm biệt với ta. Nàng chuồn êm đi ra ngoài, chỉ có một bé con nhìn thấy nàng mà thôi, nàng cho đấy là Tử Sinh....

Các bé đồng loạt lắc đầu

“Có phải là Hối Sinh hay không ạ?” Xấu Sinh nói ra suy nghĩ trong lòng

Chuyển Sinh mặt liền biến sắc, không kịp nói năng liền hướng sinh đài phóng tới. Giao cho Hối Sinh, kia không phải là tìm chết nha!

Xa xa, liền thấy Hối Sinh đang nằm cạnh ao Quan Sinh cười khanh khách xem cảnh tượng nhân gian.

“Hối Sinh.” Chuyển Sinh đi tới bên người bé, vẻ mặt tươi cười.

“Nương nương!” Hối Sinh mừng rỡ tiến tới ôm nàng.” Người trở về lúc nào sao Hối Sinh không biết thế ạ?” Bé cao hứng vui ở trong ngực nàng làm nũng.

“Vừa mới về thôi”. Gương mặt Chuyển Sinh vẫn là tươi cười, “Hối Sinh, trước lúc ta nghỉ phép có phải đã giao cho con một nguyên thần không?” Nàng nhẹ nhàng hỏi, một chút trách cứ cũng không thấy.

Hối Sinh đơn thuần không chút nghĩ ngợi gật đầu cái rụp, “Đúng ạ! Hối Sinh đã để cho nguyên thần đó đi đầu thai rồi ạ.” Đây là lần đầu tiên bé cho nguyên thần đầu thai, mặc dù làm chưa được tốt nhưng mà bé đã cố hết sức rồi nha.

“Thật giỏi, con để cho nàng đầu thai ở thời đại nào thế?” Nghe bé nói chuyện, cũng coi như thuận lợi đi.

“Ở thế kỷ 20 ạ....” Hối Sinh có vẻ sốt ruột nhìn Chuyển Sinh.

“Thế kỷ 20...” Chuyển Sinh suy nghĩ một chút” Không tệ nha! Nàng ấy đầu thai vào gia đình nào thế?” Ừm! Mặc dù nàng dự tính không phải là bậc cao nhất nhưng cũng không kém nhiều lắm.

“Dạ....” Hối Sinh khấn trương cúi đầu nghịch mấy ngón tay.

“Thế nào? Không tốt sao?”

“Dạ.... Nương nương người xem Sinh trì, cái đó đó”. Hối Sinh khấn trương chỉ vào ao nước.” Là một đại gia đình ạ”

Chuyển Sinh, Chúc Mộng, cùng với mười một bé gái tất cả vây quanh cạnh bờ ao

Trong ao, cảnh tượng là một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ, giàu có, mọi thứ tốt đẹp....

“Không tệ lắm! Hối Sinh.” Chuyển Sinh tán thưởng nhìn Hối Sinh.

“Cái đó, cái đó...” Hối Sinh ấp a ấp úng, giống như có điều gì đó rất khó nói.

“Cái đó là cái gì nha?”. Chuyển Sinh tươi cười xoa đầu bé.

“Hắn gọi là Thiệu Dật Thư... Là nam ạ” Hợi Sinh đầu đã không dám ngẩng lên.

Bé cũng là mấy ngày trước mới phát hiện ra, cái nguyên thần ấy là nữ. Người ta là nữ nhân, bé lại đem chuyển nòng ấy vào thân thể nam nhân, để cho tỷ ấy mười chín năm làm nam nhân, bề ngoài là nam nhân, nhưng nội tâm vẫn là nữ.

“Gi cơ?” Mọi người đều không dám tin nhìn nòng

Hợi Sinh thể nhưng đem nguyên thần nữ đầu thai thành nam. Nội tâm nòng kia không phải còn là....

Chức Mộng, nước mắt lập tức giống trân châu rơi xuống” Linh Nhi”

“Chức Mộng bình tĩnh đã nào, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu vãn mà”. Chuyển Sinh an ủi. Thật là, ngay cả khóc bộ dáng cũng xinh đẹp thế! Nữ nhi biến thành như vậy, bảo làm sao nòng ấy không thương tâm khổ sở được!

“Thật ra thì...”. Hợi Sinh nói như muỗi kêu” Mọi người nhìn thấy là cảnh tượng ngày hôm qua rồi ạ” Không biết bé làm như vậy có đúng hay không?” Con đã sửa chữa rồi ạ....” Bé len lén nhìn sang Chuyển Sinh.

“Tiếp đi con”. Chuyển Sinh vẫn không có mấy may trách tội nòng. Chẳng phải đã biết như lòng bàn tay tính tình bé sao, bé đã tận lực rồi mà?

Hợi Sinh gật đầu một cái, tại Đại Đường Trung Hoa, có một nữ nhân vừa lúc tận số, cho nên con cho tỷ ấy” bé len lén nhìn mọi người không có phản ứng, bé hít một hơi thật sâu nói, “Con để cho tỷ ấy Tá Thi Hoàn Hồn, hồn phách chuyển đến Đường triều rồi ạ.” Đầu bé cúi vô cùng thấp, chờ đợi mọi người trách tội.

Không có động tĩnh? Bé Hợi Sinh không kìm được ngẩng đầu lên, thấy toàn thể chung một vẻ mặt bị dọa ngốc.

Bé Hợi Sinh khóc khổ sở” Con không phải cố ý.... Con đã hết sức đền bù rồi mà....”

Tử Sinh thấy bé Hợi Sinh khóc lập tức ôm lấy bé, “Hợi Sinh ngoan, mọi người không trách muội đâu.”

“Đúng đấy, Hợi Sinh đừng khóc.”

“Hợi Sinh mà khóc sẽ thành xấu xí nha”

Mười một tiểu cô nương rối rít an ủi bé, nhất trí ủng hộ bé.

Chuyển Sinh thở dài. Nòng cũng không trách bé nha!” Hợi Sinh ngoan, nói cho nương nương, con để cho nòng ấy đầu thai như thế nào rồi?” Nếu không lên tiếng hỏi, bé có thể đem nước mắt dim mọi người chết đuối!

Bé Hợi Sinh nước mắt nước mũi ròng ròng nhìn Sinh Trì phát một cái, cảnh tượng lập tức biến đổi.

“Đây là cái gì?” Chuyển Sinh nhìn trên giường một....

“Chính là tỷ ấy.” Không nhìn ra được sao?

“Nàng!” Làm sao có thể chứ? Nói đơn giản đây chính là một con heo nha!

“Linh Nhi...” Chức Mộng nhìn nữ nhi biến hình như vậy, nước mắt thật vất vả ngừng lại bắt đầu rơi xuống

“Tỷ ấy chỉ là có mập chút thôi mà.” Đường triều nữ nhân đều là như vậy thôi, càng mập càng tốt ấy chứ.

“Này cũng không phải có chút thôi đâu”. Chuyển Sinh không khỏi lắc đầu, Chức Mộng xinh đẹp tuyệt luân làm sao có nữ nhi như vậy được chứ. Khó trách Chức Mộng thương tâm.

“Thế nhưng là nữ nhân duy nhất cùng nguyên thần giống nhau như khuôn đúc nha”. Bé cũng thật là lâu mới tìm được đấy.

“Giống nhau như đúc á”. Chuyển Sinh nhìn chằm chằm khuôn mặt phì nộn kia.

“Ừm, nếu như mà nòng ấy gầy xuống được, trông cũng rất giống nha”

“Chúng con có thể giúp nòng gầy xuống mà!” Tử Sinh đề nghị. Bây giờ đây là biện pháp duy nhất, bằng năng lực của các bé, cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Chuyển Sinh suy nghĩ một chút, “Được rồi! Vậy giao cho các con đi”. Nàng xoay người đỡ Chúc Mộng, “Chúc Mộng, cô với ta cùng nhau chơi cờ, chờ một chút được không”

Chúc Mộng gật đầu, cùng Chuyển Sinh rời đi.

Tử Sinh mang theo các muội muội, vây bên cạnh ao, “Tốt lắm, chúng ta bắt đầu nào”

Bị bé Hợi Sinh chuyển đến Đường triều, nguyên thần của Huyền Linh tiên tử đã tiến vào thân thể của Cổ Kỳ Thương, giờ phút này đang nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nàng ngồi dậy, vẻ mặt nghi hoặc nhìn bốn phía.

Phòng ở lạc hậu, trần ngập màu hồng, một bóng người cũng không có.

Nhìn không được tự gõ đầu một cái. Đau! Không phải là mơ rồi.

“Nơi này rốt cuộc là đâu chứ?” Nàng nâng cả người suy yếu dậy, lơ đãng nhìn đến gương....

“Trời!” Heo Mập này là ai?

Lúc này, ngoài phòng khách, bức rèm che giặt giặt, một vị cô gái áo xanh đi tới

“Thiếu phu nhân!” Cô gái áo xanh chạy nhanh tới bên nàng, “Thiếu phu nhân, ngài phải nằm nghỉ ngơi nhiều, như vậy với thân thể mới tốt”

“Còn muốn nằm?” Thiệu Dật Thư vẻ mặt không muốn tạo nào. Nàng dường như đã nằm rất lâu, nhớ rõ mình đã tỉnh lại vài lần, đây chính là nguyên nhân khiến xương sống thắt lưng đều đau. Hiện giờ nàng nhìn đến giường so với quái thú không hơn không kém. Nàng mới không cần quay trở lại đây nằm đi.

“Thiếu phu nhân?” Cô gái áo xanh nhìn nàng khó xử, không hiểu vì sao nàng không quay trở lại giường.

“Cô....” Trời ơi! Đây là địa phương quỷ quái gì? Cô gái trước mặt này là thần thánh phương nào? Cô ta tại sao gọi mình là thiếu phu nhân? Còn nữa, vì sao mình lại biến thành một con heo mập? Nàng cảm giác được, “Chính mình” là nữ nhân. Cuối cùng, cuối cùng cũng biến thành nữ nhân rồi! Đáng mừng, chỉ có duy nhất điểm này khiến nàng cao hứng thôi.

“Cô là ai?”

Cô gái áo xanh mắt trừng lớn, “Nô tỳ là Hương Nhi nha! Thiếu phu nhân, ngài làm sao vậy? Còn không thoải mái sao? Nô tỳ giúp ngài kêu đại phu đến xem được không ạ? Ngài đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi, cả người đều gầy như Đại Quyển, nô tỳ cũng sắp không nhận ra ngài rồi ạ”

Gầy như Đại Quyển? Nàng cảm thấy là mập như Đại Quyển mới chuẩn!

“Hương Nhi, đỡ ta đến cái ghế bên cạnh cửa sổ!” Nàng mệnh lệnh cho Hương Nhi mười phần uy nghiêm.

Hương Nhi ngoan ngoãn đỡ nàng đến trên ghế. “Thiếu phu nhân, ngài có muốn...”

Thiệu Dật Thư giơ tay lên, “Ngừng! Ta hỏi người trả lời.” Có một số việc biết trước rõ ràng mới tốt.

Hương Nhi chưa thấy qua bộ dạng này của thiếu phu nhân, trong lúc nhất thời này, nói không lên lời.

“Sao thế? Hương Nhi?” Phản ứng này của cô ấy là sao.

“Dạ! Vâng, vâng.” Hương Nhi khó hiểu gật đầu. Lạ nha! Thiếu phu nhân là lạ! Nhưng không biết là lạ như thế.

“Được. Nơi này là đâu?” Nàng lập tức bắt đầu hỏi, mặc kệ Hương Nhi nghĩ linh tinh cái gì.

“Mộ Dung vương phủ ạ”

Mộ Dung vương phủ? Là địa phương quái quỷ nào?

“Ta tên là gì? Nàng hỏi tiếp.

“Thiếu phu nhân....” Hương Nhi nhìn nàng nghi hoặc.

“Ta tên là Thiếu phu nhân? Không thể nào! Cái tên kỳ quái.

“Không, không phải như thế.” Đầu Hương Nhi kịch liệt lắc, nàng chịu, không đoán được Thiếu phu nhân cuối cùng muốn gì?

“Nếu không phải thì tốt, người chỉ cần trả lời vấn đề của ta, còn lại không cần nói nhiều, nhất là lảm nhảm”.
Thiệu Dật Thư lạnh nhạt nhìn nàng ta.

“Vâng....” Thật lạ, thật kỳ quái!” Thiếu phu nhân khuê danh là Cổ Kỳ Thương”

Cổ Kỳ Thương... Nhìn dáng dấp không phải là nàng, nàng nhớ nàng tên là Thiệu Dật Thư. Hiển nhiên thân thể này không phải của nàng, đơn giản là vì nàng không có mạp như vậy!

“Hương Nhi, người tại sao lại gọi ta là Thiếu phu nhân?” Nàng lẽ nào đã được gả đi rồi.

“Không gọi Thiếu phu nhân, có phải ngài muốn gọi là Tiểu thư như trước đây ạ?” Nàng cho là Thiếu phu nhân không hài lòng với cách gọi này.

“Không phải chứ, lẽ nào ta đã lập gia đình rồi?”. Nhanh chóng thay đổi cách hỏi.

“Đúng ạ! Ngài hai năm trước được gả cho Mộ Dung thiếu chủ.”

Mộ Dung thiếu chủ? Là thần thánh phương nào?

Theo như quần áo nàng mặc, sẽ không phải của người thế kỷ 20. Thân hình mạp mạp, lấy nàng làm tiêu chuẩn, là có chút mạp mạp. Đồ mặc giống như là người cổ đại! Nàng chẳng lẽ là xuyên không. Sao có thể!
“Bây giờ ai là hoàng đế”. Nàng thuận miệng hỏi một chút, không hứng thú nhìn ra ngoài xem phong cảnh.

“Đường Thái Tông ạ!”

Nàng cấp tốc quay đầu nhìn Hương Nhi, “Đường Thái Tông!”. Không thể nào! Việc học hành của nàng luôn tốt, cho nên nàng nhớ rất rõ ràng, đây cách thế kỷ 20 khoảng 1000 năm đi!

Hương Nhi gạt đầu cái rụp

“Địa danh này tên là gì?”

“Trường An ”. Rất đơn giản hai chữ, bởi vì chủ nhân nàng không thích nghe nói nhảm.

A..... Day day trán! Nàng làm sao mà đi tới nơi này?

“Hương Nhi”

“Chuyện gì? Thiếu phu nhân.”

“Người và ta là quan hệ như thế nào?”. Tất nhiên là chủ tớ, nhưng Hương Nhi dường như biết nàng hỏi còn chưa gả, có thể là của hồi môn đi! Hương Nhi đáng thương!

“Nô tỳ từ nhỏ hầu hạ Thiếu phu nhân.”

“Tình như tỷ muội sao?”

“Dạ...” Hương Nhi trả lời do dự. Không biết bây giờ chủ nhân là bộ dáng kia, tình cảm của các nàng có thể vẫn tốt như vậy không?

“Cuộc sống của ta hằng ngày có phải do người phụ trách hay không?”

“Vâng”

Nàng suy nghĩ một chút, “Tốt lắm, ta cho người biết, ta không phải là Thiếu phu nhân của người”. Nàng không tốt tâm chuẩn bị nhìn Hương Nhi giật mình.

Nhưng Hương Nhi không có giật mình.

“Người không tin?” Không thể nào! Nàng nói rất nghiêm túc.

Hương Nhi nghĩ ngợi, “Ta tin tưởng, bởi vì Thiếu phu nhân sẽ không hỏi ta những vấn đề này.”

“Thật ra thì người không giật mình ta có chút thất vọng đấy.” Nàng nở nụ cười với Hương Nhi.

“Thiếu... Cô nương, nô tỳ có thể hỏi ngài một vấn đề không?” Hương Nhi thận trọng nhìn nàng.

“Hỏi đi!”. Nàng sẵn sàng khoải đáp ứng.

“Ngài.... Tại sao dáng dấp cùng Thiếu phu nhân nhà ta giống nhau như vậy?” Đơn giản là giống nhau như hai giọt nước.

“Bởi vì thân thể này chính là của Thiếu phu nhân nhà ngươi?” Nàng chẳng qua chỉ kí gửi mà thôi.

“Vậy sao?” Hương Nhi ngây ngốc nhìn nàng, không biết nên phản ứng như thế nào.

“Ta cũng không biết tại sao biến thành Thiếu phu nhân nhà ngươi, hồn phách của ta thuộc về 1000 năm sau”. Nàng cười tít mắt với Hương Nhi, một tẹo lo lắng cũng không có.

“Một nghìn năm sau?” Hương Nhi mở to hai mắt kinh ngạc, gương mặt không dám tin.

“Không sai! Trước đây Thiếu phu nhân nhà ngươi đã xảy ra chuyện gì?” Thân thể nàng nhập vào có quan hệ đến nàng.

“Thiếu phu nhân trượt chân rơi xuống nước...” Nghĩ đến tình huống lúc đó, Hương Nhi vẫn còn sợ hãi, “Nếu nô tỳ cẩn thận một chút, cũng sẽ không...”

“Xảy ra chuyện gì?” Việc này cùng Hương Nhi có quan hệ gì?

“Mấy ngày trước có mưa lớn, mưa tạnh, biểu tiểu thư hẹn Thiếu phu nhân đến vườn hoa tán gẫu. Bởi vì đường trơn trượt, Thiếu phu nhân không cẩn thận bị té xuống ao sen, nếu như nô tỳ kịp thời kéo Thiếu phu nhân...” Đều là lỗi của nàng!

“Đây cũng không phải lỗi của em. Thân thể, tri giác dần dần thanh tỉnh, nàng không nhận được đi tới đi lui trong phòng.

Nàng ghét nhất bản thân biến thành mập mạp, quan trọng là phải nhanh chóng tiêu hao chút mỡ thừa.

Hương Nhi biểu tình mờ mịt nhìn nàng, “Cô nương đang làm gì?”

“Giảm cân, Thiếu phu nhân nhà em thật đúng là mập, nhìn đã muốn treo cổ.” Ít nhất cũng phải 60kg, thoát nhìn chỉ cao 1m6, thể mà tận 60kg!

“Mập? Không phải đâu” Nữ nhân bây giờ ai cũng bộ dáng này, dáng vẻ của nàng gầy teo, nhỏ nhỏ, vừa nhìn cũng biết gia cảnh khó khăn.

“Thiếu phu nhân nhà em cùng trượng phu tình cảm thế nào?” Nàng tiếp tục hỏi, cả người cũng không ngừng động.

“Không tốt.” Hương Nhi mếu máo, “Thiếu phu nhân thật đáng thương.” Nàng thay chủ nhân mình ủy khuất.

“Người đáng thương tất có chỗ đáng giận”. Nàng vẫn tiếp tục vận động.

“Thiếu phu nhân mới không đáng giận.” Hương Nhi lập tức phản bác. Thiếu phu nhân nhà nàng là người vô tội nhất!

“Nàng ấy vì sao thật đáng thương.” Người cổ đại đúng là nặng tình.

Hương Nhi thở dài, “Phụ thân của Thiếu phu nhân cùng phụ thân Thiếu chủ đối đầu, Hoàng Thượng muốn cho hai nhà hòa hảo, cho nên chỉ hôn thiếu phu nhân cho thiếu chủ.”

“Muốn biến chiến tranh thành hòa bình đây! Sau đó thì sao? Không thành công, cho nên Thiếu phu nhân nhà em bị biếm vào lãnh cung rồi?”

Hương Nhi gật đầu, “Cho nên đáng thương nhất vẫn là Thiếu phu nhân, hơn nữa...” Nàng đột nhiên không lên tiếng, không biết có nên nói tiếp hay không.

“Hơn nữa làm sao?” Nàng nghĩ hoặc nhìn Hương Nhi. Nàng ghét nhất người nói một nửa rồi thôi.

Hương Nhi nghĩ một chút, mới chậm rãi mở miệng: “Thiếu phu nhân yêu thiếu chủ rồi!”

“Mà thiếu chủ nhà người không thương nàng.” Xem Hương Nhi uể oải như vậy, nàng không cần đoán cũng biết.

Hương Nhi gật gật đầu.

“Nói như vậy nàng ở nhà này không được coi trọng” Thực xui xẻo! Vô tội trở thành vật hi sinh. Nhưng nàng không thấy đáng thương, nàng nên vì chính mình mà sống, quần đây là nơi nào? Trước chơi một chút, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình đã, dù sao không phải ai cũng có vinh dự xuyên qua thời không.

“Đúng rồi, Hương Nhi, Thiếu chủ nhà em có ngủ cùng Thiếu phu nhân không?” Cảm tình không tốt, hẳn là rất khó ở chung một chỗ mới đúng.

Hương Nhi thành thật lắc đầu, “Không có, Thiếu chủ không đến Anh viên, Thiếu chủ ở tại chủ ốc bên kia, Lăng Phong uyển.”

Vậy mới tốt!

Hương Nhi nhìn nàng, “Kia ngài...”

Nàng liếc Hương Nhi một cái, “Em hi vọng ta thế nào? Lúc này rời đi sao?”

Hương Nhi làm mặt nhăn nhìn nàng.” Không được, ngài không thể rời đi. Nhưng là....” Nàng cũng chẳng biết phải làm sao?

Nàng cười cười, “Ta sẽ diễn thật tốt vai Thiếu phu nhân nhà em, dù sao cũng chẳng có ai tin ta là một người khác, không phải sao? Chẳng qua, ta có cách sống của chính mình. Bên ngoài ta là Thiếu phu nhân nhà em, nhưng trên thực tế, ta là chính ta. Hiểu chưa?” Ngữ khí của nàng không cho phép phản bác.

Hương Nhi gật gật đầu. Nếu Thiếu phu nhân đã nói vậy, nàng còn có thể phát biểu ý kiến gì nữa? Bắt đầu từ hôm nay, nàng chính là Cổ Kỳ Thương.

Một tháng sau, Cổ Kỳ Thương như ý muốn thể trọng đã giảm bớt, cả người gầy hảnh một vòng.

“Ha ha! Cố gắng quả nhiên không có uống phí. Nhưng kỳ quái, người bình thường giảm cân nhanh như vậy sao?” Trên người nàng đã không tìm được dấu vết thịt thừa, thật lạ nha!

“Thiếu phu nhân, người khỏe chứ?” Hương Nhi vén bức rèm che, cười khanh khách đi tới.

Gian phòng này được Cổ Kỳ Thương sống lại một phen bố trí lại, bên trong đậm đặc, mang theo màu lam nhạt nhu hòa, cộng thêm một cô nương mỹ mạo thiên tiên.

Nàng chưa bao giờ biết, chủ nhân nàng hầu hạ bao lâu nay có thể đẹp đến như vậy.

“Uầy! Hương Nhi tiểu cô nương, em còn muốn ngây ngốc ở đó đến khi nào nha?” Cổ Kỳ Thương mặt không vui trừng mắt nhìn Hương Nhi, nhìn nàng ăn mặc gọn gàng, lại còn không dây giúp nàng sửa sang lại!

Hương Nhi phục hồi tinh thần, lập tức giúp nàng sửa sang lại quần áo.

“Quần áo ở cổ đại các em đúng là phiền toái!” Cổ Kỳ Thương ngoan ngoãn đứng cho Hương Nhi giúp nàng sửa quần áo, nàng học theo suốt một tháng, vẫn là không làm được tích sự gì.

“Về sau người sẽ thói quen.” Hương Nhi rất nhanh giúp nàng xử lý tốt, bắt đầu bắt tay vào giúp nàng chải đầu.

“Cầm cái kéo cắt phứt cho xong”. Phiền toái chết người! Nàng trước kia tóc ngắn thật thoải mái.

“Không được.” Hương Nhi lập tức phủ quyết.

Nàng đề cập bao nhiêu lần, bấy nhiêu lần bị Hương Nhi gạt phăng luôn. Nàng từng cầm cây kéo muốn cắt luôn cho rồi. Hương Nhi lập tức bị dọa cho sợ đến mức quỳ xuống, khóc suốt một đêm, từ đó nàng không dám chơi đùa cùng ‘Kéo huynh đệ’ rồi! Nguyên nhân duy nhất, nàng sợ nhất nước mắt nữ nhân.

“Xong chưa?”

“Lại thắt lên dây băng này là được.” Hương Nhi cẩn thận giúp nàng thắt một cái dây băng màu trắng trên châu.

“Oa, thực suất nha, so với ta trước kia không kém nhiều lắm.”

“Thiếu phu nhân, nếu không phải biết người là nữ nhân, Hương Nhi nhất định sẽ yêu người nha.” Hương Nhi sùng bái nhìn Cổ Kỳ Thương đã thay nam trang. Oa! Thật sự là đẹp trai chết người mà!

“Em đem y phục thư đồng này thay mau, hôm nay ta hào phóng phong cho em chút hộ hoa sứ giả nha.” Cổ Kỳ Thương nở nụ cười tự tin. Hơn chục năm có lẽ làm nam nhân, nàng sao lại không có được khí chất nam nhân?

Hương Nhi thoáng chốc bị mê hoặc bởi tươi cười của nàng, vẻ mặt ngây ngô cười nhìn nàng chăm chăm.

“Làm sao thế?” Nàng đương nhiên biết biểu tình này của Hương Nhi, từ nhỏ đến lớn, nàng không phải mỗi ngày đều cùng những ánh mắt tràn ngập ái mộ này lớn lên sao?

Hồi hồn, Hương Nhi cúi nhìn quần áo chính mình đang mặc.” A, em vẫn là...”

“Đi đi đi, hôm nay em sẽ làm phần hồng tri kỷ của ta” Nàng đẩy Hương Nhi ra ngoài.

Thật ra nàng muốn đem Hương Nhi làm bia đỡ đạn, nếu không tuyệt đối sẽ có một đồng ruồi nặng bên người nàng vòng tới vòng lui. Làm nam nhân có chủ có vẻ an toàn. (Mơ đi tở, tình yêu với trai đẹp của các chị em làm sao có thể suy giảm bởi” thành có chủ chứ??? * cười gian*)

Trường An, là địa phương trọng yếu nhất đất nước này, tập trung tất cả những tinh hoa văn hóa, kinh tế, chính trị, quân sự, quyền lực, tiền tài.

Vừa tới đường lớn, Cổ Kỳ Thương hưng phấn bừng bừng, trái nhìn, phải ngắm, hấp dẫn không ít ánh mắt.

Hương Nhi cảm thấy một xú cũng không nên nghe lời chủ nhân nhà mình. Nhìn xem! Bên kia có một đồng nữ nhân mãnh liệt dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn nàng, bên này nữa, bên đấy cũng có. (Kể địch 4 phía)

“Hương Nhi đến đây, trâm ngọc này cài lên cho em thật là đẹp nha” Cổ Kỳ Thương cẩn thận cài trâm lên tóc Hương Nhi.

“Cảm ơn!” Nàng cười mặt ửng đỏ, vừa cẩn thận ngắm chủ tử, vừa lo lắng cho tương lai của mình.

Cổ Kỳ Thương đương nhiên biết giờ phút này thu hút bao nhiêu ánh mắt. Kinh nghiệm của nàng đúc kết, các nàng tốt nhất là tỉnh bơ đi mới là thượng sách.

“Ô! Bên kia phát sinh chuyện gì rồi? Chúng ta đi xem xem!” Nói còn chưa dứt, Cổ Kỳ Thương đã lôi kéo Hương Nhi hướng đối diện chạy tới.

Đột nhiên, một chiếc xe ngựa chạy như bay lại đây, Cổ Kỳ Thương quay đầu, vừa khéo cùng lỗ mũi ‘Mã huynh đệ’ gặp mặt!

“A!” Tiếng thét chói tai lập tức vang lên, đều là vì” mỹ nam tử” là nàng lo lắng.

“Sao lại thế này?” Trên xe ngựa nhảy xuống hai vị nam tử cao quý, trong đó có một người rất uy nghiêm hỏi người đánh xe.

Xa phu cung kính hướng nam tử hạ thấp người, chắp tay nói:” Bẩm thiếu chủ, không cẩn thận đụng phải một gã nam tử” Người chấn ngựa lo lắng nhìn mỹ nam tử vừa bị ngựa đụng.

“Thiếu.... Thiếu gia, ngài không có sao chứ?” Hương Nhi khẩn trương nâng Cổ Kỳ Thương dậy, lo lắng sắp khóc.

Mọi bên nữ tử đều vọt ra, tranh nhau muốn nâng” Hần” dậy.

Đau! Đau chết người! Bả vai nàng nhất định là bị vó ngựa đạp trúng, khẳng định sẽ bị bầm tím mấy ngày, may mà nàng vẫn còn giữ được cái mạng nhỏ này.

“Nhẹ chút, nhẹ chút...” Nhiều người như vậy muốn nâng nàng trở về căn bản là chuyện nhỏ!

“Công tử, ngài không có việc gì chứ?”

“Công tử, muốn ta đỡ ngài đi mời đại phu?”

“Công tử, hàn xá ngay gần đây, ngài không ngại...”

“Công tử...”

Hương Nhi đứng ngoài đám người, dở khóc dở cười nhìn Cổ Kỳ Thương bắt lực bị chúng nữ nhân sờ sảng.

Kỳ thật bộ dạng suất cũng không phải chuyện tốt!

Đúng là cái đồ vui sướng khi người gặp họa! Cổ Kỳ Thương không hờn giận trừng mắt Hương Nhi bị xua đuổi đứng ngoài.” Hương Nhi, lại đây.” Nàng gọi rất uy nghiêm, hé ra khuôn mặt cười có chút bồn chồn trên môi. Ha ha. Mọi người nói nàng là ác ma, ác ma sao có thể để người khác ở bên cạnh xem kịch vui chứ? Không kéo Hương Nhi cùng xuống nước, nàng không gọi là ác ma.

Hương Nhi bắt đắc dĩ bị chúng nữ nhân ban tặng ánh mắt hình viên đạn, nàng yên lặng nhẹ nhàng đi tới, không cần thận bị người ta đá một cái.

Hương Nhi rầu rĩ nâng Cổ Kỳ Thương dậy, “Ồ! Ta nào có trêu chọc ai đâu?” Thật là xui xẻo!

Cổ Kỳ Thương cố ý ghé vào bên tai nàng nói nhỏ “Là em kêu ta trêu chọc các nàng”. Nàng tốt bụng trả lời Hương Nhi, không quên ngấm ngấm nữ nhân bên cạnh.

Hương Nhi ngẩng đầu, một đôi ánh mắt muốn giết người rõ ràng đang trừng nàng.

Xui xẻo cho nàng quen biết cái vị ma quỷ ngàn năm sau này!

“Tiểu huynh đệ, người không sao chứ?”

Một vị nam tử tuấn tú đứng trước mặt Cổ Kỳ Thương, nhìn nàng thương thức.

Thật sự là tuyệt sắc trần gian nha! Tiếc rằng là nam, dung nhan này e rằng ngay cả Hoàng thượng cũng phải giật mình.

“Người đến cho ngựa đá một chút, thử xem có sao không!” Cổ Kỳ Thương không vui nói.

Hộ vệ tức giận đứng ra, thấy thái độ nàng vô lễ liền mất hứng.” Tên tiểu tử nhà người...”

“Ngô Thành, không được vô lễ!” Nam tử tuấn tú đem khuôn mặt đẹp trai khiển trách thuộc hạ.

Nam tử gọi là Ngô Thành dạ vâng, lui về phía sau chủ tử.

“Ngô Thành? Kê vô tích sự, tên thật là hay” Cổ Kỳ Thương trào phúng nói, tà ác cười.

Khuôn mặt Ngô Thành trong nháy mắt liền đỏ, tức giận trừng mắt với “Hắn”. Nếu không có chủ nhân ở đây, nhất định sẽ làm thịt “Hắn”!

Cổ Kỳ Thương rất muốn nói cho vị nam nhân có vẻ thù mị này nên thay đổi thuộc hạ, có một thuộc hạ dễ dàng bị người ta khích tướng, thân là chủ nhân của hắn rất nguy hiểm.

“Tại hạ Luyện Đình Hữu, tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?” Nam tử tuấn tú nhanh nhẹn hướng “Hắn” chấp tay, lúc này, bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện một vị nam tử lạnh lùng, anh tuấn.

Hương Nhi rõ ràng thở mạnh một hơi, khuôn mặt biến đổi lúc trắng lúc xanh, sống chết lôi kéo cánh tay Cổ Kỳ Thương.

Cổ Kỳ Thương quay đầu nghi hoặc nhìn Hương Nhi, ngạc nhiên tại sao nàng lại bị dọa thành như vậy?

“Hương Nhi, người làm sao vậy?” Cổ Kỳ Thương không để ý tới Luyện Đình Hữu, quan tâm Hương Nhi.

Hương Nhi cúi thấp đầu, lôi kéo y phục Cổ Kỳ Thương, “Không, không có việc gì, chúng ta đi được không?”

Nàng vụng trộm nhìn nam tử bên cạnh Luyện Đình Hữu, thấy hắn vẻ mặt hồ hững nhìn nàng, nàng thoáng yên tâm, nhưng vẫn rất khẩn trương.

Cổ Kỳ Thương liếc mắt nhìn nam tử kia, đối với phản ứng khác thường của Hương Nhi cảm thấy khó hiểu. Nàng ghét nhất chuyện gì chỉ biết một nửa, cho nên.... đành phải xin lỗi Hương Nhi rồi!

“Cô nương, người không thoải mái sao?” Luyện Đình Hữu quan tâm hỏi Hương Nhi, hẩn liếc mắt nhìn nam tử bên cạnh, “Đại ca, người dọa đến cô nương người ta”. Thật là, lão bản hé ra mặt lạnh, khó trách người ta bị dọa đến.

Hương Nhi lắc đầu, nhưng vẫn là cúi đầu thật thấp. Trong lòng thì vội chết đi được, nhưng lại khó mà nói thoát đi.

“Cô nương, chúng ta có phải đã gặp mặt không?” Nam tử mặt lạnh, mặt không đổi nhìn Hương Nhi, đôi mắt lại không dấu vết nhìn chằm chằm Cổ Kỳ Thương.

Hương Nhi lập tức lắc đầu nguầy nguậy, nhưng vẫn không dám nhìn hẩn.

Nam tử mặt lạnh công khai nhìn chằm chằm Cổ Kỳ Thương, “Tiểu huynh đệ, ta xem thương thế của người khá nghiêm trọng, để cho tại hạ đưa các người trở về đi!”. Trong lòng hẩn có dụng ý khác nhìn chúng nữ tử vây lấy Cổ Kỳ Thương, giọng điệu không cho phản bác.

Luyện Đình Hữu nhìn hẩn kinh ngạc. Hiếm khi thấy hẩn cùng người xa lạ nói nhiều lời như thế!

Hương Nhi kéo nhẹ tay áo chủ tử, nhỏ giọng nói với nàng:” Không thể, hẩn là...”

“Cô nương, xem ra thật sự đã gặp qua ta” Nam tử mặt lạnh không chút thay đổi nhìn nàng, làm cho người nào cũng không biết hẩn đang nghĩ cái gì.

Cổ Kỳ Thương liếc nhìn Hương Nhi, nàng ta đúng là sắp khóc đến nơi rồi!

“Tại hạ bị thương không có gì trở ngại, xin huynh đài yên tâm. Cáo từ.”

Nàng trình bày như vậy chắc là đúng đi! Xem gần 20 năm ti vi, còn không bắt chước được bộ dáng của cổ nhân, nàng không phải sống uống sao?

“Thiếu, thiếu gia ngài bị thương...” Hương Nhi nhìn nàng lo lắng.

“Không có việc gì, cùng lắm chỉ bầm tím vài ngày thôi”. Nàng còn chơi chưa đã, tí thương tích đấy làm sao khiến nàng trở về nhà bế quan chứ? Nhốt hơn một tháng, vất vả lắm mới có thể ra ngoài, nàng làm sao có thể buông tha cho phần hoa náo nhiệt bên ngoài, trở về cùng nàng ta chơi trò mắt lớn mắt bé sao?

“Nhưng là người vừa mới...”

“Vừa mới thì thật là đau, nhưng quen dần rồi thì không đau như vậy nữa. Đi, chúng ta đi ăn cơm!” Nàng lôi kéo Hương Nhi đi đến một gian tửu lâu rất lớn.

Tiểu nhị nhìn khách nhân tới cửa, lập tức vô cùng cung kính nghênh đón.

“Công tử, cô nương, xin hỏi hai vị muốn ăn cơm hay dùng chân?” Tiểu nhị nhìn chằm chằm Cổ Kỳ Thương.

“Ăn cơm” Cổ Kỳ Thương mỉm cười. “Phiền toái cho chúng ta vị trí lâu hai gần cửa sổ? Hiện tại không phải thời gian ăn cơm, yêu cầu này không khó đi”.

“Được, được, mời hai vị đi theo ta”. Tiểu nhị mang “Bọn họ” đến gần cửa sổ lâu hai ngồi xuống.

Tuy rằng không phải thời gian ăn cơm, nhưng vẫn có không ít người. Gọi món xong, các nàng quay ra nhìn đám đông. Nàng thật muốn hỏi Hương Nhi, vừa rồi nàng ấy bị làm sao? Nhưng nhìn đến bọn nàng bị bao nhiêu ánh mắt nhìn tới, nàng thấy vẫn là nên trở về rồi hỏi.

Một lát sau, đồ ăn bưng lên, các nàng vừa mới cảm chiếc đĩa, đã có người đứng lại cạnh bàn.

“Tiểu huynh đệ, thật là khéo!” Luyện Đình Hữu chào hỏi Cổ Kỳ Thương, đứng bên cạnh là nam tử mặt lạnh làm Hương Nhi sợ hãi.

Cổ Kỳ Thương ngẩng đầu, liếc nhìn bọn họ. “Nguyên lai là Luyện công tử cùng Băng Sơn công tử” Nàng tưởng khách nhân bàn nào đến gần?

Băng sơn công tử? Luyện Đình Hữu quay đầu liếc nhìn Mộ Dung Thị Ung. Đúng là tên giống như người nha!

“Gặp nhau chính là có duyên, không ngại chúng ta ngồi xuống cùng bàn dùng bữa chứ?” Luyện Đình Hữu mặt dày mày dạn nhìn Cổ Kỳ Thương.

“Bổn thiếu gia tình nguyện không biết các người”. Mới gặp đã bị ngựa tặc một cước, kế tiếp có gì vui mừng? “Ngồi xuống đi” Cho dù bọn hắn không đến, chút nữa cũng có cả đám vây lại đây, ít ra thì thoát nhìn bọn họ có vẻ quân tử.

Luyện Đình Hữu cao hứng đặt mông, Mộ Dung Thị Ứng chần chờ một lúc mới ngồi xuống.

“Tiểu huynh đệ, người còn chưa cho tại hạ biết đại danh của người?”

“Thiệu Dật Thư”. Nàng cũng không muốn đáp lại hắn. Bởi vì đang mặc nam trang, nên nàng dùng tên thật của nàng. “Băng sơn công tử đâu? Sẽ không vừa vặn kêu Băng Sơn đi!” Nàng đưa mắt nhìn khuôn mặt không chút thay đổi Mộ Dung Thị Ứng.

“Mộ Dung Thị Ứng” Mộ Dung Thị Ứng nhìn hắn chằm chằm, muốn xem “Hắn” có phản ứng gì.

“À! Thì ra là Mộ Dung công tử, hân hạnh!”

Quái lạ! Tên này dường như nàng đã nghe qua ở đâu đấy?

“Hai vị chỉ ăn từng này đồ ăn thôi sao?” Luyện Đình Hữu kinh ngạc,

“Như thế nào? Không được sao?” Đủ ăn là tốt rồi, không phải sao?

Luyện Đình Hữu lập tức ra dấu gọi tiểu nhị

“Muốn ăn gì cứ việc kêu, hôm nay ta mời khách, xem như là bồi thường cho người”. Luyện Đình Hữu hào phóng nói. Hắn vẫn còn vì chuyện vừa rồi mà áy náy, may mắn không có đá đến khuôn mặt mỹ mạo kia.

“Vậy thì ta đây không khách khí”. Có thức ăn mang tới miệng, nàng lại không cần móc hầu bao.

“Nhà Thiệu công tử ở nơi nào?” Mộ Dung Thị Ứng không chút thay đổi nhìn “Hắn”

Hương Nhi toàn thân rùng rùng chảy mồ hôi lạnh, cúi đầu kéo ống tay áo chủ tử nhà mình.

Cổ Kỳ Thương nhìn nàng, hiểu ra sự khác thường của nàng là do vị băng sơn đẹp trai này.

“Nhà....” Nàng cố ý thờ dài, “Cực xa...” Nàng muốn trở về sao? Không biết nữa.

“Thiệu công tử không phải người nơi này?” Mộ Dung Thị Ứng vẫn là vẻ mặt không biến sắc.

“Ừm” Nàng nhẹ nhàng đáp, nghi vấn nhìn Mộ Dung Thị Ứng, “Mộ Dung công tử, có thể cho hỏi một vấn đề không?”

Mộ Dung Thị Ứng gật đầu.

“Mặt của người có phải là chỉ có duy nhất một vẻ mặt này?” Nàng tò mò muốn chết! Từ khi gặp mặt tới giờ, vẻ mặt của hắn cũng chưa từng thay đổi!

Hương Nhi trợn to mắt, không dám tin nhìn nàng, mà Luyện Đình Hữu sững sốt một chút, ngay sau đó cười to.

Nàng thế nào lại đem vấn đề này ra hỏi?

“Ta cũng giống người bình thường thôi.” Mộ Dung Thị Ứng cũng không có phản ứng gì đặc biệt, lạnh lùng liếc Luyện Đình Hữu đang cười thật khoa trương.

“Phải không vậy? Nhìn.” Thật sự chỉ có một biểu tình mà! “Người có thể cười một cái cho ta xem được không?” Khí chất lạnh băng, chỉ sợ tươi cười cũng chỉ là cười lạnh làm người ta không rét mà run thôi!

Mộ Dung Thị Ứng nhướn mày, nhìn nàng hứng thú.

Còn kia, một cái thêm trợn to mắt, một cái cười càng lớn hơn nữa.

“Ê! Họ Luyện kia, người còn tiếp tục cười, người khác còn nghĩ người là bị điên rồi cũng nên” Cổ Kỳ Thương lo lắng nhìn hắn. Người này làm sao mà cười khoa trương đến thế được?

“Rất thú vị!” Luyện Đình Hữu thu hồi một chút, nhưng vẫn còn đang cười. “Người ở đâu nảy ra ý nghĩ muốn hân cười cho người xem?” Đại khái chắc cũng chỉ có Thiệu Dật Thư mới dám có yêu cầu này.

Cổ Kỳ Thư vẻ mặt kỳ quái nhìn hân, “Chẳng nhẽ muốn hân khóc cho ta xem sao?” Muốn khóc rất khó, nếu là nàng là làm không được.

“Nhưng là muốn đại ca của ta cười dường như cũng rất không tưởng đi” Luyện Đình Hữu lại muốn cười tiếp thật to,

“Cười một cái đòi mạng sao? Còn khó hơn cả khóc sao?”. Có quỷ mới tin!

“Khóc còn dễ, nhưng muốn hân cười... Thật sự không dễ dàng. Có lẽ hân cũng sẽ mỉm cười, nhưng đừng mơ thấy hân cười to.

“Người nói vậy, ta càng muốn nhìn”. Mắt đẹp Cổ Kỳ Thương nhìn Mộ Dung Thị Ứng chăm chú.

“Từng có vị sư phụ nói, hân là một Tinh Quân trên trời chuyển thế, tươi cười của hân một cái cũng làm mê đảo chúng sinh.” Luyện Đình Hữu có xu hướng làm gà mái giải thích cho nàng.

“Thật? Rất đặc biệt! Người có thể cười một cái không?”

Mộ Dung Thị Ứng không để ý đến nàng, môi nhấp nhẹ Nữ nhi hồng.

Hương Nhi khẽ kéo tay áo nàng, nhỏ giọng nói:” Chúng ta cần phải trở về”

“Còn sớm.” Các nàng khó khăn lắm mới chạy ra được bên ngoài!

“Trời tối, đội tuần tra càng nhiều người.” Hương Nhi lặng lẽ nhắc nhở bên tai nàng.

Các nàng là trào tường ra, người tuần tra càng nhiều, các nàng cũng khó trở về. Chủ tử nàng đẹp như vậy, ở bên ngoài càng nguy hiểm!

Cũng chuẩn, nàng mới không muốn mạo hiểm như thế! “Hai vị mời dừng từ từ, xin lỗi chúng ta có việc phải đi trước.” Các nàng đứng lên, nhanh chóng hướng đến thang lầu.

“Thật là một người thú vị!” Luyện Đình Hữu mỉm cười nhìn bóng lưng hai người rời đi.

2. Chương 2

Đổi về thân nữ trang, Kỳ Thương nhàn nhã nằm trên võng, tiện tay giở một quyển thơ. Gió thổi nhẹ nhàng, ánh mặt trời ngẫu nhiên xuyên qua ngọn cây chiếu đến người nàng...Thật thoải mái...

Không văn nhã ách xì một cái, Kỳ Thương bắt đầu buồn ngủ.

Quái lạ! Gió thế nào lại nhỏ đi?

Khẽ mở mắt, nàng nhìn thấy một khuôn mặt nam nhân anh tuấn, lạnh lùng.

Hoảng sợ, nàng theo phản xạ trở mình sang bên cạnh, ý đồ muốn cách xa hân một chút, lại quên mất chính mình đang nằm trên võng.

“Ôi! Đau!” Bả vai nàng thương thế còn chưa khỏi, hiện tại cái mông cũng bầm dập nốt!

Mộ Dung Thị Ứng mặt một chút cũng không có thay đổi nhìn nàng, không có chút ý tứ nào muốn đỡ nàng lên, thậm chí ngay cả tia ánh mắt cũng không có!

“Ê! Người làm sao có thể như vậy? Một chút đạo đức cơ bản cũng không có, người không biết bản thân mình có khả năng hù chết người sao?”

Nàng phản nộ đứng lên, xoa mông, đôi mắt đẹp chặt vật trừng hân.” Người ở trong này làm gì?”

Cái tên Mộ Dung Thị Ứng bằng sơn tại sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ Mộ Dung vương phủ có thể để hắn đi đến tự nhiên như chỗ không người sao.... Đợi chút! Mộ Dung vương phủ.... Mộ Dung là họ của hắn.... Không phải chứ!

“Người nghĩ xem ta ở trong này làm gì?” Mộ Dung Thị Ứng mặt không chút thay đổi hỏi vặn lại nàng.

Nàng cố gắng gượng cười, “Ta nghĩ người đang ngắm phong cảnh, không quấy rầy nữa.” Lòng bàn chân nàng chuẩn bị gắn bánh xe lửa nhằm chạy trốn.

“Đợi chút!” Mộ Dung Thị Ứng lạnh lùng mệnh lệnh.

Đáng tiếc, Cổ Kỳ thương không đem hắn bỏ vào trong mắt, chân không ngừng gia tốc rời đi hoa viên.

Mộ Dung Thị Ứng nháy mắt đã đi đến trước mặt nàng, nàng lập tức tránh hắn, tiếp tục đi lên phía trước.

Mộ Dung Thị Ứng một phát bắt được cổ tay của nàng, buộc nàng phải đối mặt với hắn.

“Nhẹ chút, nhẹ chút”. Đau nha! Người này như thế nào lại thô lỗ thế.

“Này so với bị ngựa đá còn nhẹ đi?” Hai mắt hắn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, giảm nhẹ lực đạo.

“Ngựa? Ta không biết, ta không bị ngựa đá, làm sao mà biết ngựa đá sẽ như thế nào? Người bị ngựa đá sao?” Nàng giả ngu, cười nhìn hắn. Nàng tin tưởng, nàng không thừa nhận hắn có thể làm gì nàng.

“Ê! Người có thể buông tay ra hay không?” Đang yên đang lành kéo tay nàng, hại nàng không thể trốn chạy!

Mộ Dung Thị Ứng nhìn nàng thật lâu, mới mở miệng: “Người không giống trước kia” Đây là chuyện ai có mắt cũng nhìn ra.

“Ặc! Thế à?” Nàng lại gượng cười, tự nhiên khẩn trương lên. Trước kia nàng rất mê luyện hắc, đây là Hương Nhi từng nói.

“Người như vậy....Là muốn khiến ta chú ý sao?” Mộ Dung Thị Ứng lạnh lùng nói, nhìn hắn có vẻ dăm chiêu.

Khiến hắn chú ý? Nàng ăn no bụng mỡ rồi!

Nhưng.... Lý do này cũng chuẩn đi! Nghe Hương Nhi nói, trước kia nàng chưa dùng qua biện pháp nào lấy lòng hắn, ngược lại đã chịu cảnh chần đờn gối chiếc.

Ha ha! Phải chăng nếu nàng làm vậy, hắn sẽ chán ghét nàng đi?

“Chàng xem” Nàng đầu cúi thấp, giọng nói ôn nhu, tiến đến gần hắn.

“Bị ngựa đá đau không?” Mộ Dung Thị Ứng ôn hòa hỏi nàng.

Đang cúi đầu Kỳ Thương liền ngẩng đầu, ôn nhu khó hiểu nhìn hắn, “Tướng công, chàng đang nói gì cơ à?” Ha ha! Biểu hiện của nàng thật tốt nha.

Mộ Dung Thị Ứng nhìn chăm chăm vào mắt nàng, muốn tìm một chút dấu vết gì đó để lại.

Nàng ngay lập tức cúi đầu, càng tiến gần hắn, “Tướng công, chàng đừng nhìn ta như vậy, người ta thật ngượng ngùng” Nàng có thể đạt giải Oscars!

Mộ Dung Thị Ứng lạnh lùng đẩy nàng ra, “Cách ta xa một chút” Nói xong, cũng không quay đầu lại tiêu sái rời đi. Nếu hắn quay đầu nhìn chắc chắn sẽ gặp vẻ mặt đắc ý của nàng vì mưu kế thực hiện được.

Xem ra chiêu này thật hữu hiệu

“Em đi ra ngoài trước.” Hương Nhi mang theo thùng nước, tiện tay giúp nàng đóng cửa phòng.

Kỳ thương đi tới bình phong. Tự tay xem xét nước ấm trong bồn tắm, tiếp đó liền nhẹ nhàng cởi bỏ y phục, đi vào trong bồn tắm

“Oa! Quả nhiên là bị bầm tím!” Nàng thở dài, nhẹ nhàng chà lau một mảng xanh tím lớn trên vai.

Đột nhiên nàng quay đầu nhìn nhìn căn phòng. Không hiểu sao, nàng có cảm giác như có người đang nhìn nàng... Ý nghĩ này làm cho da đầu run lên một trận

Nàng cẩn thận đề phòng lui sâu vào bồn tắm, chỉ để lộ đầu ra ngoài, một đôi mắt xinh đẹp gắt gao nhìn chăm chăm bốn phía.

“Ta mà biết kẻ nào nhìn lên ta tắm rửa, ta khẳng định móc mắt hắn cho chó ăn” Giọng nàng uy hiếp, tâm lý có điểm sợ.

Chỗ ở của nàng là biệt uyển hẻo lánh, cho dù nàng khản cổ kêu cứu, chờ cứu tinh tới chắc nàng cũng tới Diêm phủ dạo chơi rồi. Vả lại, nàng còn nghi ngờ, bọn họ thế nào có thể nghe được tiếng nàng kêu đâu!

Bồn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng nàng trao đổi CO2...

Sau một lúc lâu, cửa phòng khách mới bị đẩy ra, thật là dọa nàng nhảy dựng.

“Thiếu phu nhân, người tắm xong chưa? Hương Nhi đẩy tắm rèm đi tới.

“Hương Nhi, em kiểm tra xung quanh xem, ta nghi có kẻ rình coi ta tắm” Về mặt nàng đề phòng, không xác định được có người hay không, nàng quyết không đứng lên”

“Có người?” Hương Nhi kinh hãi hô lên, “Kẻ nào to gan như vậy?” Nàng bắt đầu xem xét xung quanh, ngay cả bình hoa cũng không tha. “Hương Nhi” Còn nhốt mình trong bồn tắm, Kỳ Thương nhìn không được hỏi, lại có chút bất đắc dĩ gọi nàng.

“Chuyện gì?” Hương Nhi đầu cũng không quay vẫn tiếp tục xem xét.

“Bình hoa, ấm trà không cần phải kiểm tra.” Lúc này nàng ấy lại cẩn thận tỉ mỉ thế!

Hương Nhi mở ấm trà, ngẩng đầu nhìn Kỳ Thương, lại ngó ấm trà. “Đúng nha! Nhỏ như vậy căn bản là không thể để người trốn”

“Bây giờ ngươi đã hiểu!” Chịu hết nổi. Có đôi lúc nàng ấy thật sự là diễn viên hài! “Tủ quần áo, sau nhà xí, rèm bên giường cũng nhìn xem, còn có...” Cổ Kỳ Hương tự nhiên ngẩng đầu, lộ ra vai, cánh tay ngọc ngà chỉ huy Hương Nhi.

Trong phòng, trừ bỏ hai nàng, ngay cả con muỗi cũng không có, nói gì đến động vật bậc cao là người.

“Rõ ràng, ta cảm giác được có người, làm sao lại không thấy được chứ?” Đây không phải là ảo giác!

“Có thể gần đây quá mệt mỏi, hoặc là trên người bị bầm tím, khiến người sinh ra ảo giác chăng?” Hương Nhi đau lòng nhìn trên vai nàng bầm tím. Đáng tiếc a, da thịt xinh đẹp thế lại có một khối lớn bầm tím.

Con bé này lại gà mẹ rồi!

Kỳ Thương lại chui trở lại bồn tắm, “Sắc nữ, thu hồi nước miếng của em lại”

Hương Nhi đứng hình một giây, bất mãn “Người ta lo lắng cho người thôi”. Hơn nữa, sờ sờ làm gì có nước miếng chảy chứ?

“Vậy em đang nhìn ta mê đắm làm gì? Có phải có ý nghĩ xấu xa nào với chủ tử đấy chứ?” Không đùa Hương Nhi nàng làm sao chịu được, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, bản tiểu thư muốn đứng lên.

Đùa, nàng mới không có sở thích quái dị, thích làm gà quay trước mặt người khác, mất hết mặt mũi. Một đồng quần áo lộn xộn trên người có thể cho Hương Nhi sửa sang giúp, chứ chính bản thân không mảnh vải che thân không thể cho Hương Nhi nhìn thấy. Làm vậy khác gì trực tiếp quăng cái mặt của nàng đi luôn cho rồi!

“Đến, cẩn thận nha.” Kỳ Thương ngồi trên thành tường cao ba thước, cho Hương Nhi leo lên thang dây nàng làm treo xuống.

“Tốt! Thiếu phu nhân, người mau xuống đây” Hương Nhi đứng trên mặt đất, cười tủm tỉm gọi nàng.

“Được!” Kỳ Thương vừa đáp, chớp mắt đã đứng ở ngoài tường cùng Hương Nhi thu thang dây.

Ở thế kỷ 20, từ nhỏ Thiệu Dật Thư sinh ra đã xinh đẹp, cha mẹ lo con trai xinh đẹp bị bắt cóc, dụ dỗ, không cho hắn đi ra ngoài trưng bày mặt đẹp, mỗi lần cất bước phải có đủ bộ lái xe, bảo tiêu luôn luôn kèm bên cạnh. Dần dà, “Hắn” cũng luyện được một đồng công phu chuẩn êm trốn lẹ, ngay cả dụng cụ hỗ trợ

cũng tự làm. Tuy là bây giờ, hành động của Kỳ Thương gặp nhiều bất tiện, nhưng làm sao ngăn được máu mê chơi bời của nàng.

Kỳ Thương ngẩng đầu, mắt tia bốn phía. Giác quan thứ 6 từ bé của nàng vốn nhạy bén, nàng chắc hẳn hiện giờ có người đang theo dõi nàng.

“Thiếu phu nhân, người làm sao thế?” Hương Nhi đem thang dây giấu trong bụi cỏ, nhìn chủ tử nhà mình lo lắng.

“Không có gì.” Cho dù có cũng không thể nói cho con bé này được, chỉ khiến con bé thêm lo lắng thôi.” Đi thôi!” Hành trình của các nàng đã được lên kế hoạch đầy đủ, phải nắm chắc thời gian chứ!

Hôm nay nàng dự định đi hai nơi, đều là những địa điểm nàng đã muốn đi từ lâu rồi.

Hai người vừa đi, một người liền hướng theo các nàng bay tới.

Kỳ Thương lôi kéo thư đồng Hương Nhi đứng sang một bên, mặc kệ một gã bị ném ra ngoài.

“Có tiền hãy mơ quay lại!” Một tên vạm vỡ khinh thường nói với gã nằm úp sấp, tiếp theo liền xoay môn đi vào, không thèm để ý gã kia.

Gã kia chật vật bò lên, vỗ bụi bặm trên người rồi đi.

“Thiếu, thiếu gia, chúng ta đi vào đây thật sao?” Hương Nhi sợ hãi kéo tay áo Kỳ Thương.

Kỳ Thương nuốt nước miếng ực một cái, nàng do dự...

Chẳng may mà bị vút trở ra, hoặc là bị phát hiện là nữ.... Tình huống nào, nàng đều ớn.

” Ta thấy, chúng ta không vào thì hơn.” Bên trong, rờn rợn lẫn lộn, chẳng may chết không ai hay. Quá nguy hiểm!

Lúc này, có người nhìn thấy các nàng, chạy lên lôi kéo các nàng đi vào. “Chúng ta chạy mau” Hương Nhi lôi kéo chủ tử bước nhanh.

“Hai vị công...”

Bảo tiêu vừa mở miệng, các nàng đã chạy trốn chết. Vừa mới thở không ra hơi, các nàng lại dừng trước kỹ viện, Hương Nhi lo lắng nhìn chủ tử

Không phải chứ! Các nàng phải đi vào sao?

“Thiếu gia...”

“Chúng ta vào đi!” Kỳ Thương cười gian xảo, muốn kéo cô bé đi vào.

“Không đi được” Địa phương này.... “Đứng cách mười bước còn thấy mùi nồng nặc, chủ tử thân yêu làm sao chịu được.

Cô bé nhớ rõ nàng ghét nhất mùi hương nồng như vậy.

“Hôm nay không đi, chờ đến bao giờ nữa đây” Kỳ Thương nhất định không từ bỏ.

“Vì sao?” Đợi nàng học được làm nam nhân như nào rồi hẵng tới? Nàng không giống Thiếu phu nhân, trừ bỏ dung mạo, hành vi khí chất đều nam tính mười phần.

“Bản công tử hôm nay ngạt mũi.” Nếu không, nàng sớm chạy xa, làm gì còn đứng ở chỗ này đầu độc bản thân bằng hương khí độc hại này.

Hương Nhi vẫn không dám.” Nhưng là...”

“Đi! Ta chịu trách nhiệm.” Kỳ Thương kéo tay Hương Nhi đi vào

“Ai u! Hai vị công tử từ xa tới?” Một lão thái bà trang phục đẹp đẽ, mùi hương đậm chết người vừa nhìn thấy “Bọn họ” lập tức đơn đả.

“Nhìn thấy được sao?” Kỳ Thương cười lấy lẹ. Tú bà xinh đẹp, chính là có tí nếp nhăn, thân thể hơi phì nhiêu, tóc hơi trắng, cảm giác hơi rùng rợn thôi.

“Chỉ cần gặp qua một lần dung mạo công tử, ta cả đời không quên” Tuyệt sắc nha! Bà ta chưa gặp qua công tử khuyên nước khuyên thành như vậy, cho dù là đệ tử đắc ý nhất trong Say mộng lâu Vân Vân, so với hần cũng kém xa. Đáng tiếc là nam, nếu là nữ. Chắc chắc....

“Phu nhân?” Lại ánh mắt này, chẳng có tí tiến bộ nào, từ bé đến lớn nàng nhìn đều ón!

Tú bà đứng hình một chút, lấy lại phong độ, “Ồ, mời công tử vào trong. Có vừa ý cô nương nào không?” Bà ta dẫn “Bọn họ” vào trong Say mộng lâu.

“Không, xin phu nhân...” Nàng vừa mở miệng, lập tức bị các nữ nhân tấn công

“Công tử, để Diễm Diễm bồi ngài đi?” Một cô gái áo hồng nhìn Kỳ Thương say đắm.

“Công tử, Dao Dao cũng muốn hầu hạ ngài nha”

“Công tử, để Tiểu Như bồi ngài nha!”

“Công tử....”

Cả đám nữ nhân như hổ tranh mồi, nhất thời Kỳ Thương bất lực.

Một đồng nữ nhân.... Đường như chưa gặp qua nam nhân bao giờ! Không khỏi cười khổ, từ nhỏ đến lớn, đều bị “nữ họa” bám dính đi!

“Thiệu công tử, tại sao lại ở chỗ này?”

Thấy có người kêu nàng, lập tức quay đầu, chính là người hôm qua suýt chút nữa cho nàng thịt nát xương tan trên đường, Luyện Đình Hữu, còn có ba người bên cạnh hần..... Mộ Dung Thị Ứng? Làm sao mà hần cũng ở chỗ này?

Nhìn hần mắt tia lửa đạn, giống như là chuẩn bị làm thịt nàng! Thì ra hần cũng biết hai chữ tức giận đấy!

“Ừm! Khéo nhỉ, các ngươi cũng ở đây”

“Đúng nha, xem ra chúng ta rất có duyên đi.” Luyện Đình Hữu nhìn “Hần” tươi cười.

Kỳ Thương cũng cười cười đáp lại, “Đúng thật! Thực sự là duyên mà.”

“Thiệu công tử cũng vì ái mộ mà đến sao?”

Mộ danh? Có cô nương nổi danh nào ở đây? Nàng liếc mắt nghi ngờ nhìn đến các nữ nhân bên cạnh. Sắc đẹp hạng trung, có mơ mới khiến người ta ái mộ mà đến.

Tú bà cười tủm tỉm dắt Kỳ Thương “Các công tử cùng muốn trông thấy Vân Vân nhà ta đi”

Kỳ Thương nhanh chóng rút tay, nàng mới không ham bị một bà bà kéo, nhất là cái bà trang điểm.

“Vậy làm phiền phu nhân” Luyện Đình Hữu đáp lễ tú bà, lại nhìn về phía Kỳ Thương.” Thiệu công tử có ngại cùng tại hạ chung bàn, thật sự xin lỗi vì ngày hôm qua, không biết Thiệu công tử có nề mặt không”

“Ngươi ngày hôm qua đã xin lỗi rồi thôi, hơn nữa ngươi còn có khách.” Kỳ Thương uyển chuyển từ chối, nhân thể nhìn đến phía sau một gã đang nhìn hai người sững sờ. Háo sắc!

“Thiệu công tử, càng đông càng vui nha!” Một gã béo phì sau Luyện Đình Hữu nhìn nàng chăm chăm.” Tại hạ Vương Phú Vĩ, rất hân hạnh biết ngươi.”

“Hân hạnh!”. Kỳ Thương không vui gật đầu xong, liền phớt lờ luôn hần.

“Vậy nha, mời các vị công tử” Tú bà tự mình dẫn bọn họ lên lầu hai.

Kỳ Thương đang định bước đi, lại bị người kéo cánh tay. Nàng quay đầu khó hiểu, vừa hay gặp đúng bản mặt lạnh băng của Mộ Dung Thị Ứng.

Luyện Đình Hữu cũng bày ra vẻ mặt nghi hoặc nhìn hai người.

“Các người lên trước đi.” Kỳ Thương cười lễ phép với bọn họ, “Tiểu Hương Tử, người cùng Luyện công tử lên trước đi”

Để ột mình Mộ Dung Thị Ứng nghi ngờ là được, lừa một tên vẫn dễ dàng hơn.

“Tiểu Hương Tử?” Hương Nhi mở to hai mắt, không thể tin Thiếu phu nhân nhà nàng không những muốn nàng theo bọn họ đi lên, còn sửa lại tên nàng luôn!

Kỳ Thương tiến lại bên tai nàng nói: “Chẳng lẽ em muốn ta gọi là Tiểu Nhi Tử à”

“Nhưng mà...”

“Không sao, chút nữa ta lên được không?”, nàng cũng sẽ không cho cô bé leo cây, nàng lo lắng cái mông gì?

Đội bọn hắn đi rồi, Mộ Dung Thị Ứng lập tức mở miệng lạnh lùng: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

“Mộ Dung công tử, vấn đề của người cũng lạ nha, nơi này cũng chẳng phải nhà của người? Ta làm sao không thể ở?” Nàng tươi cười hỏi lại hắn. Chê cười! Nhà của hắn nàng còn có thể đi tới đi lui, nơi này làm sao mà không được?

“Đừng tưởng ta không biết” Trong lời có ý nhìn nàng.

“Ô! Người biết cái gì?” Kỳ Thương khinh, lơ hắn luôn.

Mộ Dung Thị Ứng cùng nàng chơi kéo co một lúc, “Người không nên tới đây”

“Bằng cái gì?” Nàng hất cằm, nhìn hắn khiêu khích.

Hừ! Hắn thì biết cái mông gì. Cùng lắm là nghi ngờ thôi,

“Trở về.” Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Kỳ Thương không để ý hắn, xoay người muốn lên lầu. Mộ Dung Thị Ứng nhanh chóng bắt được tay ngọc của nàng, âm trầm nhìn nàng chăm chăm: “Ta nói trở về!”

Kỳ Thương trừng hắn không vui: “Làm sao mà ta phải vâng lời người? Hừ!” Nàng tránh thoát hắn, nhanh chóng đi lên lầu.

Mộ Dung Thị Ứng không vui vẻ gì theo nàng lên lầu.

“Thiếu gia!” Vừa nhìn thấy Kỳ Thương tiến vào, Hương Nhi lập tức đứng bên người nàng, “Chúng ta trở về được không ạ?” Nàng run rẩy nhìn Mộ Dung Thị Ứng, nói như muỗi kêu. Tuy là hi vọng mong manh, nhưng nàng thử xem sao.

Quả nhiên là hi vọng xa vời.” Ta còn chưa ngoạn đủ. Sao đã vội trở về?” Kỳ Thương tự nhiên lôi kéo Hương Nhi đến trên ghế ngồi.

“Nhưng mà...”

“Người nào đi ra đây.” Các nàng quay đầu nhìn bên trong bình phong. Nếu nàng đoán chuẩn, sau bình phong là một cái cửa nhỏ,

Một bóng dáng màu hồng nhẹ nhàng đi ra, đúng là một nữ tử xinh đẹp.

Nhìn đi! Béo có cái gì đẹp? Thực ra Lâu Vân Vân cũng không phải béo lắm, chỉ béo hơn nàng một chút, có thể gọi là đầy đặn đi. Bộ dáng nhu nhược, làm cho nam nhân thấy đã muốn đem nàng nép dưới cánh chim mà bảo hộ.

Lâu Vân Vân để hai vị tỷ nữ nâng bước đến trước bàn bọn họ, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, cúi nhìn mặt đất, nhẹ hạ thấp thân mình, “Vân Vân gặp qua các vị công tử.” Thanh âm êm tai tựa hoàng anh xuất cốc vậy.

“Miễn lễ, miễn lễ, xin Vân Vân cô nương nhường đầu cho ta chút kiến thức cô nương dung mạo bao nhiêu tuyệt sắc được không?” Vương Phú Vỹ nhìn là đã thấy chữ ‘háo sắc’ viết lên mặt. Chính hắn muốn Luyện Đình Hữu dẫn đến gặp Lâu Vân Vân đẹp nhất kinh thành.

“Được ạ.” Lâu Vân Vân ôn nhu nói, khẽ nâng đầu.

Mọi người vừa thấy, chỉ có một ý tưởng: Còn phải xách dép cho Thiệu Dật Thư!

Nhưng là, Thiệu Dật Thư là nam, bọn hắn tất nhiên không hứng thú, cho nên Lâu Vân Vân thành nhân vật chính.

Lâu Vân Vân mỉm cười nhìn mọi người, ánh mắt dừng ở Mộ Dung Thị Ứng một hồi lâu, toàn bộ đều là say đắm.

Kỳ Thương hứng thú nhìn bọn họ. Lợi hại. Người ta vẽ mặt mê luyến nhìn hắn, hắn lại bày ra bộ dáng lạnh tanh, còn có sức trường năng- kẻ xem cuộc vui nữa.

Lâu Vân Vân cuối cùng cũng chịu dời mắt, tiếp theo liền ngu ngơ nhìn Kỳ Thương

Nàng cả đời chưa từng gặp qua nam nhân nào đẹp như vậy!

Kể cả hai tỷ nữ của nàng, cũng không dám tin. Các nàng cũng chưa từng gặp qua nam nhân còn xinh đẹp hơn cả Lâu Vân Vân.

Kỳ Thương hướng các nàng cười một cái, liền cúi đầu nghe Hương Nhi nhà nàng lải nhải.

“Vân Vân cô nương, Vân Vân cô nương?” Luyện Đình Hữu khẽ gọi, hắn cũng không đến xem nàng ngăn người.

“Các vị công tử, thật là xin lỗi, trước hết Vân Vân xin đàn một khúc hầu các ngài được không ạ?”. Nàng nói xong, nhóm tỷ nữ đỡ nàng đến một cái bàn đặt trước, đưa đến một chiếc đàn tranh đặt lên.

Kỳ Thương cầm cái chén trên bàn lên, vừa đến miệng lại thả xuống. Thật là! Nơi khí ho này trừ rượu, không có đồ uống khác sao?

Thấy thế, Hương Nhi lập tức từ tay nải lấy ra một túi nhỏ, thay sạch sẽ bằng trà xanh.

“Vẫn là Hương Nhi tốt nhất.” Kỳ Thương lập tức cầm chén uống sạch.

Hương Nhi cười cười, cũng tự pha ỉnh trà xanh, nàng cũng không cần say ở đây nha!

Cổ Kỳ Thương ghé miệng gần tai Hương Nhi, mắt vẫn nhìn chằm chằm Lâu Vân Vân, “Hương Nhi, ta rất hoài nghi, nếu không có người đỡ, nàng có thể không biết đi đường hay không?”

“Chắc phải có chứ.” Chủ tử nhà nàng so với nàng ấy còn kém mấy cân thịt, vẫn có thể chạy tung tăng, nàng ấy mà không biết đi đường mới lạ nha.

“Chắc, chắc, chắc! Lãng phí sức lực hai người.” Làm bộ mà còn hoàn hảo đến vậy.

Mộ Dung Thị Ứng khẽ nhắm nháp rượu, đều xem tất cả hành vi cử chỉ của hai nàng, cũng chẳng để ý xem Lâu Vân Vân xướng cái mông gì.

Xướng xong một khúc, toàn gia vỗ tay cổ động nhiệt liệt.

Kỳ Thương không khỏi thán than, nàng vẫn ưa ca khúc thể kỷ 20 hơn.

“Người hát còn dễ nghe hơn” Hương Nhi nhỏ giọng nói với Kỳ Thương. Nàng thích lời ca nhẹ nhàng, đối với lời hát ai oán này, nàng không tiếp thụ nổi, lại một đồng văn ngôn, nàng hiểu được mới không cần làm nô tỳ! Chủ tử nhà nàng hát ca khúc ai oán, đơn giản, dễ hiểu, dễ nghe, nàng thích!

“Đồng cảm.” Kỳ Thương da mặt đại bác bắn không thủng gậy đầu phụ họa.

Hương Nhi do dự nhìn mọi người, nhỏ giọng nói bên tai Kỳ Thương: “Chúng ta đi được không? Lần khác tới tiếp”. Người ở đây nhiều như vậy, căn bản chẳng chơi được gì, hơn nữa bị Mộ Dung Thị Ứng nhận ra, không phải cuốn gói khỏi Vương phủ sao!

“Người xác định lần khác lại theo ta đi?” Nàng chắc mẩm Hương Nhi chán ghét chỗ như này. Lại nhìn đến Mộ Dung Thị Ứng, không phải không biết hắn vẫn chú ý các nàng, xem ra Hương Nhi nói thể cùng hắn nhất định có liên quan đi.

“Vâng!” Hương Nhi ra sức gật đầu, vẽ mặt con chó nhỏ nhìn nàng, “Được không ạ?”

Ủm, bọn họ ở trong này chẳng thấy cái quái gì hay để ngoạn!

“Thật xin lỗi, tại hạ vừa mới nhớ ra còn có chuyện quan trọng cần xử lý, xin lỗi không tiếp được.” Nàng hướng mọi người chấp tay, không chờ bọn họ đáp lời, liền lôi kéo Hương Nhi chạy.

Đột phá khỏi vòng vây, các nàng ở trên đường cái thở hồng hộc.

“Thiếu gia, chúng ta trở về sao?” Hương Nhi vui vẻ nhìn nàng. Rồi đi được nơi đó mới tốt làm sao!

“Bây giờ trở về còn quá sớm” Trở về thật chán chết, phải làm gì mới tốt đây? Nhìn hàng quán trên đường, nào bộ không ngừng vận động.

“Thiếu gia?” Hương Nhi trong lòng run rẩy nhìn nàng. Làm sao đây? Chủ tử nàng lại muốn chơi cái gì kì quái.

“Hương Nhi, đêm nay chúng ta đi ăn thịt nướng.” Vừa vận trăng tròn, có thể nhân tiện ngắm trăng luôn.

“Thịt nướng? Thật tốt!” Thật may, không phải cái gì kỳ quái.

Các nàng vui vẻ mua một con cá, một chút thịt, đồ ăn, còn có cả đậu phụ. Đang đi về, Kỳ Thương nhìn thấy người bán thỏ con, không nghĩ ngợi liền mua hai chú thỏ con trắng tuyết mang về.

Đứng dưới tường Mộ Dung vương phủ, Hương Nhi canh chừng, Kỳ Thương chạy tới bãi cỏ tìm thang.

“Hương Nhi, em giấu thang ở đâu? Ta tìm không thấy.” Đảo mắt khắp xung quanh, vẫn là không thấy....

“Em nhớ rõ em để ở đây, sao bây giờ lại biến mất chứ?”

“Không phải bị trộm hỏi thăm đấy chứ?” Nếu là thật, các nàng làm cách nào trở về?

“Làm sao đây? Chúng ta làm thế nào đi vào?” Hương Nhi kích động tìm khắp mọi nơi.

Kỳ Thương nghĩ một chút.... Ai nha! Nàng làm sao mà quên vật hữu dụng này chứ.

Nàng lấy từ trong tay nải của Hương Nhi một cái xẻng nhỏ, bắt đầu đào từ bụi cỏ,

Trong chốc lát, một cái bao bị nàng đào ra, nàng liền lấy từ bên trong lấy ra

Một chiếc móc thang dây!

“Một chiếc thang dây khác?” Hương Nhi vui sướng nhìn Thiếu phu nhân nhà mình, tuyệt cú mèo! Thiếu phu nhân ngay cả thang dự bị cũng đều có sẵn!

Kỳ Thương đem thang dây vút lên tường.” Hương Nhi ngơ lên trước đi.”

“Vâng ạ”

Mười lăm phút sau, các nàng đã đứng bên trong bức tường.

Kỳ Thương vừa cùng Hương Nhi buôn dưa, vừa đi đến phòng ngủ, cửa vừa mở, các nàng đồng thời đứng hình trong gió.

Mộ Dung Thị Ứng đang ngồi trên ghế, bên cạnh là chiếc thang tường bị trộm viếng thăm của các nàng.

3. Chương 3

Chủ tớ hai người ngẩn ngơ nhìn người đang ngồi ở chủ vị Mộ Dung Thị Ứng.

Mộ Dung Thị Ứng cười lạnh một chút, nụ cười này của hần, lập tức đem hồn Kỳ Thương đang bay đi gọi trở về.

Nàng không cần nghĩ nhiều, kéo tay Hương Nhi chuẩn bị chạy trốn chết.

“Đứng lại!” Mộ Dung Thị Ứng lạnh lùng mở miệng.

Hương Nhi tần ngần một chút, nhưng trái lại Kỳ Thương vẫn không có gì khác là tiếp tục kéo Hương Nhi chạy ra ngoài.

Thoáng chốc, hai thanh phi đao mỏng như lá liễu xẹt qua cạnh các nàng, thứ tự cắm vào cửa, thành công ngăn bước chân các nàng.

Kỳ Thương không cam tâm xoay người, lấy mắt đẹp làm công cụ trừng hấn. Nàng tin tưởng, chỉ cần nàng bước thêm một bước, nàng cùng cánh cửa vừa rồi chung số phận.

“Thiếu.... Thiếu chủ” Hương Nhi rạp cả người, khấn trương sợ hãi tránh sau Kỳ Thương.

“Người đi xuống trước đi” Hấn hướng Hương Nhi mệnh lệnh.

“Dạ”, nàng lo lắng nhìn Kỳ Thương, khấn trương cầm đồ chạy ra ngoài.

Kỳ Thương lặng lẽ đi phía sau nàng, chuẩn bị cùng nhau rút....

“Cổ Kỳ Thương, người đứng lại!” Hấn lại bắn ra một phi đao, ngay tại bên chân nàng.

“Ê ! Người giết người nha!” Nàng tức giận quát to. Hơi tí liền phi đao thưởng nàng, nàng nợ gì hấn sao?

“Người tự tìm” Hấn lại lộ ra chút cười lạnh, “Lại đây.”

“Buồn cười, người nói ta đi thì ta phải đi sao!” Có thể ở trong này đã là tốt lắm rồi.

Mộ Dung Thị Ứng lấy ra phi đao, nhìn nàng ám chỉ,

“Giết người phải đền mạng”. Cho kẹo nàng cũng không tin hấn dám giết nàng?

“Ta sẽ không làm người bị thương một chút nào, nhưng hai con thỏ trong lòng người thì không may mắn như vậy.” Hấn bày ra dáng vẻ nói được làm được.

“Người tiểu nhân, uy hiếp ta!” Nàng ôm chặt thỏ con trong lòng, trừng hấn hèn mọn.

“Lại đây”.

Tuy rằng không muốn, nhưng vì thỏ con nàng vẫn là nên đi tới thì tốt hơn. Cách hấn năm bước, nàng sống chết cũng không chịu bước thêm.

“Mộ Dung thiếu chủ hiếm khi ghé thăm hàn xá, không biết có gì hệ trọng sao?” Nhìn dáng vẻ của hấn là biết ngay hấn biết tổng nàng là ai, nàng cũng chẳng thèm làm diễn viên miễn phí, ngay cả dụng cụ trèo tường cũng bị tịch thu, nàng còn có thể làm cái mông gì?

“Ai cho phép người mặc như vậy?” Mộ Dung Thị Ứng trừng mắt không vui nhìn nàng một thân nam trang.

“Ai không cho phép ta mặc thành như vậy?” Nàng hỏi ngược hấn, không thèm để hấn vào mắt.

“Một nữ nhân trèo tường chạy ra ngoài còn ra thể thống gì?”

“Người cảm mờm, ta không nói, ai biết ta là nữ?” Thật sự là, hấn quản nàng nhiều như thế làm gì?

Mộ Dung Thị Ứng hé ra khuôn mặt lạnh khốc trừng nàng.

“Nói xong chưa? Nói xong thì mời về, nơi này không chào đón người, về sau tốt nhất đừng đến đây”. Tốt nhất là như nước bốc hơi trước tầm mắt nàng.

Đối với lời nói vô lễ của nàng, Mộ Dung Thị Ứng cũng chỉ hừ lạnh một tiếng: “Đây là nhà ta, ta muốn tới chỗ nào là quyền của ta”

“Nhưng nơi này là địa bàn của ta.” Nàng hất cằm khiêu khích hấn.

Hấn đến gần nàng, nâng cằm nàng: “Người là thê tử ta cưới về, đừng nói nơi này, mà ngay cả người.... cũng là của ta”.

Bởi vì hai tay bạn ôm thỏ con, nàng chỉ có thể lắc đầu mãnh liệt, muốn lay rụng tay thối của hấn: “Buông”.

Mộ Dung Thị Ứng ghé sát mặt nàng cảnh cáo: “Người tốt nhất là an phận một chút cho ta, nếu không ta cũng chưa chắc làm ra chuyện gì khiến người hối hận. Về mặt hấn âm trầm uy hiếp nàng, mà nạn nhân vừa khéo phạm vào tối kỵ của hấn.

“Người không sợ, Hương Nhi lại sợ, thỏ con trong lòng người lại càng sợ.” Lời sao ý vậy, hắn sẽ đem người khác khai đao.

Tuy rằng tức chết người, nhưng nàng có thể làm cái quỷ gì? Bị người bắt được nhược điểm, nàng cũng không thể mất điếc tai ngơ.

“Đê tiện, vô sỉ, tiểu nhân, hỗn đản.....”.

“Câm miệng!”.

Kỳ Thương hung hăng trừng mắt hắn, miệng cũng không dừng mắng: “Chết tiệt, Sát Thiên Đao, khôn khiếp, trứng thối đáng chết một trăm lần...”

“Câm miệng!”

“Ta mong người uống nước sặc chết, ăn cơm nghẹn chết, đi đường ngã chết, tắm rửa chết đuối, cưỡi ngựa ngã chết, dạo phố xe đâm chết....”

Mộ Dung Thị Ứng chịu không nổi, biện pháp tốt nhất là dùng miệng che cái miệng nhỏ nhắn khó nghe của nàng.

Hắn hôn nàng. Là một cái hôn trừng phạt.

Kỳ Thương ngậy ngốc mở to hai mắt, không dám tin nhìn hắn.

Mộ Dung Thị Ứng đem nàng còn đang ngu ngơ ôm vào lòng, một tay nâng gáy nàng, dùng đầu lưỡi đẩy ra cánh môi nàng, tiến vào trong cùng nàng chơi đùa....

Không biết qua bao lâu, hắn nhẹ buông nàng ra, nàng ngay lập tức cả người ngã xuống, ngồi trên mặt đất, ngậy ngốc nhìn đối phương.

Mộ Dung Thị Ứng ngồi xổm xuống, cúi đầu nhìn nàng.

Nàng không tự giác buông tay, thỏ con trong lòng theo đó lăn ra trong phòng, kêu trái gọi phải.

“Nàng không sao chứ?” Mộ Dung Thị Ứng cầm hai vai nàng, nhìn nàng lo lắng.

Kỳ thương ngẩng đầu, nhìn hắn ngẩn ngơ.

Thảm, tiêu rồi, đi đời rồi.... Nàng thích hắn!

Nàng chẳng qua ở nhờ một chút thôi, tuy rằng không biết khi nào sẽ trở về, nhưng trực giác cho nàng biết, nàng tuyệt đối không thể cùng hắn có một tia quan hệ. Nhưng là hiện tại....

“Ta muốn xác định nàng không có việc gì?” Hắn yên lặng nhìn nàng. Vì sao vẻ mặt nàng thống khổ như thế, tuyệt vọng như thế? Nụ hôn của hắn thực làm nàng sợ hãi đến vậy sao?

Kỳ Thương lấy lại tinh thần. Nàng sém chút quên, hắn còn đang ở trước mặt nàng!

Nàng quyết định! Nàng phải cách hắn thật xa. Thích không có nghĩa là yêu, thừa dịp nàng còn chưa có yêu hắn, rời xa hắn, đau dài không bằng đau ngắn.

Nhưng.... Có phải hay không hắn cũng có chút thích nàng....Đáng chết! Không cho phép tưởng bấy bả, người này đem thê tử thành vật trang trí, thích hắn dùng vào cái rắm! Đến lúc ấy, người hối hận nhất còn không phải nàng.

“Nàng ...”

Kỳ Thương lập tức lui về phía sau, “Không nên lại gần ta”. Tốt nhất là cách xa nàng ra.

Trong mắt Mộ Dung Thị Ứng hiện lên một tia cảm xúc phức tạp, không đợi nàng xem rõ liền tiêu thất.

Hắn đứng lên, “Đừng chạy loạn nữa, nếu không ta cũng không cam đoan chính mình sẽ làm ra cái gì cho nàng hối hận” Hắn bỏ lại lời nói cảnh cáo, cũng không quay đầu rời đi.

Kỳ Thương ngồi dưới đất, hai mắt nhìn chằm chằm thỏ con đáng yêu của nàng.

Nàng sẽ không chạy loạn, tuyệt đối sẽ không! Kế hoạch của nàng là chạy.

Mộ Dung Thị Ứng vừa rời đi, Hương Nhi lập tức chạy vào.” Thiếu phu nhân”

Kỳ Thương ngẩng đầu nhìn cô bé? Nàng có nên mang theo Hương Nhi rời đi? Hương Nhi có muốn rời khỏi nơi này sao?

“Thiếu phu nhân, người làm sao vậy?” Hương Nhi khấn trương ngồi xuống trước người nàng xem xét nàng.

“Hương Nhi đêm nay chúng ta không ăn thịt nướng nữa.” Nàng quyết định sáng sớm mai sẽ chạy trốn: “Ta muốn rời khỏi nơi này, đến một nơi không ai nhận ra chúng ta”. Nàng bắt lấy thỏ con, bây giờ nàng cũng chỉ có chúng nó.

“Rời đi?” Hương Nhi sợ hãi kêu lên, “Đây là Thiếu chủ muốn người đi sao?”

“Không phải, là tự ta muốn đi”

Một thân xiêm y vải xanh thô kệch, một cái bọc quần áo nhỏ, trong lòng ôm thỏ trắng, đây chính là bộ dáng của Kỳ Thương rời nhà trốn đi.

Đi theo nàng còn có Hương Nhi, cô bé quyết định cùng Kỳ Thương lưu lạc thiên nhai, mặc kệ Mộ Dung phủ. Cô bé ở lại Mộ Dung phủ là vì chủ nhân, hiện tại chủ nhân rời đi, cô bé ở lại làm cơm cháo gì? Tuy rằng chủ nhân cùng trước kia không giống nhau, nhưng mà cô bé vẫn rất thích nàng, cô bé quyết định cả đời theo nàng làm nha hoàn, nàng đi đâu cô đi tới đó.

“Thiếu.... Thiệu đại ca, chúng ta muốn đi đâu bây giờ?” Vừa ra khỏi thành Trường An, Hương Nhi vội vàng hỏi nàng, vẻ mặt háo hức.

“Ừm. Chúng ta đi phương Nam tốt lắm, nơi đó bốn mùa đều như mùa xuân, địa phương tốt.” Tốt nhất là địa phương có sông có núi, thế mới hoàn mỹ.

“Có địa phương như vậy sao?” Bốn mùa như xuân sao?

“Có.” Kỳ Thương mạnh mẽ gật đầu, sống ở thế kỷ 20, nàng làm sao không biết gần xích đạo thì sẽ ấm áp! Nếu có thể thì tốt nhất tìm một đảo không người làm vua luôn đi.

“Chúng ta phải đi rất lâu nữa đúng không?” Hương Nhi có chút mệt mỏi hỏi.

“Ừm.” Nếu như thế kỷ 20, ra đường khói bụi mù mịt, căn bản không cần phải đi nhiều đường như vậy.

“Chúng ta có thể nghỉ ngơi chút không?” Đã đi muốn hai canh giờ, nếu không nghỉ ngơi cô bé khẳng định đi đời nhà ma.

“Được, nghỉ ngơi chút” Kỳ Thương kéo Hương Nhi đến một gian nhà dân bên cạnh ngôi xuống, đem thỏ con đặt lên trên, giúp chúng nó ăn căng bụng.

Hương Nhi đưa túi nước cho Kỳ Thương, “Thiệu đại ca, uống nước đi”.

“Cảm ơn”, Kỳ Thương tiếp nhận túi nước uống một ngụm, lại đem túi nước trả lại Hương Nhi.

Đột nhiên, hai nam nhân phía sau nói chuyện mạch lạc, Kỳ Thương ý bảo Hương Nhi chớ có lên tiếng, cùng nhau nghe lén người khác nói chuyện. Nàng cũng không phải có sở thích nghe lén chuyện kẻ khác, nhưng vừa rồi nàng giống như nghe đến tên Luyện Đình Hữu.

“Như vậy ta sẽ dễ dàng đối phó Luyện Đình Hữu”

“Bọn chúng chắc chắn chúng ta đối phó Ngô Thành, nên bảo vệ Luyện Đình Hữu sẽ thả lỏng”

“Hừ, chờ coi đi! Luyện Đình Hữu, ta, Thạch Đồi Nhân tuyên bố, mắt của ta phải lấy mạng người đến đổi”

“Lão đại, chừng nào chúng ta hành động?”

“Sáng mai giờ mọ, chúng ta lập tức hành động”

“Vâng”

“Lão đại, cô nương yếu điệu này phải xử lý thế nào?”

“Tùy tiện người, chỉ cần làm tốt chuyện ta giao”

“Vâng, tạ ơn lão đại, ta lập tức đi”

Kỳ Thương cùng Hương Nhi chờ toàn bộ người bên trong rời đi, mới dám lên tiếng.

“Thiệu đại ca, bọn họ muốn ám sát Luyện công tử à?” Hương Nhi lo lắng hỏi. Trong lòng cô bé, Luyện Đình Hữu là người tốt, người tốt thì không nên bị người ta ám sát. (CJ)

“Ừm, chắc thế, Hương Nhi, cho em quyết định, chúng ta có nên đi nói cho Luyện Đình Hữu chuyện này?” Sự thật nàng muốn nhìn người ta chém nhau.

Hương Nhi đắn đo một chút, vẫn lại nàng: “Người quyết định đi nói cho Luyện công tử sao?” Đùa, một cái nha hoàn làm ra quyết định, vẫn là quãng trả cho chủ nhân tốt hơn.

“Ta nào biết.... Được rồi! Chúng ta đi xem trò vui. Ai tốt, ai xấu, chúng ta không biết, đến lúc đó xem tình huống hãy nói. Biết đâu được Luyện Đình Hữu cũng là dạng trướng thối, trợ giúp trướng thối sẽ bị Thiên Lôi lấy sét đánh mông đi. Nhưng mà cứu nữ nhân là chuyện tốt, nghe khẩu khí bọn hắc nói chuyện dường như là sẽ cưỡng bạo những nữ nhân trong đó”, cùng là phận nữ nhi, nàng không cứu sẽ làm trướng thối đi.

Các nàng đến trong phòng cứu một nữ nhân bị trói chặt tay chân, bị bịt kín hai mắt, chặn giở ở miệng cứu ra, sắp xếp cho nàng ở một quán trọ.

“Luyện công tử là người tốt hàng thật giá thật nha!” Trên đường cái, Hương Nhi đưa ra cách nhìn của mình lại rước lấy một tràng thuyết giáo thao thao bất tuyệt của chủ nhân.

“Ta nói này Hương Nhi! Đừng trông mặt bắt hình dong, khi chưa biết được chân tướng, ai chả vô tội, thiện lương, nhưng....”

Các nàng trở về, dọc đường đi, nàng vẫn là thao thao bất tuyệt, lòng người cỡ nào hiểm ác, nói đến nỗi Hương Nhi bắt đầu hối hận đi theo chủ tử là nàng.

Ở một gian trong quán rượu, Ngô Thành ngồi buồn một góc uống rượu.

Đột nhiên, có hai nam tử đội mũ ngồi xuống cạnh hắn.

“Ặc! Ngô Thành, sao lại ngồi một mình chỗ này giải sầu?”. Nói chuyện không ai khác là người mấy hôm trước cười nhạo hắn Kỳ Thương.

Nàng cũng vừa hóng được, vị hôn thê của hắn đêm hôm kia mất tích, đúng hôm nàng bị xe ngựa đụng, thể nào ngày hôm qua gặp Luyện Đình Hữu không thấy mặt hắn. Cũng thật khéo, người các nàng vừa cứu lại là vị hôn thê của hắn, Phạm Ngọc Dao.

Ngô Thành vừa thấy rõ người tới, không khách khí đuổi người, “Cút ngay”.

“Hung dữ thế, tốt xấu cũng gặp qua nhau, người làm vậy thật tổn thương ta nha.” Kỳ Thương về mặt cột nhà hướng hắn nói.

Ngô Thành hừ lạnh một tiếng, không để ý tới ‘Hắn’.

“Thực ra Thiệu mỗ muốn hỏi thăm một người, không biết người có biết hắn không?” Thấy hắn vẫn trưng bày bộ dáng phớt lờ người, nàng cũng không tha hỏi hắn: “Người có biết một người tên Cương Thi?”

“Thiệu đại ca, là Thạch Nhân Đồi.” Hương Nhi bất đắc dĩ nói, chủ tử nhà mình sao cứ có sở thích quái dị đổi tên cho người khác.

“Thạch Nhân Đồi!” Ngô Thành rốt cục có phản ứng, “Làm sao người biết bọn chúng”

Kỳ Thương nhún nhún vai, “Không may biết được, hắn tâm địa thật tốt, còn mời chúng ta ăn cơm”.

Hương Nhi trợn mắt, các nàng khi nào biết bọn Thạch Nhân Đồi, còn chưa nói tới đi nhà hắn ăn cơm.

“Không có khả năng!” Ngô Thành cũng về mặt không tin.

“Tại sao không có khả năng? Người biết hấn sao?” Ha ha! Đầu óc người này còn đơn giản hơn nàng tưởng: “Hấn thật đáng thương, mắt phải nhìn không thấy, thấy bảo là do kẻ thù làm hại!” Nàng vẻ mặt tiếc hận, dường như thay cái gã kia bất bình lắm vậy.

“Hấn là sơn tặc, cường đạo, kẻ thù tất nhiên vô số.” Ngô Thành thản nhiên nói.

“Sơn tặc, cường đạo?” Không phải chứ! Thời này thiên hạ thái bình cơ mà?

“Giết người, phóng hỏa, gian dân, cướp bóc với bọn chúng là cơm ăn hàng ngày thôi”. Ngô Thành nhìn bọn họ một cái, “Các người là ai? Thạch Nhân Đồi mời người ăn cơm, chẳng lẽ là cá mè một lứa?” Trong mắt hấn tràn ngập sát khí.

“Ta? Ta là Thiệu Dật Thư, kia là Hương Tử, hai chúng ta là huynh đệ tốt lưu lạc thiên nhai” Nàng cái gì không giỏi nhưng công phu giả ngu là hạng nhất. “Đúng rồi, Luyện Đình Hữu cùng Cương Thi có cừu oán sao?”

“Người hỏi làm gì?” Ngô Thành nhìn ‘Hấn’ đề phòng, có thể nói với Thiệu Dật Thư hấn không biết gì cả, trên mặt cũng đâu có viết, ‘bạn’ hay ‘địch’?

Kỳ Thương nhún vai, ra vẻ không sao cả, “Nghe nói Cương Thi muốn giết Luyện Đình Hữu, ta ngạc nhiên, thế nên mới hỏi người.”

“Cái gì” Ngô Thành kinh ngạc đứng lên. Nhưng lập tức bị Kỳ Thương kéo xuống.

“Bé mồm thôi! Nếu không chuyện khác ta cũng không nói cho người”. Nàng đứng đắn uy hiếp hấn.

“Người còn biết những gì?” Ngô Thành khẩn trương hỏi. Việc này quan hệ đến tính mạng quý giá của chủ tử, mặc dù chẳng ưa ‘Hấn’, nhưng hấn vẫn nguyện ý cúi đầu.

“Người muốn biết ?” Cổ Kỳ Thương cố ý làm hấn khó chịu, nhìn dáng vẻ khẩn trương của hấn có bao nhiêu thích thú.

“Vâng, xin công tử nói cho ta biết.” Ngô Thành vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng.

“Có thể, nhưng mà người trước phải trả lời câu hỏi của ta đã” Nàng còn chưa xác định người tốt kẻ xấu, cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung.

“Này....Được rồi!”

“Ê, tình nguyện một chút được không? Cái mặt người như chuẩn bị lên đoạn đầu đài” Nàng xấu bụng đùa hấn, nhìn cái mặt bất đắc dĩ của hấn thật là thoải mái.

“Thiệu đại ca, người đừng đùa hấn nữa” Hương Nhi chịu hết nổi, vừa mới đùa vị hôn thê nhà người ta, bây giờ ngay cả hấn cũng không tha.

“Được rồi. Người thật giống mẹ ta.” Đủ lắm lời!

“Ngô Thành, người có biết chuyện Luyện Đình Hữu tại sao kết thù với Cương Thi sao?” Kỳ Thương lập tức vào chủ đề chính, đứng đắn, nghiêm túc, bộ dáng thật khiến Hương Nhi dâng tặng ánh mắt sùng bái nha.

“Thiếu gia nhà ta từng dẫn người bao vây diệt trừ Thạch Nhân Đồi sơn trại, mắt hấn là thiếu gia nhà ta đâm bị thương”. Ngô Thành thành thật kể lại, việc này mới xảy ra năm trước, trí nhớ có đầu heo cũng vẫn nhớ đi.

“Vì sao lúc ấy không bắt lấy hấn?” Khó trách hấn quay lại trả thù.

“Võ công của hấn rất tốt”. Nói cách khác tài năng bọn họ không bằng người.

“Vậy chẳng phải thiếu gia nhà người chắc chắn gặp Diêm vương rồi?” Thật tiếc! Tuổi còn trẻ lại chết trong tay kẻ thù, phận làm cha mẹ hấn cũng đủ hể hui đi.

“Không có chuyện đó” Lúc trước sơ sót làm hấn trốn, hiện tại không dễ dàng như vậy, hơn nữa còn có đại ca kết nghĩa của chủ tử đã điều tra chuyện này.

“Ta thấy người vẫn nên trông coi Luyện Đình Hữu thật tốt, theo ta biết sáng mai giờ mẹo hắc sẽ động thủ. Người có biết giờ mẹo sáng mai chủ tử nhà người làm gì không?”

Nàng nếu không tận mắt nhìn cao thủ so chiêu, nàng xuyên thời không có phải thành công cốc rồi.

Ngô Thành nghĩ một chút, “Ngày mai thiếu gia nhà ta ở nhà”

Cổ Kỳ Thương cười gian, “Có thể mang theo ta đi xem cuộc vui?”

“Xem cuộc vui?” Ngô Thành cùng Hương Nhi trăm miệng một lời, trên mặt chỉ toàn hai chữ khiếp sợ.

“Yên tâm, chúng ta đã cứu vị hôn thê của người, cho nên người nợ ta một ân tình, đưa ta đi xem trò hay cũng không quá đáng đi? Đương nhiên, chúng ta tự biết chú ý an toàn chính mình.” Kỳ Thương từ trong lòng đưa ra cho hắc một phong thư, “Đây là thư tự tay Phạm cô nương viết, người xem hiểu không?”

Ngô Thành nhanh chóng mở thư, thư viết nàng đã an toàn, hắc đừng lo lắng... Nói, cuối cùng hi vọng hắc nghe theo ân nhân cứu mạng của nàng Thiệu Dật Thư.

Hương Nhi khuôn mặt đầy tội lỗi, kỳ thật lá thư này là chủ nhân mình muốn Phạm Ngọc Dao viết, tuy nói là muốn cho Ngô Thành đừng lo lắng nàng, thực chất là để cho Thiệu Dật Thư đi xem kịch vui đi!

Xem xong thư, Ngô Thành không tình nguyện đồng ý.

Kỳ Thương nói ra suy nghĩ của nàng “Cái tên Cương Thi kia rất phiền, chúng ta làm một cái bẫy cho hắc mắc mưu”.

Nàng đã sớm dự trừ mưu lược rồi.

Ngô Thành nghi hoặc nhìn hai người trước mặt, “Các người rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

“Người lưu lạc. Nay đây nay đó, ngày mai vào lúc này chúng ta sẽ rời đi, lưu lạc đến chỗ khác.”

Nàng kể lể bị thương cha mẹ chết giống thật, nếu không phải quen biết nàng, có lẽ Hương Nhi sớm đã đem nước mắt rửa mặt.

“Các người biết võ công sao?” Ngô Thành tò mò hỏi. To gan lớn mật vậy, hắc là cũng biết chút võ công đi.

“Biết mới lạ” Hai người không hẹn lắc đầu.

“Nhưng công phu chạy của chúng ta hắc là thượng thừa” Kỳ Thương nói thêm. Kỳ thật, nàng từng học qua võ thuật Trung Quốc, nhưng trước mặt người cổ đại, nàng tốt nhất không nên tự bôi giơ trấu vào mặt mình thì hơn.

Trời còn chưa kịp sáng, Thạch Nhân Đồi mang theo chín sát thủ lẫn vào nhà Luyện Đình Hữu, sớm so với kế hoạch cả một canh giờ. May mà nàng dậy sớm, không thì chỉ có thể trong mộng xem trò hay thôi.

Chỉ có mình Ngô Thành có điểm phúc biết các nàng trà trộn vào nhà Luyện Đình Hữu, nói là rình xem, nhưng kì thật, càng xem nàng càng hăng tiết tít, ló cả người ra ngoài, hai phe giao tranh càng kịch liệt, nàng bỗng phát hiện Mộ Dung Thị Ứng cũng lẫn trong đám người.

Oa, công phu của Mộ Dung Thị Ứng không phải đùa, quá lợi hại! Nàng không kìm được giơ ngón cái tán thưởng, hô ‘cố lên’ không ngừng.

“Bỏ vũ khí xuống, nếu không ta lập tức giết thẳng nhóc này”

Thạch Nhân Đồi thần không biết, quỷ không hay đứng đằng sau Kỳ Thương, đao lập tức đặt trên cổ nhỏ xinh của nàng.

Thảm! Miệng nàng lập tức có thể nuốt một quả trứng.

“Thiệu công tử” Luyện Đình Hữu cùng Ngô Thành kinh sợ nhìn” Hắc”

Mộ Dung Thị Ứng lại là đáng vẽ chuẩn bị cho nàng lên phản thật.

“Chuyện đâu còn có đó, ta chỉ làm chân khán giả, đừng có kéo ta xuống nước vậy chứ?”

“Im mồm” Thạch Nhân Đồi rống to, nhìn thuộc hạ gã bị thương, ngu cũng hiểu, cầm chắc chữ bại mà về.

“Giết ta cũng chẳng liên quan gì đến bọn họ. Ta chẳng qua là người qua đường, người giết ta, thì bị xuống địa ngục. Theo ta thì tình huống này của địa ngục đang chào đón người, nhưng bớt giết một mạng, tội giảm được bao nhiêu. Người vẫn là nên bỏ đao xuống, nếu không Diêm vương lão huynh không tha cáo trạng người đâu.

Thạch Nhân Đồi, bị nàng lái nhái ong cả tai, hận không thể một phát giết nàng. Nhưng mà giết chết rồi, một cơ hội sống cũng không có.

Đột nhiên, hai thanh phi đao mỏng manh như lá liễu trong nháy mắt liên trúng vào cánh tay cầm đao của Thạch Nhân Đồi.

Thân Thạch Nhân Đồi đứng hình một chút, quả cái mông gì nữa kìa đao giết Kỳ Thương.

Kỳ Thương kinh hãi, lập tức bắt lấy tay cầm đao của Thạch Nhân Đồi, máu tươi từ kẽ tay tuôn ra.

“Ê! Cương Thi, ta với người không thù không oán, làm sao giết cả ta? Xem trò hay thì phạm pháp à?” Đau chết người! Phải đập hẳn một cước mới được!

Thạch Nhân Đồi mất một phút tưởng niệm, không tưởng tượng được mỹ nam này to gan như vậy! Trong chốc lát đao của hắn nhất thời không biết phải dùng làm gì....

Mộ Dung Thị Ứng nhân lúc hắn còn đang bận sững sờ, đi đến trước mặt hắn.

Kỳ Thương thức thời buông tay ngồi xuống.

Thạch Nhân Đồi chỉ cảm thấy một trận đau điếng, liền chết không kịp ngáp.

Bọn sát thủ nhìn lão đại bị giết dễ như trở bàn tay, đều sợ đến tè ra quần mà đầu hàng.

Mộ Dung Thị Ứng nhìn nàng tóe lửa, “Người làm cái chết tiết gì trong này” Vừa mới mở ra hai tay nàng máu chảy đầm đìa, mặt hắn đều nhanh thành than.

“Cẩn thận chút đi, đau quá.” Đau chết người nha, mặt nàng nhăn như mướp đắng nhìn hai tay bị đao đả thương.... Ô, có ai đáng thương như nàng không....

Hương Nhi tránh ở một bên thấy nguy hiểm đã qua, vội chạy ra.” Thiếu...” Vừa nhìn thấy Mộ Dung Thị Ứng, nàng lập tức im miệng, nghĩ không ra phải gọi chủ nhân nhà mình như nào.

“Thiệu công tử, người không sao chứ?” Luyện Đình Hữu giải quyết xong đám sát thủ, lập tức đi đến cạnh Kỳ Thương.

“Nhìn ta thế này người bảo có sao không?” Mặt hắn vút cho chó ăn à? Đau chết, về sau nàng làm thế nào ăn cơm đây? Ngủ kiểu gì? Chơi thế nào đây?

“Đi thôi, thương thế của người phải được xử lý”. Mộ Dung Thị Ứng cẩn thận đỡ nàng vào trong nhà.

“Đại ca, để ta làm đi, huynh không phải còn có chuyện quan trọng sao?” Luyện Đình Hữu có lòng tốt giúp đỡ, hắn lại không thêm đếm xỉa.

“Không cần.” Mộ Dung Thị Ứng đỡ nàng lên trên ghế ngồi, cầm lấy khăn lau sạch sẽ của nha hoàn dâng lên, thật cẩn thận giúp nàng xử lý vết thương.

Kỳ Thương thật mong vết thương này như gió bay đi. Hai tay đều nhuộm máu, muốn khỏi cũng phải vài tháng, nàng lấy đâu ra thời gian chứ?

Hương Nhi ở bên như là cái đài phun nước mắt, cuống loạn cả lên.

“Thiệu công tử, ta nghe Ngô thành nói, vô cùng cảm tạ người kịp thời thông báo, bằng không Luyện phủ đã bị xóa sạch. Luyện Đình Hữu hướng “Hắn” chấp tay cảm kích. “Nghe Ngô Thành nói, ngày hôm qua người vội vàng rời khỏi Trường An, vì chuyện này mà chậm trễ hành trình. Nếu không chê, xin Thiệu công tử ở lại Luyện phủ dưỡng thương cho tốt, Luyện phủ không dám chậm trễ tiếp đãi”

Có người trừng nàng! Chẳng nhìn cũng biết là ai, Ngô Thành đáng chết, rồi việc hay sao mà lăm lờ thế? Vừa hay gặp phải bà tám Luyện Đình Hữu, chỉ sợ thiên hạ không ai biết nàng phải đi không bằng? Nhìn đi! Mộ Dung Thị Ứng vừa giúp nàng băng bó còn trợn mắt nhìn nàng, nàng thật mong mắt hắn rơi ra luôn.

“Thiệt công tử?” Luyện Đình Hữu mặt toàn chấm hỏi, không hiểu vì sao “Hắn” nhìn mình “âu yếm”.

“Được thôi, vậy làm phiền nha.” Nàng sảng khoái đáp ứng, “Ê, ta đang bị thương nha.”

Nàng trừng mắt hung dữ với Mộ Dung Thị Ứng. Con người này thế nhưng dùng sức, máu lại chảy ra. Thuốc vừa rồi chẳng phải đổ đi sao.

“Người không thể ở lại nơi này” Mộ Dung Thị Ứng lạnh lùng thốt ra.

“Vì sao không thể?” Hắn hình như có rất nhiều tiền, hắn là không lo nàng miệng ăn núi lở đi. Nàng có ngu mới quay về Mộ Dung vương phủ, ở đó chỉ có Hương Nhi cùng chung tiếng nói với nàng. Ở nhà Luyện Đình Hữu so ra hơn hắn, ít ra nàng có thể lấy Ngô Thành làm trò tiêu khiển.

“Người chưa quên thân phận bản thân đi?” Để nàng ở đây, mặt hắn quăng xó nào?

“Người yên tâm, không ma nào biết quan hệ của ta và người?”

Mộ Dung Thị Ứng ghé sát vào mặt nàng, nhìn nàng uy hiếp, “Người nhất định phải theo ta trở về.”

Kỳ Thương càng lùi, hắn càng tiến tới...

“Chuyện gì cũng từ từ...” Trời ơi ! Ý đồ của hắn rõ như ban ngày, mặt nàng đại ra. “Ta theo người trở về là được.” Nàng cũng không muốn làm diễn viên phim tình cảm.

Mộ Dung Thị Ứng vừa nghe lời nàng, lập tức lui về, nhìn nàng, giống như là chỉ chờ nàng nói lời này.

“Luyện công tử, vừa rồi Mộ Dung công tử mời tại hạ đến Mộ Dung vương phủ chơi mấy ngày, ta cũng tò mò cảnh sắc nơi đó, cho nên vô cùng xin lỗi, ý tốt của người ta xin nhận” Nói như vậy là chuẩn không cần chỉnh đi.

“Vậy..... Được rồi! Ngày khác mời công tử đến hàn xá làm khách” Luyện Đình Hữu tuy là mặt toàn dấu hỏi, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng.

“Đình Hữu, mọi chuyện đã được giải quyết, vi huynh xin cáo từ.” Mộ Dung Thị Ứng hướng Luyện Đình Hữu nói, ngược lại lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị xe ngựa.

“Gấp vậy, ở lại dùng bữa sáng đã?”

“Không được, ta còn có chuyện quan trọng phải xử lý” Hắn đưa mắt nhìn Kỳ Thương.

Không nói cũng biết, cái chuyện quan trọng kia chính là nàng!

4. Chương 4

“Trốn nhà ra đi? Một nàng nghĩ ra.” Mộ Dung Thị Ứng mặt không biết vui buồn trừng mắt với nàng.

“Bốn chữ cón con, thế mà lại dễ thất bại vậy.” Kỳ Thương không nhịn được oán thán.

Tuy bé như muỗi kêu, nhưng hắn vẫn nghe được.

“Ta cảnh cáo nàng, đừng có làm trò gì ngớ ngẩn nữa, nếu không tự gánh hậu quả” Hắn bám lấy người nàng, vẻ mặt âm trầm cảnh cáo.

Kỳ Thương lắc đầu, vung tay hắn ra, giơ lên hai tay bằng trắng, “Xem ta thế này còn có thể ngoạn cái gì? Ta sớm buồn mà chết.” Biết trước kịch hay vé đất như vậy, nàng sớm cao chạy xa bay.

Tự do của nàng nha!

“Có thể buồn chết được người mới khó” Nhìn bộ dáng này của nàng cũng khó làm điều xằng bậy!

Ọc Ọc!

“Nhìn cái gì? Ta sai bảo được nó à?” Kỳ Thương tức giận nhìn hắn. Ô! Đói quá.

Nàng đứng lên đi ra ngoài cửa kêu cái tên không biết đã la cà chỗ nào, “Hương Nhi, Hương Nhi!”

“Thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì ạ?” Hương Nhi vừa đổi lại nữ trang nghe thấy nàng kêu cha gọi mẹ liền chạy tới.

“Ta đói bụng.” Kỳ Thương đáng thương như cún con tranh thủ Hương Nhi đồng tình.

“Người chờ chút, em lập tức đi làm bữa sáng”, Hương Nhi vừa nói xong liền chạy, để lại hai người chơi trò mắt lớn mắt bé.

Không có biện pháp dời đi lực chú , nàng càng cảm thấy vết thương thật là đau! Đành mặt nhăn như táo tàu mà thổi miệng vết thương

“Làm sao vậy? Đau lắm hả?” Mộ Dung Thị Ứng đi tới, cầm lấy cổ tay đang run rẩy của nàng ôn nhu hỏi.

“Người tự mình kiểm một vết thương liền biết đau hay không!” Nàng tức giận liếc mắt nhìn hắn. “Giống như lửa thiêu ấy...” Đau quá nha!

“Chịu khó một chút.” Hắn vừa nói, rất nhanh đã ra ngoài.

Lát sau, Mộ Dung Thị Ứng cầm một bình sứ trắng nhỏ bước vào, hắn đổ ra một viên thuốc màu đen đem đến bên miệng nàng.

“Đây là cái gì?” Kỳ Thương lui ra sau, không nói rõ ràng nàng quyết không ăn.

“Cái này tên là Tư Ngọc Đan, có thể giúp miệng vết thương không đau như vậy nữa, cũng nhanh chóng lành lại” Hắn kiên nhẫn giải thích, không còn bộ dáng lạnh băng nữa.

“Thần kỳ vậy” Nàng vẻ mặt nghi hoặc, có chút không tin.

“Ừ, mở miệng ra” Hắn mệnh lệnh. Nàng vừa mở miệng, hắn lập tức đem thuốc bỏ vào miệng nàng.

“Nước” Nàng cũng không đại trực tiếp nuốt luôn.

Mộ Dung Thị Ứng rót ly nước đưa đến cạnh miệng nàng, giúp nàng uống hết.

“Thiếu phu nhân, đồ ăn chuẩn bị xong.” Lúc này Hương Nhi bưng một cái bàn ăn tới.

Kỳ Thương thấy nàng ấy đi tới, cũng không quên nói cảm ơn với Mộ Dung Thị Ứng.

Mặc kệ thuốc của hắn có phải thuốc lang băm không, nàng cũng phải cảm tạ tâm ý của hắn.

Mộ Dung Thị Ứng nhướng cao lông mày, đối với tiếng cảm tạ của nàng ngạc nhiên cực kì.

Kỳ Thương tiến tới chiếc bàn tròn chiếm chỗ, định cầm đũa lên, nhưng lại làm đau vết thương. “Đau”

“Thiếu phu nhân, để em đút người ăn nha.” Nhìn nàng đau thê thảm vậy, Hương Nhi đau lòng chết đi, ngồi bên cạnh đút nàng. “Thiếu chủ, người muốn ăn cùng không ạ?” Nàng nấu rất nhiều, không biết thiếu chủ có cùng dùng bữa với thiếu phu nhân không.

“Không cần, người cố gắng chăm sóc tốt thiếu phu nhân.” Giao phó xong, hắn liền xoay người rời đi.

Kỳ Thương nhìn theo bóng lưng hắn. Mộ Dung Thị Ứng hôm nay có điểm là lạ, giống như... Trở nên có tính người đi.

Kỳ Thương mặc xiêm y xanh nhạt, ngồi khoanh chân dưới tàng cây, nếu không nhìn kỹ, căn bản nhìn không ra một bóng hình xinh đẹp.

Nàng nhìn thỏ con nhàm chán, thấy chúng vô tư lự ăn cỏ, nàng thật là hâm mộ chúng nó.

Haizz! Đến khi nào nàng mới có thể khỏe lại? Nếu không chõ mõm vào chuyện kẻ khác, bây giờ còn không biết nàng đang tung tăng nơi nào rồi.

“Thiếu phu nhân.” Hương Nhi đột nhiên đi tới, phía sau cô bé còn có ba cô bé nhìn có vẻ là nha hoàn.

Kỳ Thương liếc mắt nhìn các nàng ấy, không có gì đặc sắc, nàng thấy xem thỏ con vẫn đáng yêu hơn.

“Thiếu phu nhân, các nàng là do thiếu chủ phái tới hầu hạ người.” Hương Nhi ngồi xổm xuống cạnh Kỳ Thương, vui vẻ nói. Thiếu chủ nhà nàng cuối cùng cũng đã chú ý Thiếu phu nhân.

Kỳ Thương giương mắt nhìn các nàng. Hầu hạ? Theo nàng thấy thì là giám thị mới đúng. Dù sao nhiều tiền như vậy, mua tiền cũng được.

“Nô tỳ tên gọi Thái Vân.”

“Nô tỳ là Tiểu Doanh.”

“Nô tỳ gọi Tiểu Điệp.”

“Ra mắt Thiếu phu nhân.” Các nàng tự giới thiệu xong, cùng nhau hành lễ.

“Hương Nhi” Kỳ Thương khẽ gọi, Hương Nhi lập tức tiến tới.

“Giao các nàng cho em, em xem làm như thế nào thì làm, nói cho các nàng quy củ. Không có việc gì thì lui đi, đừng làm phiền ta.” Nàng dặn dò rất uy nghiêm, không hề để ý các nàng. Nàng còn vì tự do bản thân mà khóc tang đây.

Hương Nhi cười cười hiểu rõ, mang theo ba tỳ nữ rời đi.

Gần trưa, Hương Nhi đỡ Kỳ Thương về phòng dùng bữa, ban hạ hoàn cung kính đứng bên cạnh chờ sai bảo.

“Các người cùng lui ra đi.” Kỳ Thương uy nghiêm hướng ba tỳ nữ nói. Nàng mới không mong ăn cơm trước mặt nhiều người như vậy, nhất là lúc nàng bị thương yếu ớt.

Ba tỳ nữ đồng thanh đáp ứng, ngoan ngoãn lui ra.

Hương Nhi đỡ nàng lên ghế, Mộ Dung Thị Ứng bước vào.

“Thiếu chủ.” Hương Nhi cung kính hướng hắc hành lễ.

“Ừ, người đi xuống đi.” Hắc khoát tay cho Hương Nhi lui, ngồi xuống cạnh Kỳ Thương.

“Người bảo Hương Nhi đi, ta ăn cơm kiểu gì đây? Chẳng lẽ là người dứt!” Kỳ Thương hằm hằm nhìn hắc, có quỷ mới tin hắc sẽ dứt nàng, giết nàng có vẻ khả thi hơn.

Nào ngờ Mộ Dung Thị Ứng thế nhưng lại cầm bát dưa, gấp chút đồ ăn đưa đến bên miệng nàng.

Nàng ngậy ngốc nhìn hắc, hắc không phải bị ma nhập rồi chứ.

“Ê, người bệnh nặng hử?” Nàng ướm hỏi. Xác suất này có vẻ cao, nếu không tại sao hắc đột nhiên biến thành người tốt đây?

Hắc gấp một miếng thịt bò đến bên miệng nàng, chờ nàng ăn xong, chậm rãi mở miệng, “Tên ta không phải là Ê”

“Biết là gọi người là được rồi” Tên dài dằng dặc, kêu lên không phải là lãng phí tài nguyên nước miếng đi.” Người hôm nay là lạ thế nào ấy?” Mấy hôm trước còn bộ dáng kẻ dao vào cổ uy hiếp nàng, thế nào hôm nay lại thay đổi như trở bàn tay.

Mộ Dung Thị Ứng chỉ cười không nói, tiếp tục dứt nàng.

Kỳ Thương trợn to mắt kinh ngạc, “Người đang cười, Đại khối băng thế nhưng đang cười!” Nàng quay đầu nhìn trời xanh mây trắng, “Quái lạ, mặt trời không mọc phía tây, không xảy ra lũ lụt nha” Lê nào nàng mơ? Không có khả năng, nếu là mơ, tại sao nàng đau kêu cha gọi mẹ như vậy?

“Ta là người, biết cười là tự nhiên” Hắc lại cười, bị ngôn ngữ khoa trương của nàng chọc cười.

“Ta có phải đã bỏ lỡ trò hay?” Về mặt nàng ngơ ngơ ngắc ngắc nhìn khuôn mặt đẹp trai của hắc, muốn từ đó tìm ra chút manh mối.

“Ăn nhiều một chút” Hắc lại gấp một miếng thịt đến bên miệng nàng, nàng ngoan ngoãn ăn.

“Xem ra người bệnh cũng không nhẹ đâu”. Từ quan sát hắc tỉ mỉ nàng liền chột hạ một câu.

Mộ Dung Thị Ứng có chút dở khóc, dở cười nhìn nàng.” Ta không bệnh”.

“Ta biết, ta biết.” Kỳ Thương cười đều, xác định hẳn bệnh không nhẹ. Kẻ nào lại thừa nhận chính mình bệnh chứ? Nhất là bệnh thần kinh!

Nhìn là biết nàng tin lời hắn nói mới lạ, hẳn cũng không tốn công giải thích làm gì, tùy nàng loạn tưởng.

“Xin hỏi, ngài rồng đến nhà tôm có chuyện đại sự gì?” cả người lẳng lặng cách xa hắn, biết đâu hắn phát bệnh thần kinh tặng nàng một chương, nàng ngay cả” Hự” cũng không kịp kêu.

“Ta đến xem nàng có hay không lại muốn chuồn êm.” Miễn cưỡng trả lời nàng, chờ nàng hé miệng, gấp một miếng thịt cho nàng.

Nàng biết ngay, biết ngay mà, người này làm sao tự nhiên biến thành Bồ Tát, thì ra là tấm lòng Tào Tháo mà... Chờ chút, nàng cũng không đáng để hắn tin tưởng, chẳng phải đã từng lừa gạt hắn sao?

“Ừm, người không tin ta cũng được.” Nàng ra vẻ hiểu biết gật đầu, nhìn hắn giống như nhìn đứa ngốc, “Tay ta bị thương thành thế này, còn có thể trèo tường sao? Ngay cả cơm còn ăn không xong, người cũng không cần thiết phải đến tuần tra a, hơn nữa còn phải tới ba cái gián điệp tới đây giám thị ta.” Nàng nhìn hắn râu rĩ, nàng ghét nhất là bị quẫn thúc.

“Gián điệp?” Hắn đối với hai từ xa lạ này, toàn bộ là dấu hỏi.

Kỳ Thương liếc hắn xem thường.” Ý là nằm vùng” Từ đồng nghĩa. Từ đồng nghĩa của nghìn năm sau.

“Các nàng không phải nằm vùng, càng không phải tới đây giám thị nàng.” Hắn trong mắt nàng nhỏ nhen vậy sao.

“Nếu không thì sao kêu nhiều người như vậy làm gì? Người vút đi không hết sao.” Quỷ mới tin, thiên hạ Mộ Dung vương phủ, có người rừng mờ xung phong tới nơi nàng biên cương xa xôi làm việc?

“Nàng bị thương tất cần nhiều người chăm sóc không phải sao?”

“Hương Nhi là đủ rồi.” Nhiều người như vậy, hành vi đặc biệt của nàng trong mắt các nàng nhất định là đủ kỳ quái, muốn nàng tốn thêm nước bọt giải thích, chẳng phải chết bao nhiêu tế bào não của đại tiểu thư nàng.

“Trừ bỏ chăm sóc, nơi này không cần quét dọn sao?” Chẳng lẽ nàng muốn Hương Nhi chết mệt sao. Hắn nhìn nàng trêu chọc.

Nàng nghĩ ngợi một tí, cũng đúng! Hương Nhi thường bận rộn đến tối mịt, nàng muốn hỗ trợ nhưng chỉ làm rối tinh rối mù thêm, chỉ có thể lo lắng suông, chẳng thể giúp được cái mông gì.

“Cảm ơn” Nàng kêu như muỗi, thêm tí ngược ngùng. Ai bảo nàng vừa nãy thái độ lên mặt thế.

“Hử? Nàng nói gì?” Hắn tất nhiên nghe không sót nhưng vẫn không nhận được trêu chọc nàng.

“Cảm ơn”

“Hử, bé quá, ta nghe không rõ.” Hắn cố ý đem lỗ tai ghé sát nàng, muốn nàng lặp lại lần nữa.

Nàng tức giận ngẩng đầu, nhìn cái mặt bẽn lẽn của hắn, biết ngay là hắn chỉnh nàng, lửa giận bùng lên, tới gần tai hắn rống to:” Ta nói, cảm ơn!”

Mộ Dung Thị Ung cười cười kéo nàng ngồi xuống, mang trà đến bên miệng nàng: “Uống trà.”

Hắn thực nhẹ nhàng, thực ôn nhu ra lệnh.

Nhiều lời thế nàng cũng có chút khát, vì thế không thêm phản đối uống hết.

“Khụ.... Đây là loại nước giải khát gì?”

“Gì?” Đánh chết hắn cũng không hiểu nàng nói gì?

“Là ta nói, đây là cái khỉ gì?” Cổ nhân chính là cổ nhân.

“Trà sâm”

“Chỗ ta sao lại có cái thứ này?” Nhà nhà nàng không phải là nghèo rớt mùng tơi sao? Trà sâm không phải đắt chết sao?

“Ta sai người mang tới”

“Tại sao? Nhà người dùng không hết à? Hay là bây giờ trà sâm không đáng tiền?” Nàng nhìn hần nghi hoặc.

Nàng không quên, nơi này đã bị xa lánh một thời gian dài, ai cũng tránh nàng như tránh hủi, làm sao còn mang thứ đắt tiền đến đây. Cái lạnh ở đây có thể so sánh với lãnh cung đi.

Nhưng tình hình hiện tại lại như thế nào? Hần cao quý sang trọng lại đi tới đi lui địa phương hẻo lánh của nàng.

“Sao lại là nhà người? Mộ Dung Thị Ứng nhíu mày không vui, “Nơi này không chỉ là nhà ta, mà cũng là nhà nàng, hiểu chưa?”

Nàng nhún nhún vai, chỗ này của nàng mới tài? “Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Nàng chỉ quan tâm vấn đề sâm nhà người ta thôi.

“Nhân sâm đáng tiền hay không không phải chuyện của nàng. Nàng chỉ cần trông nom bản thân cho tốt thôi”. Hần lại đem ly trà đến bên môi nàng, hiển nhiên muốn nàng uống xong ly trà.

Vì tự do tương lai, nàng cũng lười phản đối.

“Nghỉ ngơi cho tốt, ta đi đây.” Mộ Dung Thị Ứng nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

Ngây ngốc nhìn thân hình hần biến mất, Kỳ Thương lúc này mới nghĩ đến là hần tới làm gì ?

Buồn một tuần. Nàng cũng sớm đi gặp Diêm Vương lão huynh.

Tay bị thương đã tốt lên nhiều, nhưng Mộ Dung Thị Ứng vẫn không cho phép nàng chạy loạn, mỗi ngày đều giúp nàng đổi được, lại bắt nàng uống một đồng thuốc bổ, hiện tại chỉ cần nghĩ thấy hơi thuốc, nàng lập tức chạy trốn chết. Ăn suốt một tuần, dọa nàng ngất luôn đi.

Hôm nay nàng quyết định đổi món.

Đêm nay, nàng cùng chúng nha hoàn nướng thịt dưới tàng cây Anh hoa thơm ngát.

“Thiếu phu nhân, canh ngon lắm, người uống thử đi.” Hương Nhi quan tâm đút cho nàng.

Húp một ngụm, mặt liền nở hoa.” Ừm, quả nhiên là mỹ vị nhân gian.”

“Thiếu phu nhân, cá nướng ngon lắm, người xem ăn ngon không?”

Tiểu Doanh gấp một miếng cá nướng đưa tới miệng nàng.

“Oa, ngon lắm, ăn thật ngon.” Ha ha, nàng vui vẻ cực kỳ.

“Thiếu phu nhân, gà cũng nướng vàng ươm rồi, người muốn ăn chỗ nào ạ?” Thái Vân cười tươi nhìn chủ tử dưới đất.

“Đương nhiên là chân gà rồi.” Chính mình nướng mới tuyệt cú mèo.

“Thiếu phu nhân, ăn miếng lớn quá?” Tiểu Diệp lo lắng nhìn nàng, xem cái miệng trương phồng của nàng, không biết nàng làm cách nào nuốt xuôi.

Kỳ Thương lắc đầu sung sướng, cả mắt cũng cười túm túm. Nàng quá hạnh phúc rồi.

“Thiếu phu nhân uống thêm chút canh ạ. Hương Nhi cẩn thận thổi thổi”.

“Không phải thổi! Thịt nướng là phải ăn nóng mới ngon. “

“Được ạ.” Hương Nhi thêm củi, nấu canh nóng hổi cho nàng. Hương Nhi muốn thổi cho nguội bớt, ai ngờ nàng hấp tấp quay đầu liền uống luôn.

“Nóng” Kỳ Thương nhảy dựng lên, mở miệng đón gió.

Tiểu Doanh nhanh nhẹn cầm cho nàng ly trà.

Không biết từ lúc nào có hai cô gái đã đi tới chỗ các nàng.

“Xin lỗi, cho hỏi...”

Không có ai để ý hai cô gái, các nàng đang vội lo lắng cho cái lưỡi nhỏ xinh của chủ tử.

Cuối cùng Thái Vân cũng nhìn thấy các nàng.

“Tiểu thư, ngài làm sao lại ở đây?” Thái Vân kinh ngạc nhìn một cô gái.

Còn lại bốn người khác nghe tiếng, liền quay đầu nhìn hai vị khách không mời mà tới.

“Ai?” Kỳ Thương khó hiểu liếc mắt nhìn Hương Nhi.

“Muội muội Thiếu chủ, Mộ Dung Thơ Du”

Mộ Dung Thơ Du, nàng cũng không biết nàng ta.

Mộ Dung Thơ Du nhìn khắp các nàng một lượt, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Kỳ Thương, biểu tình trên mặt toàn bộ là khiếp sợ.

Mọi người ở đây cũng không hiểm lạ, có ai nhìn đến dung mạo tuyệt mỹ của nàng mà không phải giật mình.

Kỳ Thương nhìn nàng vô tội, lưỡi của nàng đau quá nha.

Mộ Dung Thơ Du lấy áo choàng trắng như tuyết từ trong tay nha hoàn, đi đến trước mặt Kỳ Thương.

“Đại tẩu, đây là áo choàng đại ca muốn Thơ Du đưa tới.” Mộ Dung Thơ Du thản nhiên nói, trên mặt lại mang chút sầu bi.

Kỳ Thương tay cũng không chạm vào một góc áo, mắt chăm chú nhìn vào áo choàng trên tay Thơ Du, vừa lòng cười khẽ. “Ừm, cũng được, đẹp mắt” Nàng nhìn Hương Nhi, Hương Nhi thông minh hiểu ý giúp nàng nhận lấy.

“Thơ Du, người có rồi không?” Kỳ Thương cười ngọt như kẹo nhìn nàng ấy.

“Có chuyện gì không Đại tẩu?” Đẹp quá, khó trách đại ca động tâm.

“Muốn mời người làm hộ một chuyện” Kỳ Thương vẫn là nụ cười ngọt.

Hương Nhi cùng ba cái nha hoàn nhìn nàng vẻ hiểu biết, nàng lại muốn lừa gạt cảm tình người ta. Nhớ ngày đó, các nàng cũng không phải bị nàng ấy lừa gạt thành công cũng chẳng phải một lần.

“Đại tẩu cứ cần dặn, chỉ cần việc Thơ Du có thể, tuyệt không từ chối” Mộ Dung Thơ Du khách sáo nói.

“Tốt quá, ta mời các người ở đây chơi đùa cùng chúng ta” Càng đông càng vui nha.

Mộ Dung Thơ Du cùng nha hoàn đứng hình một chút, có chút chẳng biết làm sao.

“Không tiện sao?”

Mộ Dung Thơ Du cùng Tiểu Hồng người nhìn ta ta nhìn người một chút, mới gật gật đầu.

“Tốt quá, ngồi đi!” Nàng trải khăn ra, tự mình đặt mông.

Suốt một đêm, nàng hết xào xáo truyện cười với câu đố, chọc cho toàn dân nghiêng ngả.

Mộ Dung Thơ Du tuy là nhìn các nàng buôn chuyện phiếm, nhưng lại không nhịn được thở dài, tâm tư không biết bay đến nơi nào rồi. Chờ nàng lấy lại được tinh thần, mới hoảng sợ, phát hiện Kỳ Thương xinh đẹp đang nhìn nàng chăm chú.

Kỳ Thương sáng khoái cười với nàng, “Có tâm sự có thể tìm ta, ta chính là thánh giả số một”. Nàng tin tưởng nếu nàng ấy muốn nói, tự nhiên sẽ kể, không cần hỏi thêm ệt.

“Tẩu tẩu...” Mộ Dung Thơ Du cảm động nhìn nàng. Nàng kỳ thật vẫn chưa đủ dũng cảm để nói ra.

“Đêm nay chỉ cho phép cười, ngăn cấm cau có, nếu không...” Nàng cười cười, “A, người có máu buồn đi!” Vừa nói đã hùng hổ tiến tới.

“Không cần nha tẩu tẩu” Mộ Dung Thơ Du chạy như có lửa sau mông, sau lại phát hiện mình không bị đuổi theo. Vì thế khó hiểu trở về, “Tẩu tẩu làm sao vậy?” Nàng không phải muốn cù buồn sao?

“Ta quên mất ta không thể cù buồn người?” Nàng cười hề hề giơ lên hai cánh tay bằng vải trắng toát.

“Thiếu phu nhân xảy ra chuyện gì vậy?” Tiểu Hồng ghé sát vào các nàng kia hỏi!

“Vì xem trò vui nên bị thương nha.”

“Trò gì mà lợi hại vậy?” Tiểu Hồng vẻ mặt nghi hoặc. Xem trò vui mà cũng bị thương!

“Một hồi cao thủ quyết đấu” Nàng nhớ... nhìn qua một lần. “Mộ Dung Thị Ứng cũng là một diễn viên trong đấy.” Vô công của hân thật chỉ có thể giơ ngón tay cái!

“Đại ca?” Mộ Dung Thơ Du kinh ngạc, đại ca nàng khi nào đi làm con hát rồi?

“Đúng rồi. Rất đặc sắc nha. Lần sau có dịp nhất định cho các người đi mục kích sở thị.

“Xem ra một lần bị thương nàng chưa thỏa mãn”. Đột nhiên vang đến tiếng nói của nam tử.

Ặc! Thanh âm này chẳng phải của... Nàng xoay người cười khan, “Đừng thế chứ, người có bảo đảm không đánh nhau bao giờ nữa sao? Ta là xui xẻo bị thương, Hương Nhi chẳng phải là không mất miếng thịt nào, ta đây là ngoài ý muốn! Hơn nữa ta cũng đã đỡ nhiều.”

“Phải không? Hôm nay ta giúp thay thuốc là ai rơm rớm nước mắt nhỉ?” Mộ Dung Thị Ứng nhìn nàng hứng thú.

“Còn lâu, ta mới không có khóc, người nói có sách mách có chứng nha” Nàng còn lâu mới khóc, việc mất mặt thế nàng mới không làm đâu.

“Phải không?” Có quỷ hân mới tin, cho dù có khóc thật, nàng sẽ đổ cho cát bay vào mắt thôi.

“Đúng nha, đúng nha!” Nàng ra sức gạt đầu, nguyên tắc của nàng quyết không có từ khóc.

“Được rồi, nàng phải đi nghỉ?” Khuya thế này, một đám cô nương còn ở bên ngoài tung tăng cái gì!

“Không, vừa mới chơi được một lúc, bảo ta làm sao lại về hỏi thăm cái giường đây? Lãng phí thời khắc tốt đẹp, người cũng không được vui vẻ.” Xem đi! Nàng lo lắng thật chu đáo nha.

“Người có thể ngủ thẳng đến trưa không ai quản, nhưng còn bọn Hương Nhi? Các nàng còn phải làm việc, cũng không thể cùng phơi mông đến lúc mặt trời cao ba sào đi?”

“Người yên tâm. Ta là chủ tử các nàng, quy định của ta mỗi ngày ngủ bốn canh giờ, thời gian ngủ của các nàng tuyệt đối đủ tiêu chuẩn.”

“Cũng không được, các người sẽ làm ồn đến người khác.” Nàng còn đang bị thương, phải nghỉ ngơi cho tốt.

“Làm sao ồn đến người ta? Biệt uyển của ta với nhà người nói cũng đủ xa, làm sao mà âm ỹ tới? Coi như thét chói tai như heo bị chọc tiết, cũng chẳng khác gì bắn đại bác bên tên điếc”.

Hân mất hứng trừng mắt với nàng “Cái gì mà nhà người, ta nói sao...”

“Biết rồi, biết rồi, dù gì cũng không cần ba lạp keo kiệt thế chứ?” Nàng cũng chẳng có biện pháp biến nơi này thành nhà mình.

“Ba lạp keo kiệt?” Là ý gì?

“Người nghe không hiểu?”

“Keo kiệt thì hiểu, nhưng hai chữ kia có ý gì?” Chả biết nàng từ đâu học được mấy từ kì quái này?

“Chính là vô cùng vô cùng keo kiệt” Đủ hiểu chưa!

“Nàng nói ta rất keo kiệt?” Lúc nào thì hân từng có keo kiệt.

“Đúng” Kỳ Thương chẳng thềm nghĩ gật đầu.

“Ta khi nào keo kiệt”

“Bây giờ”

“Bây giờ?”

“Chuẩn”

“Ta vì sức khỏe của nàng”

“Biết người vì tốt cho ta, nhưng người có từng hỏi qua cảm giác của ta, với người là tốt, chưa chắc với ta cũng vậy. Hiểu không?” Nàng giống như dạy bảo trẻ con vậy, khiến hấn không biết nên khóc hay cười.

“Ta có nói qua miệng người rất lợi hại không?” Hấn đột nhiên hỏi một câu hỏi kỳ quái.

“Tài ăn nói sao? Không có” Nàng lắc đầu, “Nhưng ta cho phép người bây giờ mới nói, ta biết người là sùng bái ta chết đi.” Nàng đắc ý nói, cười tủm tỉm.

“Công phu làm bấy của người xác thực hạng nhất.” Ở chung lâu như vậy, cá tính nàng hấn cũng đã rõ như lòng bàn tay.

Nghe hấn nói, nàng cũng chẳng thềm phản ứng, nhưng nhìn thấy bọn Hương Nhi gật đầu, nàng rất muốn phát hỏa.

“Ta nói có sách, mách có chứng nha” Sinh ra ở thế kỷ 20 văn minh hiện đại, hiểu biết của nàng so với bọn hấn là không cùng đẳng cấp.

“Được, nàng nói liền đúng hết. Bây giờ khuya rồi, nàng lên đi ngủ.” Hấn ôm lấy Kỳ Thương, hướng phòng nàng mà đi.

“Ta không cần! Ta...”

“Câm miệng. Nếu không nàng đừng mơ được nuôi thỏ.” Hấn giận tái mặt, không vui cảnh cáo nàng.

“Đồ khốn kiếp, người lại uy hiếp ta.” Rõng giận của nàng theo bóng dáng hai người đi vào bên trong.

Mộ Dung Thơ Du cùng Tiểu Hồng ngây ngốc nhìn hai người tranh cãi biến mất, ngạc nhiên đến mức bị nuốt lưỡi.

Chị dâu nàng thay đổi, cùng với trước kia khác một trời một vực! Ngay cả đại ca nàng cũng thay đổi, trước mặt kẻ khác thì nghiêm túc lạnh lùng, trước mặt chị dâu liền biến thành một nam nhân ôn nhu, hài hước!

Bọn Hương Nhi đã sớm quen, bắt tay vào thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi tìm chiếc giường thân yêu.

“Tiểu thư.” Hương Nhi không biết từ lúc nào đã ở trước mặt Thơ Du.” Thiếu phu nhân bây giờ đã không còn là thiếu phu nhân trước kia, người có khúc mắc gì, có thể tìm nàng thương lượng, thiếu phu nhân sẽ dốc hết sức giúp người” Nói xong nàng cười cười rồi đi.

Mộ Dung Thơ Du kinh ngạc nhìn bóng lưng Hương Nhi. Trên mặt nàng có viết rõ như vậy sao? Có phải đại ca đã sớm biết mới có thể bảo nàng lại đây.

Ở một nơi khác, trong phòng chỉ có hai người

“Ta nói rồi đừng để cho ta nghe nàng nói tục.” Mộ Dung Thị Ứng đắc ý nhìn nàng

Kỳ Thương thở dốc, ngồi ở trên giường hung hăng trừng hấn.

Trúng thổ, mỗi lần đều dùng chiêu này đóng miệng nàng, nàng sớm muộn cũng vì hít thở không thông mà chết.

“Đừng trừng mắt nữa, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai nàng còn có rất nhiều việc phải làm” Trong lời nói cất chứa ý tứ, mặt hấn mang theo ý cười nhìn nàng.

“Chuyện gì?” Một cái người hết ăn lại nằm có thể có cái việc quái gì?

“Ngày mai nàng sẽ biết.” Hấn ở bên môi nàng lưu một nụ hôn. “Ngủ sớm một chút” Nói xong liền rời đi. Đi chết đi, nàng ghét nhất kể chuyện một nửa. Ngày mai? Ngày mai thì có chuyện gì cơ chứ?

5. Chương 5

“Ê! Ta không đi có được không?” Nàng đáng thương hề hề nhìn hấn.

Hôm nay là đại thọ bảy mươi của ông nội hấn- Mộ Dung Úy. Sáng sớm đã có cả đồng người tranh nhau đến chúc mừng, toàn bộ vương phủ vô cùng náo nhiệt. Nhưng mà nơi biên cương xa xôi này của nàng vẫn lạnh tanh. Trừ bỏ Hương Nhi, những người khác đều bị gọi đi hỗ trợ, chỉ bỏ lại Hương Nhi hầu hạ nàng.

Đêm đó, Mộ Dung Thị Ung tự mình đến Anh uyển đón nàng đi phía trước.

Nàng thừa hiểu nhà Mộ Dung không hoành hành mình, mà Mộ Dung Thị Ung lại muốn dẫn nàng đến phía trước chúc thọ ông nội? Có lầm không?

Cho dù muốn chúc thọ không phải đi từ sáng sớm sao, bây giờ đi làm gì?

“Không được” Mộ Dung Thị Ung đỡ nàng đi về phía trước, Hương Nhi vội vàng đi theo sau bọn họ.

Nàng tránh thoát khỏi hấn, ngồi ở lan can không vui nói, “Chân ta mỏi chết đi, người chính mình đi đi” Không phải lo quần chuyện nhà sao? Ngại tiền đề chết người sao?

Nhìn nàng thế này, hấn cũng hết cách, đành phải bày chút mưu mẹo.

“Kỳ thật, muốn nàng đi phía trước là muốn nhờ nàng giúp một việc”

“Ừ?” Nàng nổi máu tò mò nhìn hấn, vẻ mặt người không nói, ta không đi.

Hấn chuyển người tiến đến bên tai nàng, nói ngắn gọn mấy câu, nàng càng nghe càng thấy mùi ngon, vui vẻ gật đầu.

“Giao cho ta được rồi” Ha ha. Xem ra lại có trò hay chơi.

Hương Nhi nhin không được rùng mình, xem ra lại có chuyện không hay rồi.

Kỳ Thương bình tĩnh đem tay bằng vải trắng giấu ở trong tay áo như không có chuyện gì để Mộ Dung Thị Ung đỡ nàng lên phía trước.

“Ông nội, chúc ngài mạnh khỏe khoái hoạt” Nàng khẽ nghiêng người hành lễ, cũng không nói nhiều lời.

Mộ Dung Úy khẽ gật, mặt hoài nghi nhìn cháu trai.

Lúc này một cô gái áo hồng, sức nước mùi hương mang theo hai tỳ nữ đi tới.

“Ông nội, chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, đây là thọ lễ Nhân Nhân kính ngài” Hồng Nhân Nhân tiếp nhận một cái hôn đỏ trong tay tỳ nữ đưa cho Mộ Dung Úy, không quên nhìn đến hai tay trống trơn của Kỳ Thương.

“Tốt, Nhân Nhân hôm nay rất xinh đẹp” Mộ Dung Úy nhìn Hồng Nhân Nhân từ ái.

“Cảm ơn ông nội”. Hồng Nhân Nhân làm ra vẻ nghiêng người hành lễ.

Xinh đẹp? So sánh với Kỳ Thương một thân áo trắng khác gì sông bé sánh với đại dương. Nữ nhân thiên hạ giống như sinh ra để tôn vẻ đẹp của nàng vậy.

“Tẩu tẩu!” Mộ Dung Thơ Du vui vẻ đi tới.” Tẩu làm sao đến đây?”

“Tôi thăm người nha!” Kỳ Thương nhìn nàng tủm tỉm, nàng sao không biết những lời này đắc tội Mộ Dung Úy.

“Tẩu tẩu, ta....” Mộ Dung Thơ Du vừa nhìn đến phía sau Kỳ Thương liền lặng đi.

“Đại ca, ta nghe nói đã tìm được đại tẩu trở về, không giới thiệu cho tiểu đệ nhận thức sao?” Luyện Đình Hữu tươi cười nói.

Kỳ Thương nghe giọng nói có sừng sốt một chút, nhưng cũng không thể so sánh với vẻ mặt ngây ngốc của Mộ Dung Thơ Du.

“Này...” Mộ Dung Thị Ứng chần chừ nhìn thê tử, không biết có nên nói cho Luyện Đình Hữu, nàng thực ra....

“Sao thế? Đại ca, nghe nói đại tẩu là tiểu mỹ nhân tuyệt sắc, huynh lo lắng đệ xem trọng đại tẩu sao? Yên tâm. Trừ phi, nàng so với Dật Thư còn hơn, nếu không tiểu đệ cũng không dính vào.” Luyện Đình Hữu đùa vui nói, lão đại hấn sao lo lắng thế, hấn làm người kém thế sao. (Vâng, bingo)

Biết rõ hấn không phải loại người ấy, nhưng mà vui đùa của hấn cũng không phải là quá chuẩn đi!

“Luyện đại ca, Thiệu Dật Thư huynh nói đến là ai?” Mộ Dung Thơ Du tò mò hỏi.

“Thiệu Dật Thư, là một nam nhân vô cùng xinh đẹp, Luyện đại ca từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ còn chưa từng gặp một nam nhân xinh đẹp như vậy nha.” Luyện Đình Hữu ôn nhu xoa đầu Mộ Dung Thơ Du.

“Thật không, chị dâu muội cũng rất đẹp, muội nghĩ chị dâu muội chắc chắn đẹp hơn Thiệu công tử” Mộ Dung Thơ Du vẻ mặt sùng bái nhìn Kỳ Thương vẫn đang cố gắng nín cười.” Chị dâu, tỷ làm sao vậy”

“Chính là nàng sao?” Luyện Đình Hữu dùng ánh mắt hỏi Mộ Dung Thị Ứng.

Kỳ thương đột ngột xoay người, cười cười nhìn hấn.

“Người...” Luyện Đình Hữu giống như nhìn thấy quỷ, lập tức bị nuốt mất lưỡi.

“Luyện đại ca, huynh bị sao vậy?” Mộ Dung Thơ Du lo lắng nhìn hấn.

“Thơ Du, muội đừng lo lắng, hấn chỉ là sợ hãi quá độ thôi, đấm một quyền liền khỏi ngay.” Nàng khoa trương giơ nắm tay lên. Mộ Dung Thị Ứng vừa kịp giữ chặt tay nàng.

“Nàng muốn vết thương nặng hơn à?” Vẻ mặt Mộ Dung cực kì bất đắc dĩ.

“Người là Thiệu Dật Thư!” Tay băng vải trắng là minh chứng tốt nhất. “Khó trách đại ca đối với người tốt như vậy, lại còn muốn đưa người đến Mộ Dung vương phủ dưỡng thương, hóa ra là sớm biết!”

“Nàng là thê tử của ta, lẽ nào ta lại không nhận ra” Mộ Dung Thị Ứng mặt không thay đổi nhìn hấn.

“Ta cũng chẳng mong người nhận ra.” Nàng khẽ lẩm bẩm, không may cả ba người cùng nghe được rõ ràng

“Nói thật nha, người mặc nam trang cũng thực giống quá, ta căn bản không có một tia hoài nghi người?” Luyện Đình Hữu bội phục nhìn nàng, nghi ngờ nàng có cách gì làm ra.

Kỳ Thương cười không nói. Đùa! Để người nhận ra, mười chín năm làm nam nhân của ta không phải đổ xuống biển cho cá mập ăn.

Mộ Dung Thơ Du vẻ mặt bi thương nhìn bọn họ, “Thực xin lỗi, muội có chút không khỏe, muội cáo lui trước” Nàng yên lặng rời đi.

Kỳ Thương quay đầu nhìn đến Luyện Đình Hữu đang nhìn chăm chú Mộ Dung Thơ Du, nàng cùng Mộ Dung Thị Ứng nhìn nhau một chút, liền hiểu rõ gật đầu.

“Ta đi xem xem” Nàng nói xong xoay người muốn rời đi.

“Cẩn thận một chút, đừng để bị ngã” Mộ Dung Thị Ứng lo lắng dặn dò, tay nàng như vậy, té ngã rất nguy hiểm.

“Biết rồi” Nàng cũng không phải con nít ba tuổi.

Kỳ Thương tìm được Mộ Dung Thơ Du ở hoa viên, trên mặt nàng mang theo một chút u sầu nhìn ánh trăng. Kỳ Thương bước tới trước mặt nàng ngồi xuống, giương to mắt ếch nhìn nàng, không biết là biến ngu ngốc, hay cái quỷ gì nhập, thế nào lại không phát giác trước mắt nàng có người ngồi.

Kì thật, Mộ Dung Thơ Du cũng rất xinh đẹp, kiểu cô gái vừa thấy đã thương, thân hình mỏng manh, dường như tùy thời bị gió thổi bay chộc người yêu thương.

Mộ Dung Thơ Du khẽ thở dài, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ gần ngay cạnh liền hoảng sợ.

“Tẩu tẩu!”

“Cuối cùng cũng chú ý đến ta, ta tưởng mình biến thành người tàng hình rồi chứ?” Nàng bày ra vẻ mặt oán phụ, chuẩn bị nước mắt tuôn rơi.

Nhìn nàng như thế, Mộ Dung Thơ Du phát hoảng, vội vàng an ủi nàng, “Tẩu tẩu, thực xin lỗi, muội mãi suy nghĩ, không phải cố ý muốn phớt lờ tỷ, tỷ đừng khổ sở được không? Như vậy muội cũng đau lòng....”

“Vậy muội có thể nói cho ta biết muội đang nghĩ gì không?” Kỳ Thương nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đáng thương nhìn nàng.

“Muội.... Được, chỉ cần Tẩu tẩu không đau lòng, muốn Thơ Du làm gì cũng được” Cũng là nữ nhân, nàng cũng không tránh được động lòng trước dung nhan tuyệt sắc này.

Kỳ Thương ôm cổ nàng, “Ta chỉ biết muội đối ta tốt nhất. Tại.... nhà này chỉ có muội thật lòng đối đãi ta.” Lời này của nàng để cho hai người Mộ Dung Thị Ứng với Hương Nhi nghe được đảm bảo sẽ hung hăng trừng nàng, riêng Mộ Dung Thị Ứng sẽ không tha trừng phạt nàng.

“Tẩu tẩu ...” Mộ Dung Thơ Du không biết làm cách nào mở miệng, bởi vì lời chị dâu hoàn toàn đúng, nhà này không chào đón Tẩu tẩu, ngay cả đại ca nàng gần đây mới nhận thức nàng ấy.

“Muội vừa nghĩ cái gì vậy?” Nàng cố nín cười, cố gắng tạo hình tượng điềm đạm đáng yêu.

“Muội.... Không có gì...” Mộ Dung Thơ Du quay đi, không biết có nên nói ra suy nghĩ trong lòng, nàng sợ xúc phạm đến tâm tình yếu ớt của chị dâu.

Kỳ Thương lập tức lấy tay áo che mặt, mở miệng ghen ngào: “Oa, ta biết mà. Quả nhiên muội cũng chán ghét ta...” Bả vai nàng run run, thoạt nhìn thật giống đang khóc.

“Tẩu tẩu, muội.... muội tuyệt đối không có ý tứ kia.... Muội...” Mộ Dung Thơ Du cuống lên, không biết làm cái gì bây giờ, nàng lại khiến tỷ ấy khóc.

“Vậy muội vừa suy nghĩ cái gì?” Giọng nói của nàng cũng sụt sùi.

“Muội...” Mộ Dung Thơ Du còn đang chần chừ, lại nghe thấy chị dâu càng khóc càng thê thảm, vội vàng nói: “Muội thích Luyện đại ca!”

Kỳ Thương vừa nghe nàng nói thích Luyện Đình Hữu, lập tức ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn không dính tí nước mắt nào, ngược lại còn là ý cười trò đùa dai của mình đã thực hiện được.

“Tẩu tẩu, tẩu gạt ta” Nàng đang lo lắng chị dâu khổ sở.

“Ui dào! So đo làm gì, nói cho ta biết, muội vì sao thích hẳn?” Kỳ Thương nghiêm túc hỏi.

“Người ta...” Bảo một cô nương nói như thế nào? Mắc cỡ chết mất.

“Muội với hẳn làm sao quen nhau?”. Nàng xấu hổ như vậy, liền từ từ tra hỏi vậy.

Mộ Dung Thơ Du nghĩ ngợi mới khẽ mở miệng, “Quen biết từ nhỏ, hai nhà chúng ta là thế giao”

“Hắn có thích muội không...Nói xem nào?” Kỳ thương tiếp tục hỏi.

Mộ Dung Thơ Du lắc đầu ảm đạm.

“Vì sao lại thích hẳn? Biết đâu muội chẳng qua là sùng bái hẳn như ca ca mà thôi”

“Không phải thế! Muội là....đó....” Mộ Dung Thơ Du kịch liệt phản đối, nhưng cũng không biết giải thích thế nào cho tốt.

Kỳ Thương đắm chiêu, “Nhớ lại xem cảm giác của muội với hẳn”

Mộ Dung Thơ Du ngẩn ngơ một chút, sau đó liền thẹn thùng cười, toàn bộ thần thái như đang bay lên.

“Tim không tự nhiên gia tốc, ngày ngày đều muốn thấy huynh ấy, muốn bên cạnh chăm sóc huynh ấy, muốn nghe huynh ấy chuyện trò...” Mộ Dung Thơ Du đứng lên, đi đến bên cột đá, ngẩng đầu ngắm ánh trăng.

Nhìn là biết triệu chứng của kẻ rơi vào bể tình, ánh mắt này.... Từ nhỏ đến lớn, nàng nhìn thấy mỗi ngày.

Khóe mắt vừa trông thấy Mộ Dung Thị Ứng và Luyện Đình Hữu hướng các nàng đi tới, nàng đi đến trước mặt Mộ Dung Thơ Du, làm ra vẻ không thấy được bọn hần.

Kỳ Thương vươn tay, bắt ngờ đẩy Mộ Dung Thơ Du.

Mộ Dung Thơ Du kinh ngạc, hai mắt mở to, nhìn Kỳ Thương không tin được, người ngã ra sau...

“Cẩn thận!” Luyện Đình Hữu lập tức xông lên đỡ được Mộ Dung Thơ Du thân thể đang lao đảo.

“Thơ Du, muội không sao chứ?” Kỳ Thương lo lắng nhìn nàng, nhưng không có ý muốn nâng dậy. Mộ Dung Thơ Du nhìn nàng kinh ngạc, hoàn toàn không cảm giác được mình đang được Luyện Đình Hữu ôm trong ngực. Trong đầu vẫn đang thắc mắc tại sao chị dâu đẩy nàng.

Kỳ Thương biết nàng hiểu lầm, ghé sát vào nàng nói nhỏ, “Nắm cho chặt” Tiếp theo ngắc đầu nói với Luyện Đình Hữu: “Luyện công tử, Thơ Du không được khỏe, làm phiền người đưa nàng trở về phòng được không? Ta sẽ sai người gọi đại phu cho nàng!”

Mộ Dung Thơ Du mặt đỏ như gấc. Đó! Nàng biết chị dâu muốn hần đưa mình trở về phòng.

“Nhưng mà để đại ca đưa muội về có vẻ hợp lý hơn” Hần đưa nàng về phòng, không phải lời ra tiếng vào sao?

“Hần không được.” Kỳ Thương thuận thể ghé vào người Mộ Dung Thị Ứng. “Đầu ta có chút choáng váng, muốn hần đưa ta trở về phòng cơ”.

Mộ Dung Thị Ứng giương mi, mặt mang ý cười ôm lấy nàng. Hiếm có dịp nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ, hần sao có thể bỏ qua.

“Nhưng mà...” Luyện Đình Hữu vẫn có chút khó xử.

Kỳ Thương trừng hần, “Bảo người đưa người thì người đưa đi, nói lời vô nghĩa làm gì? Sợ bị người nhìn thấy thì chạy nơi không có người đi.” Quát to như vậy, mà cũng kêu đau đầu sao?

Địa phương không người? Toàn bộ vương phủ nhộn nhịp, lấy đâu ra chỗ không người?

“Người không biết khinh công sao?” Kỳ Thương khinh thường nhìn hần.

“Đương nhiên là biết” Luyện Đình Hữu trả lời cực tự tin.

“Vậy người mau ôm Thơ Du yếu đuối đi nóc nhà nha!” Ngốc! Ngay cả phương pháp cũng cần chỉ bảo.” Ứng, chúng ta đi thôi” Nàng hướng hần cười ngọt ngào, trong lòng sớm cười nghiêng ngả.

Đánh chết Mộ Dung Thị Ứng cũng không nghĩ tới nàng sẽ gọi hần như vậy, nhất thời vui mừng chết đi được, ôm lấy nàng bước nhanh rời đi.

“Đi... Nóc nhà...” Có lầm không? Hần cúi đầu nhìn người trong lòng động lòng người đang giãy dụa.

“Luyện, Luyện đại ca, muội không sao....sẽ tự mình về...” Trời ơi, xấu hổ chết mất, chị dâu nàng sao có thể làm vậy.

Luyện Đình Hữu say mê nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang hé ra, đột nhiên ôm nàng nói:” Đại tẩu đã nói vậy, ta đương nhiên phải tuân mệnh nàng, trưởng tẩu như mẹ, không phải sao?” Hần thi triển khinh công, thành thật nhảy lên nóc nhà.

Một bóng dáng nhỏ nhắn từ gốc cây đại thụ đi ra.

“Trời ơi! Hần đúng là nghe lời, thật sự đi nóc nhà.” Xem ra hần cũng không phải là không có cảm giác nha.

“Nàng không về phòng sao?” Mộ Dung Thị Ứng vẻ mặt âm trầm theo bóng cây đi ra.

“Đưa ta đến cửa phòng Thơ Du, nhanh lên!” Nàng phải xem phần tiếp theo của vở kịch.

Mộ Dung Thị Ứng không vui trừng nàng.

“Đừng vậy, muội muội người phát sinh chuyện gì cũng không hay”. Nàng mù đường cho nên chỉ có thể nhờ cậy hần.

“Cho dù xảy ra chuyện gì cũng có công người thúc đẩy.”

Nhìn cái mặt lạnh như băng tảng của hấn, nàng phát hỏa.

“Hừ! Không muốn thì thôi!” Nàng xoay người muốn bỏ đi, lại bị hấn một phen ôm lấy nàng.

“Thua nàng rồi”.

Nàng lập tức ôm cổ hấn, vui vẻ hỏi: “Chúng ta cũng đi nóc nhà sao?”

“Nàng nói xem”.

“Đi nóc nhà”.

Chờ Luyện Đình Hữu đi rồi, Mộ Dung Thị Ứng cùng Kỳ Thương chậm rãi đi ra.

Thơ Du say đắm nhìn theo hướng Luyện Đình Hữu rời đi, không để ý có thêm hai người.

“Không phải ta muốn quấy nhiễu, nhưng mà muội không biết hấn đã biến mất rất lâu rồi sao?” Giọng Kỳ Thương nhẹ nhàng vang lên.

Thơ Du quay đầu, liền thấy vẻ mặt hứng thú của Kỳ Thương cùng vẻ mặt Thị Ứng mang theo ý cười.

“Đại ca, đại tẩu, hai người đến lúc nào?” Thơ Du khuôn mặt nháy mắt liền đỏ bừng.

“Không lâu.” Kỳ Thương thành thật nói. “Vừa khéo nhìn thấy một trò hay.” Nói cách khác, chính là cái gì cũng thấy. May mà khinh công của Mộ Dung Thị Ứng so với của Luyện Đình Hữu còn hơn vài bậc, nàng mới có vận may này.

Càng nghe nàng nói, mặt Thơ Du càng tô thêm son.

“Muốn gả cho hấn hay không?”. Một câu, đánh thẳng vào trọng tâm.

“Tẩu tẩu!” Nàng khiếp sợ gọi. Không tưởng tượng được, gan chị dâu cũng quá lớn.

“Đi vào hãy nói” Mộ Dung Thị Ứng đẩy hai người vào phòng khách.

Vừa vào trong, Kỳ Thương vội vàng hỏi “Muốn hay không?”

Thơ Du hướng về huynh trưởng phía sau gật đầu.

“Ừm.” Thơ Du gật đầu nhanh gọn mặt đỏ kỳ cục.

“Ha ha, vậy thì tốt rồi.” Tốt quá, nàng rất cục cũng có việc mà làm.

“Nàng lại làm cái quái lạ gì?” Thị Ứng nhìn nàng cười không giống người bình thường như vậy không phải chuyện tốt.

“Việc lạ gì? Ta cũng không phải quái nhân, lấy đâu ra việc kỳ quái”. Nàng trợn trắng mắt, đe hấn tốt nhất lên ngậm miệng.

“Thơ Du, ta nói với muội, từ nay trở đi, đối với Luyện Đình Hữu, tốt một chút, ôn nhu một chút, làm cho hấn càng ngày càng quen với việc có muội bên người. Chờ một ngày kia, muội không thèm để ý tới hấn, hấn chắc chắn bứt rứt, đến lúc đó tìm hấn muội làm chủ.” Có nàng nhúng tay, còn sợ hấn không yêu thăm Thơ Du sao?

“Cứ như vậy?” Mộ Dung Thị Ứng không tin được, biện pháp này không phải quá bình thường đi, bình thường đến mức không nhìn ra cái gì đặc sắc.

“Cứ như vậy thôi! Nếu không thì làm thế nào”. Quái lạ, sao hấn lại bày ra vẻ mặt không tin? “Việc này cũng tựa như hút thuốc phiện vậy, vừa mới đầu không có cảm giác gì, hút càng nhiều, càng không thể tự kiềm chế, sẽ đến lúc hấn không có muội không được.”

“Hít thuốc phiện không phải sẽ chết sao?” Thơ Du không hiểu nói.

“Ta nói độc không phải là độc chết người, được rồi...haizz! Chỉ là làm phép so sánh mà thôi.” Muốn nàng giải thích thế nào nữa? Thời đại này, ngu ngốc cũng chỉ có thể là số mệnh của hấn.

Mộ Dung Thị Ứng nhìn nàng nghi ngờ: “Là nghi ngờ ta sao?”

“Sao ta cứ cảm thấy, nàng mở miệng là sẽ nói lời quái dị.”

“Người nghĩ nhiều thôi.” Kỳ Thương không do dự trả lời. “Thơ Du cần nghỉ ngơi rồi, chúng ta đi thôi! Thơ Du, ngủ sớm một chút, ngày mai còn có việc phải làm đó. Ngủ ngon.” nàng đối với Thơ Du cười ngọt ngào, liền khoác cánh tay Mộ Dung Thị Ứng rời đi.

“Tẩu tẩu, như vậy không tốt đâu!” Thơ Du không được tự nhiên ngồi trên ghế, lo lắng nhìn xung quanh.

“Đã tới rồi thì yên tâm ở lại đi.” Kỳ Thương bưng lên cái chén, uống ngụm trà.

“Tiểu thư, người yên tâm, không có chuyện gì” Hương Nhi một thân thư đồng cũng cười tủm tỉm nói.

“Nhưng mà...” Thơ Du khấn trương nhìn bộ nam trang trên người nàng, vẫn cảm thấy kỳ quái

Cũng đang mặc nam trang, Kỳ Thương giương mắt nhìn nàng, “Dù gì cũng tới Luyện phủ rồi, người muốn chạy có phải quá muộn không?”

“Thiệu công tử?” Luyện Đình Hữu bước tới, mặt nghi ngờ, nhưng khi nhìn thấy bản mặt tươi cười của Kỳ Thương thật muốn đập đầu vào đầu phụ mà tự tử.

“Thế nào? Nhìn thấy ta lại mất hứng!” Nhìn hẩn như vậy, nàng càng hăng máu muốn đùa chết hẩn.

“Đại tẩu, là ngọn gió nào đem tẩu thổi đến đây?” Trực giác cho hẩn biết, gặp nàng liền không có chuyện tốt.

“Nàng” Kỳ Thương nhìn Thơ Du nói.

Luyện Đình Hữu khó hiểu quay qua nhìn một gã nam tử.

“Người.... Thơ Du!” Một nữ tử ngoan ngoãn như Thơ Du sao có thể ăn mặc thành như vậy ra khỏi cửa? Hẩn nhìn đến Kỳ Thương, liền biết ai là đầu têu.

“Luyện đại ca.” Thơ Du hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đã muốn không cúi thấp hơn nữa.

“Ui chao, cho dù người có thâm thương trộm nhớ Thơ Du nhà chúng ta lâu đi nữa, cũng đừng nhìn chăm chăm người ta như thế chứ!” Kỳ Thương đi lên phía trước Thơ Du, ngăn cản tầm mắt Đình Hữu.

“Tẩu tẩu, tẩu nói gì thế...” Trời ơi xấu hổ chết.

“Ta đang nói chuyện nha”, nàng vô tội nhìn Thơ Du mặt đỏ bừng bừng. Ha ha. Hảo ngoạn.

“Đại tẩu, đại ca biết các người đến đây không.

“Biết, biết. Hẩn thông minh thế không nói cũng biết. Đúng rồi, người có thể?”

“Có chuyện gì không?” Theo lý thuyết thì hẩn không rảnh.

“Muốn tìm người cùng đi Say Mộng lâu” Kỳ Thương cười như địa chủ được mùa.

Đình Hữu từ trên ghế nhảy dựng lên “Không được, các người không thể đến Say mộng lâu”. Đùa, các nàng ba cái nữ nhân lại muốn đi kỹ viện?

“Xem ra người không rảnh, chúng ta nên tự thân vận động, cáo từ.” Nói xong liền kéo hai người kia đi ra ngoài.

“Đợi chút!” Đình Hữu rất nhanh ngăn các nàng lại. “Đại tẩu, người không phải còn bị thương sao? Chờ thêm một thời gian lại đi cũng không muộn” Người từ nơi này đi ra, hẩn không có trách nhiệm mới lạ.

Kỳ Thương giơ tay lên, “Người yên tâm, vết thương của ta đã đóng vảy, không có trở ngại gì. Đa tạ người quan tâm” Nàng cười cười đẩy hẩn ra, rất nhanh tiêu sái ra ngoài.

Đình Hữu rất nhanh dẫn dò thuộc hạ, liền bám đuôi các nàng đi.

Trong Say Mộng lâu, Kỳ Thương cùng Hương Nhi say khướt thi nhau uống rượu, Thơ Du đã say ngả vào lòng Đình Hữu ngủ.

Đình Hữu khóc dở mếu dở nhìn hai kẻ kia làm loạn, hắn muốn đưa Thơ Du trở về, nhưng lại lo lắng hai nữ nhân say khướt kia.... Haizz!

Lúc này cửa bị đẩy mạnh ra, hai nam nhân đi tới.

Mộ Dung Thị Ung vẻ mặt âm trầm ôm lấy Kỳ Thương xoay người rời đi, nam nhân đi cùng hắn ôm lấy Hương Nhi.

“Đại ca...” Đình Hữu thấy hai người kia quay lại nhìn hắn, lại nhìn hắn như người vô hình “Haizz! Cuối cùng cũng có thể trở về.” Hắn nhìn thật sâu Thơ Du đang mê man, không nhận được véo nhẹ chút má hồng của nàng, “Nàng sớm muộn cũng bị đại tẩu làm hư.”

6. Chương 6

Mộ Dung Thị Ung ôm Kỳ Thương trở về chỗ của hắn- Lăng Phong Uyển.

“Nàng càng ngày càng to gan, địa phương đây cũng dám đi vào!” Hắn quát nàng lên giường, mặt âm trầm trừng nàng.

“Người làm sao.... Lại tức giận..... Ách!” Nàng giãy dụa đứng lên, “Nơi này... là đâu....Ách! Làm sao.....”

“Nàng ngoan ngoãn ngủ cho ta!” Hắn đem nàng trở lại giường, động tay cởi bỏ áo ngoài của nàng.

“Sắc, sắc lang.... Người....Ách! Người làm gì...” Tuy rằng say hồ đồ, nhưng ý thức nguy cơ, nàng nửa đêm cũng không thiếu.

“Không cởi quần áo ngoài, nàng ngủ không thoải mái. Về sau một giọt rượu cũng không cho nàng động tới”.

Nghe hắn nói thế, nàng ngây ngô cười, tự mình nghe lời ngồi xuống.

“Vậy nha.... Ta đứng lên có vẻ dễ cởi.... Ách! Cởi quần áo....” Nàng giãy dụa muốn xuống giường, không có tí cẩn thận, thiếu chút nữa cả người thân mật với địa cầu, nếu không có Mộ Dung Thị Ung chỉ sợ vết thương cũ chưa lành, vết thương mới lại tới.

“Người có thể ngoan một chút có được không?” Hắn sớm muộn gì cũng bị nàng làm cho đau tim mà chết.

Bị hắn rống to như vậy, nước mắt nàng như trân châu thi nhau rơi xuống.

“Vì, vì sao....Ách! Người hung dữ như vậy...”. Nàng khóc đau lòng chết đi.

Thị Ung thở dài, đem nàng ôm vào trong lòng an ủi: “Thực xin lỗi, đừng khóc được không, ta không phải cố ý muốn hung dữ với nàng. Ngoan, đừng khóc.”

“Không phải cố ý?” Nàng ở trong lòng hắn rầu rĩ hỏi.

“Đúng, không phải cố ý.”

“Thì là cố tình” Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không vui trừng hắn.

Nghe nàng nói vậy, hắn chỉ có thể nửa cười nửa mếu.

“Không phải cố ý, lại càng không phải cố tình”

“Thật không?” Nàng đáng thương nhìn hắn.

“Thật mà” Sự thực là hắn càng ngày càng biến thành một kẻ khác rồi.

Nghe được hắn nói, nàng nở nụ cười, giống như đóa hoa vậy, làm cho người ta không nỡ dời đi ánh mắt si mê.

Hắn cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của nàng, cuối cùng dừng trên cánh môi anh đào.

Nàng choáng váng ngây ngốc đón nhận nụ hôn của hắn, cả người lâng lâng, cứ tự nhiên như vậy đáp lại nụ hôn của hắn.

Dường như nhận được sự ủng hộ, hắn hôn càng thêm sâu, càng triền miên.....

Ồ! Nàng gặp tai nạn xe cộ sao? Nếu không vì sao cả người giống như bị xe tải đi qua.

Đường như biết được nàng không thoải mái, một bàn tay khẽ vuốt trên lưng nàng.

Ừm.... Tay?

Đột nhiên nàng trợn to hai mắt, vừa vặn nhìn thấy một khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mắt. Nàng lập tức thét chói tai, nhưng lại bị ngăn chặn bởi một nụ hôn.

Không biết qua bao lâu, hân mới buông tha đôi môi đỏ mọng của nàng, chuyển hướng đến chiếc váy trắng xinh.

“Người, người, người....” Lúc này nàng bị dọa không nhẹ. “Tại sao người lại ở trên giường của ta.”

Mộ Dung Thị Ứng vừa nghe, nhìn nàng cười tà: “Đây không phải giường nàng, mà là giường ta” Nói xong hân lại tiếp tục đánh chiếm vai của nàng.

“Cái gì?” Nàng đẩy mạnh hân ra, nhìn cao thấp chung quanh.... Đúng là không phải phòng nàng.

Đột nhiên nàng cảm thấy một ánh mắt nóng rực phóng tới, cùng cảm giác một trận mát, nàng cúi đầu, không may nhìn thấy sắc mặt kì quái của Mộ Dung Thị Ứng cùng với phần trên trần trụi của nàng.

Kêu thất thanh, lập tức lấy chăn che hơn nửa cảnh xuân bị lộ, không quên cả người lui vào trong góc.

Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Nàng nghĩ nát óc cũng không ra.

Mộ Dung Thị Ứng bắt lấy nàng, âm trầm đặt nàng dưới thân, nhìn nàng chăm chăm, “Nàng sẽ không quên chuyện tối qua chứ?”

“Tối hôm qua xảy ra chuyện gì” Kỳ Thương khẩn trương hỏi. Nàng quả là không có tí ấn tượng nào. Chỉ biết, nàng đến Say Mộng lâu, uống không ít rượu, sau đó.... Xảy ra chuyện gì sau đó nàng nào biết.

Thị Ứng nhìn nàng chăm chú, đem cả nàng cùng chăn xuống giường: “Nhìn”. Hân dùng cằm chỉ chỉ trên giường.

Theo ánh mắt hân, nàng nhìn đến vết máu!

“Đó là...” Không thể nào?

“Lạc hồng” Mộ Dung Thị Ứng đem cả người nàng thả lại trên giường, lập tức dùng thân mình chặn lại thân thể của nàng.

“Người muốn làm gì?” Nàng toàn thân lo lắng trừng hân, dùng sức hai tay đẩy vai hân. Nhìn tư thế cấm trẻ em của hân, chắc chắn là muốn làm cái việc kia!

“Nàng nói xem?” Không đợi nàng kịp phản ứng, hân lập tức hôn nàng, cố gắng lấy lại trí nhớ cho nàng, nghĩ không ra cũng chẳng sao, bọn họ có thể tiếp tục tạo cái trí nhớ mới....

Ta là đường phân cách bị ăn sạch sành sanh!

“Kỳ Nhi, rời giường.” Mộ Dung Thị Ứng nhẹ nhàng lay động thê tử vẫn nhắm nghiền hai mắt.

“Ừm...” Nàng dụi dụi mắt, nhìn là biết còn đang trong mơ màng.

“Muốn ngủ lát nữa ngủ nha, ăn lót dạ chút gì đã”. Mộ Dung Thị Ứng đi đến trước bàn, rót một ly trà đặt trên bàn.

“Để ta ngủ thêm chút thôi.... Nàng hiện tại yêu nhất cái giường.

“Kỳ Nhi” Hân nhìn nàng không dời mắt. Trời ạ, nàng tuyệt đối không tưởng tượng được nàng bây giờ có bao nhiêu mê người. Chăn bị nàng đè ở dưới, chỉ che được phần dưới, còn lại là một tấm lưng trắng nõn không tỳ vết dù hoặc hân.

Hai mắt vẫn nhắm chặt, “Thêm một chút thôi....” Nàng hơi run rẩy, bộ ngực như ẩn như hiện cảm quan kích thích trí mạng của hân.

Trời ạ! Hắn có bao nhiêu khát vọng muốn đem nàng áp đảo dưới thân lần nữa, nhưng hiện tại nàng quá suy yếu rồi, hắn không muốn đả thương nàng, đành phải cố đè nén dục vọng đang tăng vọt.

Qua một hồi lâu, nàng vẫn chưa có động tĩnh gì, đồ ăn nóng hầm hập cũng sắp nguội hết, không có cách nào, hắn đành phải đem nàng cả người được bao quanh bởi một chiếc chăn, ôm nàng đến bên bàn, ngồi trên đùi hắn.

Kỳ Thương lúc này mới chậm rãi tỉnh lại, phát hiện bản thân đang ở trong lòng hắn không thể động đậy.

Hắn rót một ly trà sâm đưa đến bên miệng nàng, “Uống một chút cho ngọt miệng”

Nàng ngoan ngoãn uống xong, còn không quên bắt chước cún con le lưỡi, “Cũng không có gì mới lạ, nghĩ đến uống trà sâm, ta đã thấy nổi da gà”.

“Được, ta sẽ nói các nàng đổi, bây giờ ăn tạm vài thứ”. Hắn ôn nhu gấp chút rau xanh đến bên miệng nàng.

Qua một lúc sau, nàng ăn no lại muốn đi tìm Chu công chơi cờ.

“Để cho ta ngủ một lúc nữa...” Cũng chẳng buồn để ý xem hắn nói gì, nàng liền ngủ ngay trong lòng hắn.

Ta là đường phân cách hết ăn lại nằm- Heo xinh đẹp

Giữa trưa, Kỳ Thương muốn ra ngoài chơi. Nhưng Thị Ứng muốn mỗi lần nàng ra cửa phải báo cho hắn biết, cho nên hiện tại nàng chỉ có thể nhàm chán đi tìm hắn.

Cũng không biết là biệt uyển của ai, rừng trúc xanh tươi rộng lớn, dù dễ dàng không tìm được bước chân vào thưởng thức. Qua một hồi lâu nàng không nhận được vào sâu bên trong...

Ở trong đình, có một lão nhân ngồi, thì ra là ông nội của Thị Ứng- Mộ Dung Úy.

Nhìn ông thật cô đơn, tịch mịch, thường xuyên nhìn rừng trúc gần người.

Kỳ Thương cách ông mười bước liền ngồi xổm xuống làm thám tử.

Trong chốc lát, ông cũng chưa có phản ứng, cháu đã tê chân chết đi, liền quang minh chính đại đến trước mặt ông.

Vẫn không phản ứng, nàng tiến gần chút nữa, làm cái mặt quỷ....

Mộ Dung Úy đã sớm thấy nàng, không nói năng liền xoay người, cố gắng nín cười.

Kỳ Thương mặt nhăn mày nhíu, cố gắng đi đi lại lại trước mặt ông.

Động tác của nàng chọc cười, làm ông không thể tiếp tục giả vờ mặt lạnh: “Nhóc con, ngươi làm cái gì thế?” Muốn ông chú ý cũng không cần khoa trương như vậy.

“Ông rõ ràng là thấy đấy thôi” Vù! Thật là mệt. Nàng đi đến một cái ghế đá ngồi xuống.

“Không chăm lo biệt uyển của ngươi cho tốt, chạy đến nơi này làm gì?” Toàn bộ vẻ mặt ông cụ là những chữ: nghiêm túc, cứng rắn, trách cứ nàng.

Nàng đứng hình một chút, mới nhớ ra sự kiện người nhà Mộ Dung chẳng ưa gì nàng.

“Cháu rồi hơi” Nàng ngay lập tức bày ra khuôn mặt người gặp người thích.” Cháu thấy ông cũng rất rảnh rồi thôi, ông nội.” Nàng mỉm cười ngọt ngào, tươi cười của nàng luôn là vũ khí cao cấp.

“Không cần gọi ta là ông nội, ta cũng không có nhận họ hàng với ngươi” Ông cụ lơ nàng luôn.

“Đùa, cháu cũng không có gọi ông, là cháu kêu con sáo đá đằng sau, thoát nhìn có vẻ như rất muốn làm ông nội” Ngay cả Thị Ứng còn phải đầu hàng trước nụ cười kẹo ngọt của nàng, để xem ông lão đỡ được bao nhiêu chiêu.

Ông cụ quay đầu, quả có con sáo đá ăn no rồi việc trên nhánh cây.

“Uầy, ông cụ, có thể cho cháu mấy thanh gậy trúc được không” Ha ha, nàng vừa có gậy trúc múa nghịch, vừa có thể làm ống cơm lam.

“Làm gì?”

“Đương nhiên là có việc cần. Một câu thôi, ngài có cho không?” Nàng hỏi rõ ràng.

“Hừ. Người cầu xin may ra ta cho!”

“Cái gì, cháu xin ông liền cho”. Nàng cảm thấy căn bản là ông lão muốn tìm nàng cãi nhau thì đúng hơn.

“Người dựa vào đâu muốn ta cho người.”

“Một ông cụ nhỏ mọn, cho cháu mấy cảnh con con thì chết sao?” Đúng là ông lão muốn đôi co với nàng, chẳng nhẽ đáng yêu của nàng vô hiệu rồi sao, làm cho người già cũng ghét thấy mồ? Là vậy đi.

“Con bé con lắm nhảm cái gì? Cha mẹ người không dạy người kính lão đắc thọ sao.” Ông cụ tức giận đến xì khói.

“Thật có lỗi, cha mẹ cháu dạy cháu phải kính trọng người già, nhưng là cũng có nói quá, nếu người không tôn trọng ta, ta cũng bỏ luôn người, có qua có lại thôi”.

“Xem như miệng người lợi hại”.

“Không phục? Cẩn cháu đi”. Nàng duỗi thẳng tay trước mặt ông cụ cho cần thoải mái.

Ông cụ rốt cục nở nụ cười, lại nhìn thấy bàn tay bằng vải trắng của nàng.

“Tay người làm sao thế?” Ông cụ tự nhiên quan tâm cầm tay trái nàng xem xem.

7. Chương 7

“Đâu chỉ tay trái, tay phải cũng thế luôn.” Nàng quơ quơ tay phải, có vẻ rất đắc ý.

“Là kẻ nào làm người bị thương? Khi nào? Thị Ưng biết không?”

“Haizz, người hỏi từ từ thôi, cháu còn kịp trả lời chứ?” Ha ha, ông cụ bắt đầu quan tâm rồi, có tiến bộ.

Nàng ở đây âm ỉ, chắc Thị Ưng cũng sớm tìm nàng đến phát điên rồi.

“Ta không tin.” Ông cụ nghiêm túc lắc đầu.

“Ông muốn đánh cuộc không?”. Kỳ Thương giả bộ nghiêm túc, trong lòng sớm đã cười sặc chết. Ha ha, nàng thắng là cái chắc.

“Cược gì?” Ông cụ không tin cháu trai cao ngạo lại phải dứt nàng ăn cơm.

“Nếu cháu thắng, cháu muốn có gậy trúc.”

“Muốn bao nhiêu” Hỏi cho chắc, biết đâu nàng vợ sạch sành sanh thì làm sao.

“Không rõ lắm, nhưng cũng không đáng là bao, cháu rất từ bi”. Cùng lắm là hai mươi cái chứ mấy.

“Nếu người thua thì sao?”

Kỳ Thương nghĩ ngợi một chút, “Thế thì cháu đành hi sinh làm nha hoàn của ông một ngày”.

“Đơn giản thế sao?” Không phải quá hời cho nàng rồi.

“Con xin! Ông thua cũng mất có vài cái gậy trúc, cháu thua liền bị ông sai bảo, gọi tới gọi lui khác gì con cún, ông xem ai mới bị dính hai chữ đáng thương?” Nhưng mà nàng là đem tự do muôn năm đánh đổi kìa!

“Hay là cháu đem Anh uyển ra cược với ông.”

“Lấy một ngày tự do của người cược đi. Tối nay đi, đến ăn cơm cùng mọi người”. Cho kẻo, ông cụ cũng không tin thằng cháu mình có thể dứt con bé này ăn cơm.

“Được ạ” Phần thắng nằm trong lòng bàn tay nàng rồi.

Thị Ứng vẽ mặt âm trầm đến bên người nàng, hỏi nhỏ: “Cả buổi chiều nàng chạy đi đâu?”

“Đi lung tung thôi, có chuyện gì à?” Tối nay nàng đặc biệt ôn nhu, ngọt ngào.

“Không có gì, nàng sao lại ở đây?” Bình thường nàng chỉ ở trong phòng mình ăn cơm, hôm nay thế nào lại đổi húng?

“Người ta muốn cùng mọi người dùng cơm thôi mà”. Nàng giả bộ làm nũng.

Thị Ứng im lặng hồi lâu, đôi mắt sáng quắc nhìn nàng ôn nhu: “Mong là nàng không giấu ta chuyện gì.”

“Ta làm gì có gì giấu chàng, người ta rất ngoan thôi.” Nàng nâng ly trà lên hớp nhẹ.

Đang ngồi còn có Mộ Dung Úy, cha mẹ Thị Ứng – Mộ Dung Nhiếp Tĩnh với Hồng Như Tuyết, có cả Mộ Dung Thơ Du, cùng với biểu muội Hồng Nhân Nhân đang trừng mắt với nàng rất mãnh liệt.

Mộ Dung Tĩnh Nhiếp quay ra phân phó tổng quản, “Kêu phòng bếp chuẩn bị mang thức ăn lên”

Mang thức ăn lên? Kỳ Thương liếc nhìn đến một bàn đồ ăn. A, hóa ra đây chỉ là món khai vị thôi, ăn cũng cầu kỳ vậy.

Thị Ứng gấp vào bát cho nàng một món điểm tâm ngọt.

“Cảm ơn.” Làm sao giờ, nàng không ăn điểm tâm ngọt bao giờ.

Thừa dịp mọi người không chú ý, lấy tốc độ cực nhanh, đổi bát nàng với Thị Ứng.

Mộ Dung Thị Ứng nhướng mày nhìn nàng. Chưa ai dám cự tuyệt hẳn, cô gái nhỏ này, suốt ngày làm trái ý hẳn.

Nhìn ra hẳn không vui, nàng ghé vào tai hẳn thì thầm:” Ta thực cảm ơn chàng săn sóc ta, nhưng ta không thích đồ ngọt, ta xin nhận ý tốt của chàng là được.”

Thị Ứng nghe nàng nói xong, cũng không lại gấp đồ ngọt cho nàng, mà đem đồ ngọt trong bát chuyển sang cho Thơ Du.

“Cảm ơn đại ca.” Thơ Du hướng hẳn cười ngọt ngào, sau đó cúi đầu ăn.

“Ta cũng không ăn đồ ngọt” Hẳn thì thầm bên tai Kỳ Thương.

Lúc này, đồ khai vị cũng ăn xong, thay bằng một bàn sơn hào hải vị.

“Nàng có nghe câu: Không ăn đừng gấp cho người chưa?” Nàng miễn cưỡng nhìn Thị Ứng một cái, liền đem toàn lực chú ý vào đồ ăn trên bàn.

Oa! Mấy món ăn này có thể đem đi thi đấu được nha, thật là xinh đẹp chết đi.

Kỳ Thương cẩn thận cầm đũa, gấp một miếng thịt viên tròn châu.

Đối với một người tay đang bị thương, cầm được đũa đã lợi hại rồi, mà nàng còn mơ tưởng đi gấp cả tảng thịt viên to tướng. Không cần nghĩ cũng biết, thịt viên còn chưa gấp được, đũa của nàng còn rơi chổng chơ trên bàn.

Toàn thể ánh mắt đều bắn về phía nàng, nàng cười giả lả: “Đừng để ý tới ta, mọi người tiếp tục sự nghiệp” Bộ dáng của nàng đúng kiểu trái đất vẫn quay, lấy đũa làm vũ khí tiếp tục chiến đấu.

Thị Ứng không nhìn được nữa, gấp miếng thịt viên đến bên miệng nàng, nàng không nghĩ ngợi liền ăn luôn.

Ha ha. Nàng thắng, đắc ý nhìn ông cụ đang mất chữ o một chữ a nhìn nàng.

“Nàng lại cùng ông nội chơi trò gì phải không?” Hẳn lại gấp một miếng thịt mềm đến bên miệng nàng, mắt nhìn một bộ cái gì cũng biết.

“Thông minh, tí về sẽ nói cho chàng, hiện tại ước nguyện duy nhất của ta là lấp đầy cái bụng.” Nàng bỏ qua buổi trà chiều, nguyên nhân không ngoài việc ra ngoài, cho nên cơm trưa cũng không ăn nhiều lắm, hiện tại phải bồi thường thật tốt ‘ông anh ruột’ đã.

Hồng Nhân Nhân chịu hết nổi, ghen ghét nói: “Biểu ca, nàng không có tay sao mà không tự mình gấp? Huỳnh làm thế nào ăn cơm bây giờ?”

Thị Ứng mắt cũng chẳng thèm liếc nàng ta nói: “Người không thấy được sao? Biểu tẩu người có thương tích” Hấn tiếp tục đút nàng, thừa dịp nàng nhai mới tranh thủ ăn chút gì đó.

Hành động này quyến rũ ánh mắt của toàn dân, nhất là Hồng Nhân Nhân ánh mắt đã muốn đem nàng lên đoạn đầu đài.

Kỳ Thương liếc nàng ta một cái, nhìn cái vẻ mặt vừa ghen tị vừa hâm mộ, một tiếng ding trong lòng vang lên.

Nữ nhân này.... Thích lão công nàng!

Nàng bắt giác kéo cánh tay của Thị Ứng, hai mắt trừng trừng nhìn Hồng Nhân Nhân, dường như đang tuyên bố quyền sở hữu.

Thị Ứng thấy được động tác nhỏ này của nàng, liếc Hồng Nhân Nhân một cái, bắt giác cười một tiếng, “Tối, ăn thêm chút nữa.” Hấn ôn nhu đỡ nàng há miệng, nhìn nàng khác thường thấy rất vui vẻ.

“Chàng cười cái gì?” Kỳ Thương không vui nhìn hấn, nhìn hấn tươi cười, như kiểu ta biết hết rồi! Cười gian như vậy, chết tiệt lại hấp dẫn chết người.

Thị Ứng cười không nói.

Gặp ánh mắt mọi người đều dừng cả trên người bọn họ, nàng cũng không tiện hỏi thêm, bụng đầy dấu hỏi ăn cơm.

Ta là phân cách tuyển thích làm Tào Tháo

“Nàng đem ta ra cược”

Trên đường quay về biệt uyển, Kỳ Thương thành thật khai báo chuyện đánh cược với ông cụ, lập tức khiến ặt hấn hờn giận.

Kỳ Thương gật gật cái đầu, “Ta thành thật khai báo nha. Nếu chàng dám hung dữ với ta. Về sau đừng mơ ta nói thật cho chàng.” Nàng cũng không vui vẻ trừng lại hấn.

“Ta nói thế cũng gọi là hung dữ à?” Vừa đánh trống vừa la làng còn có nói rất hợp lý? Cả thế gian này, họa huân có mình nàng đi.

Nàng hướng hấn cười ngọt ngào, nhu thuận, tùy ý để hấn ôm đi. Bỗng dưng nhớ tới gì đó, nàng liếc xéo hấn một cái.

“Chàng lúc ăn cơm cười cái gì vậy?”

“Không có gì?” Hấn thần nhiên mở miệng, vừa nghĩ đến hành vi của nàng, nhin không được lại thêm tươi cười.

“Không có gì? Thế sao cười giống y thằng đàn?” Xem bộ dáng háo sắc của hấn, bại não nàng mới tin không có cái gì.

“Thằng đàn? Là tên gọi sao?” Hấn khó hiểu, với hấn lại là một cái danh từ mới lạ.

Nàng rên lên thất bại, này bảo nàng giải thích làm sao? Cổ nhân so với tưởng tượng của nàng còn muốn cũ.

“Kỳ Nhi?” Hấn nhìn nàng nghi hoặc.

“Là để chỉ người có vấn đề về đầu óc” Nàng nói hấn đàn độn, hấn có hiểu được sao?

“Nàng từ chỗ nào học mấy từ này?” Hấn nhìn nàng tò mò, đối với câu nói đầu óc hấn có vấn đề, hấn tốt bụng bỏ qua cho nàng

Nàng nghĩ ba giây, quyết định không nói cho hắn “Chính ta nghĩ ra”. Thực ra nàng mới không thèm làm ba cái chuyện tầm phào này! Ánh mắt nàng vừa chuyển, trông hắn không vui, “Làm sao chàng lại dẫn ta đến biệt uyển của chàng, ta muốn quay về chỗ của ta”. Nói xong liền quay người bỏ đi, lại bị Thị Ưng ôm vào trong ngực.

Hắn ở bên tai nàng ôn nhu nói “Từ nay về sau, nơi này chính là phòng của nàng” Hắn mang nàng tới một gian phòng rộng lớn, tiện tay mở cửa.

Gian phòng này lấy màu xanh thẫm làm chủ đạo, toàn bộ mang hơi thở nam tính. Đường như phát hiện được điều kỳ quái, nàng xoay người chạy đi, lại bị hắn bắt lấy.

“Nàng còn muốn đi đâu?” Hắn biết thừa còn cố hỏi.

Nàng ngẩng đầu trông hắn, “Đây là phòng của chàng đi?” Tưởng lừa nàng dễ lắm sao?

Hắn không cần nghĩ ngợi trả lời “Đúng vậy! Vợ chồng vốn nên chung chăn gối không phải sao?” Hắn đưa tay ra ôn nhu vuốt nhẹ khuôn mặt không tỳ vết của nàng.

“Nhưng mà....” Trong chốc lát nàng bị mèo ăn mất lưỡi, chỉ có thể trừng trừng nhìn cánh tay hắn đang ở hông nàng.

“Ừ? Hắn nâng khuôn mặt nàng, không cho trốn tránh.

Đúng rồi, nàng có thể dùng chiêu buồn đi vệ sinh, nhưng dùng chiêu này có vẻ không tốt lắm.... “Ta, ta muốn tắm rửa, cho nên ta phải quay về biệt uyển của ta”

Thị Ưng nhìn nàng thâm tình, đột nhiên ôm nàng hướng bên trong đi đến.

Cái này thật khiến nàng khấn thề, toàn thân nhanh lạnh toát “Chàng, chàng làm gì? Mau buông, nếu không ta sẽ đánh, đấm, cắn chàng...”

Một lúc sau hắn thả nàng ra, nhìn nàng cười.

“Ặc!” Nàng ngơ ngẩn nhìn đến phòng tắm rộng lớn, ở giữa là một bồn tắm lớn, xung quanh có rất nhiều lụa trắng mỏng, không biết gió từ đâu thổi tới làm lụa trắng thành hình cuộn sóng. Làm nàng kinh ngạc nhất là, từng góc một đều khảm một viên Dạ Minh Châu lớn.

Đường như ảo mộng, nàng nhìn đến ngây ngốc.

Không biết từ lúc nào, Thị Ưng đã thoát sạch sẽ quần áo của cả hai người.

“Chàng....” Nàng hé ra khuôn mặt đỏ bừng, đôi tay sống chết che thân thể trần trụi mềm mại.

Thị Ưng một phen ôm lấy nàng, đem nàng ôm vào bể.

“Đừng lộn xộn, cẩn thận đừng để vết thương dính nước” Hắn ôn nhu nói, bắt đầu động tay giúp nàng tẩy trừ thân thể.

Nàng lấy tay chống đẩy với hắn, có quỷ nàng mới tin hắn chỉ ngoan ngoãn như vậy.

Hắn đúng là sẽ không an phận, tay ôm mỹ nhân, hắn sẽ không, không bao giờ muốn an phận, nàng là thê tử của hắn, đúng không?

8. Chương 8

“Ai nha! Tại chàng cả đấy, hôm qua không cho ta trở về, bọn Hương Nhi nhất định là hoài nghi.” Mắt mặt chết đi được, bây giờ nhất định các nàng đang trộm cười meo meo, về sau nhất định sẽ tặng nàng ánh mắt ám muội, bảo nàng làm sao làm người đây.

Nàng ngồi dậy, không quên kéo cao cái chăn. Nàng mới không dễ dàng cho hắn no mắt đi.

Hắn đem nàng kéo xuống, ghé sát vào trên người mình, “Hoài nghi cũng hoài nghi rồi. Chúng ta là vợ chồng, làm chuyện này không phải là thiên kinh địa nghĩa sao.”

Bộ dáng hắn cái kiêu không sao cả, nhìn nàng tức giận một chút.

“Chàng không quan hệ, ta có quan hệ! Mặc kệ chàng, ta muốn quay về phòng của ta” Nàng giãy dụa đứng dậy, “Ê, quần áo của ta đâu”, nàng quần chăn muốn xuống giường, không cẩn thận đụng đến hắn.

“Nha! Chết tiệt!”

Kỳ Thương không dám nhúc nhích nhìn hắn

“A, thực xin lỗi.... Ta không cố ý.”

Hắn kéo nàng xuống, đem nàng đặt dưới thân.

“Chàng...” Không thể nào! Bọn họ đem qua vừa.....

“Là nàng trêu chọc ta”

“Ta nào có”

Hắn lập tức che kín cái miệng nhỏ nhắn mê người của nàng, bắt đầu triền miên.

Đáng giận! Đều tại hắn! Hại nàng ngủ thẳng đến trưa mới rời giường. Bọn Hương Nhi đều được điều đến Lăng Phong uyển hầu hạ nàng, xem ra đều là ý tứ của Thị Ứng. May mà, các nàng ấy cũng không có như trong tưởng tượng của nàng, nhưng đáng vẻ thật cao hứng.

**

Dùng xong bữa trưa, nàng ôm lấy hai chú thỏ con nhàn nhã đi đến vườn trúc, định tới lấy chiến lợi phẩm của nàng.

“Hi! Ông cụ, cháu đến lấy gậy trúc” Nàng trong chòi nghỉ mát thấy được ông lão, nói híp cả mắt.

Ông cụ trong mắt hiện lên hai chữ vui sướng, nhưng bày ra cái mặt lạnh.” Người định lấy bằng cách nào? Vẫn muốn ta cho người” Ngay cả người hầu cũng không mang, lại dẫn theo hai con vật, nàng nghĩ cái quái gì?

Kỳ Thương tùm tùm từ thắt lưng rút ra một con dao nhỏ, “Tự cháu động tay là được, để ông làm, người khác lại bảo cháu bắt nạt ông.” Nàng đi đến một bên ngồi xổm xuống, đặt hai chú thỏ con xuống ăn cỏ, bắt đầu lấy dao chậm rãi chặt.” Ông xem, cháu còn tốt bụng làm cỏ giúp ông nhé”

Cho dù không phải dùng sức, chính là đem dao mài tới mài lui, chặt một cây gậy trúc, có lẽ cũng tốn không ít thời gian. Ông lão đi tới bên cạnh, ngồi chồm hổm hỏi nàng, “Nhóc con, người cứ cưa bỏ ra thế đến bao giờ?” Con nhóc không phải tính ngày nào cũng đến chỗ ông lão điểm danh chứ.

“Sớm muộn cháu cũng cưa phăng được chúng” Thương tích ở tay nàng làm sao mà dùng sức được, hơn nữa ông lão cô đơn tịch mịch thế, nàng không đến thăm ông cụ, thì thật là bứt rứt lương tâm.

Ngồi mãi cũng bị tê chân, nàng dứt khoát ngồi lên chiếu

“Ông cụ, giúp cháu được không?” Nàng rút ra một con dao khác đưa cho ông lão.

Ông cụ nhìn đến dao găm trong tay nàng, một dòng nước ầm ập chảy vào trái tim, ông cụ cầm lấy dao găm trong tay nàng, “Ta cố giúp người vậy”, đáng vẻ muốn có bao nhiêu ủy khuất liền có bấy nhiêu.

“Dạ, dạ, người là người có trái tim nhân hậu nhất thế giới, cháu không muốn cây này, cháu muốn cây kia cơ.” Nàng chỉ vào cây trúc bên cạnh ông lão, so với cây lớn nàng đang chặt cũng không kém cạnh lắm.

“Có là tốt rồi, còn bày đặt kén cá chọn canh” Ông lão oán giận nói, nhưng oán thì cứ oán, vẫn chặt cho nàng cây khác.

“Thị Ứng có vẻ rất thích người” Ông cụ ở bên cạnh hỏi

“Haizz....” Nàng hít sâu một hơi, lúc ông cụ tưởng là mình nói sai cái gì, dáng vẻ liền tự cao tự đại nói, “Ai bảo cháu bộ dáng xinh đẹp như vậy, đáng yêu như vậy, đương nhiên đi đến đâu cũng là người gặp người thích chứ”

Ông cụ lắc đầu phản đối, “Người thật đúng là không biết ngược”

“Cháu vốn là da mặt dày siêu cấp không được sao?” Nàng tủm tỉm cười hỏi ngược ông cụ.

“Con gái con đứa nói như vậy không sợ người khác cười thối mũi sao?” Trong quan niệm của ông cụ, nữ hài tử phải ôn nhu, mảnh mai.

“Cháu có thừa tự tin, tự tin mình là xinh đẹp nhất thế gian” Nàng tự hào vênh cằm đáng yêu nhìn ông lão.

“Ta xem ngươi là tự tin quá” Lời của nàng cũng không phải không có đạo lý, nhưng mà ông cụ vẫn muốn hắt cho nàng xô nước lạnh.

Ọc ọc ọc

Ông lão liếc nàng tươi cười, “Đói bụng?”

“Đã đến giờ trà chiều rồi. Bụng cháu rất đúng giờ.” Về mặt nàng kiểu bình thường thôi, dù sao bụng đói thì phải kêu, cũng chẳng phải chuyện gì mất mặt.

“Muốn ăn cái gì? Ta cho người hầu chuẩn bị.” Ông cụ đứng lên, vỗ vỗ vụn gỗ trên người

“Nếu cháu gọi người mang điểm tâm đến nơi này, ông sẽ tức giận không ạ?” Nàng cẩn thận nói, sợ dĩ vì nàng nghe nói ông cụ không thích bị kẻ khác quấy rầy.

Ông cụ liếc nàng một cái, biết tổng nàng lo cái gì, “Nếu không có phần của ta thì sẽ tức giận” Ông cụ nghiêm túc nói.

Nàng nở nụ cười, “Ông cháu ta vừa ăn vừa chơi cờ, đúng rồi ông biết chơi cờ không?” Nàng quên mất không bảo họ mang cả cờ tới.

“Ừ. Người lúc nào gọi người mang điểm tâm đến đây?” Ông cụ đi cùng nàng vào trong chòi nghỉ mát.

“Phải sắp tới chứ, không phải là các nàng lạc đường chứ?” Nơi này rất lớn, muốn lạc đường cũng khó đi.

“Chờ chút đi! Ta đi vào trong lấy bàn cờ”. Nói xong ông cụ xoay người khỏi chòi nghỉ vào trong phòng tới.

Một lát sau, ông cụ trở lại, nhưng vẫn chưa thấy bọn Hương Nhi.

“Quái, sao chưa thấy?” Quá chậm rồi! Bụng của nàng cũng đã kháng nghị vài lần.

“Kêu người đi tìm các nàng là được” Ông cụ đang muốn đi gọi người, thì thấy Hương Nhi cùng ba nha hoàn đến, “Đến đây”

Đợi các nàng đến gần, Kỳ Thương không nhịn được oán giận, “Các người ở nhà ấp trứng gà à! Lâu như vậy? Ta cũng sớm chết đói”

Các nàng còn chưa kịp bày ra, Kỳ Thương vội vàng bốc một miếng thịt viên, một tí hình tượng cũng không có.

Ông cụ lắc đầu, “Chắc chắc chắc! Người có phải nữ hài tử không, thật sự một điểm rụt rè của con gái cũng không có.”

Kỳ Thương liếc xéo ông cụ, “Người không nghe câu, có thực mới vực được đạo sao?” Nàng lại gấp một miếng thịt nướng chuẩn bị đưa đến miệng, bỗng nhìn thấy trên mặt Hương Nhi dấu ấn năm ngón tay, lập tức buông đồ ngon.

“Ai đánh?” Nàng khề nâng cằm Hương Nhi lên, nhìn kỹ hai má sưng đỏ của nàng, mắt đẹp nheo lại đầy nguy hiểm.

Hương Nhi cúi đầu không nói, nàng vừa dời mắt, muốn hỏi bọn Thái Vân, lại nhìn thấy trên mặt các nàng cũng có dấu ấn bàn tay.

“Các người cũng bị đánh?” Rốt cuộc là ai ăn gan hùm, dám động người của nàng! Mặc kệ là ai, nàng sẽ không để cho kẻ đó yên ổn qua ngày.

“Rốt cuộc là ai đánh các người? Nói!”

Bốn người đều cúi đầu, không dám trả lời, nhưng thật ra Hương Nhi đang đưa mắt xem xét ông cụ đang bên cạnh.

“Các người cứ nói không phải sợ. Ta nhất định sẽ chủ trì công lý”. Ông cụ nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, nói ra”.

Hương Nhi cúi đầu nghĩ một chút, “Là biểu tiểu thư” Sớm muộn cũng phải nói, chủ tử các nàng đều thương các nàng nhất, các nàng bị đánh, chủ tử không có khả năng khoan tay đứng nhìn?

“Nàng vì sao đánh các người” Trong giọng Kỳ Thương tràn đầy thuốc súng, nhưng vẫn tỉnh táo hỏi nguyên nhân.

Tiểu Doanh đơn thuần, mặt khổ sở trả lời: “Chúng em không biết vì sao, biểu tiểu thư vừa thấy chúng em liền chửi, còn gọi người đến đánh bọn em.”

“Nàng chửi những gì” Kỳ Thương cầm lấy thịt xiên nướng bị nàng bỏ rơi bên cạnh, bình tĩnh hỏi.

“Nàng nói chúng em không nên xuất hiện chỗ này”. Tiểu Doanh ủy khuất xoa nhẹ má.

“Chỗ nào?” Nàng tự nhiên không biết Tiểu Doanh nói chỗ nào.

“Lăng Phong uyển”

Kỳ Thương mặt nhăn không ra hờn giận, “Nàng dựa vào cái gì nói vậy?” Tự Thị Ứng muốn điều các nàng đến đây, muốn trách tìm hấn mà trách.

“Nàng nói nàng mới là thiếu phu nhân, về sau nàng gả cho thiếu chủ, nhất định đem đuổi người với chúng em”.

Kỳ Thương lặng đi một chút, “Thị Ứng nói muốn lấy nàng sao?” Nàng thề không chung chồng với kẻ khác, nếu hấn dám cưới, nàng quyết rời đi.

“Chẳng lẽ Thị Ứng không nói cho người? Ông lão vẽ mặt hoài nghi nhìn Kỳ Thương.

Kỳ Thương rầu rĩ hỏi: “Nói cái gì?” Nói cho nàng phải cưới thêm vợ sao?

Ông lão nghĩ một chút chậm rãi nói, “Lúc Thị Ứng mới sinh ra, có vị kỳ nhân nhìn thấy tướng mạo hấn bất phàm, chủ động xem bói cho hấn, nói hấn là một vị Tinh Quân trên trời chuyển thế, sẽ lấy hai đời vợ, cả đời phú quý, thuận buồm xuôi gió”

“Hong Nhân Nhân cho rằng nàng ta là đời vợ thứ hai?” Đùa cái gì, nếu tính ra thì, Cổ Kỳ Thương là đời vợ thứ nhất, mà chính mình là đời vợ thứ hai! Chính là như thế không biết có được tính không, dù sao cũng cùng một cái thân thể.

“Nàng từ bé đã nhận định mình sẽ là thê tử của Thị Ứng, mà Thị Ứng chưa từng phủ nhận”

Chưa từng phủ nhận? Ánh mắt Kỳ Thương một lần nữa nheo lại nguy hiểm?

“Nếu Thị Ứng muốn lấy Nhân Nhân làm vợ, người chấp nhận không?” Ông cụ cẩn thận quan sát phản ứng của nàng.

Cùng nàng ở chung đã lâu, Hương Nhi nhìn nàng bất an, chủ tử nhà mình cười như vậy cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Ông cụ mặc dù khôn khéo, nhưng cũng nhìn không ra nàng có gì bất thường.

Từ nhỏ cùng một đồng người quen sấm soi lớn lên, muốn che giấu tâm tư, với nàng mà nói giống như ăn cơm hàng ngày.

Chẳng qua, trước lúc Thị Ứng cưới Hong Nhân Nhân, có chút nợ nàng phải đòi mới được.

Phương châm của nàng là “Ăn miếng trả miếng”, cho nên hôm nay nàng mang theo bọn Hương Nhi vào sân trước phía ngoài, nhìn đến Hồng Nhân Nhân cùng một cái nha hoàn đang ngồi ở trong đình, nàng không thêm nghĩ ngợi liền đi tới.

“Ê, người dựa vào cái gì đánh người của ta?” Kỳ Thương giọng không chút hòa nhã hỏi Hồng Nhân Nhân.

Hồng Nhân Nhân nhìn Kỳ Thương, khinh thường cùng nàng giằng co

“Ta thích đánh liền đánh, người có thể làm gì ta”. Trong viện nhiều người như vậy, thách nàng cũng không dám làm gì mình

“Phải không? Muốn đánh liền đánh?” Kỳ Thương nhếch mép cười, tiêu sái đi đến trước mặt nàng ta, giơ lên tay phải định đánh

“Nàng đang làm cái gì?” Mộ Dung Thị Ứng cầm lấy tay nàng quát to.

Hồng Nhân Nhân vừa nhìn thấy hấn, liền bày ra dáng vẻ con dâu nhỏ, hướng hấn khóc lóc kể lể, “Ô..... Biểu ca nàng đánh muội...” Nói xong liền tiến sát vào trong lòng Mộ Dung Thị Ứng

Mộ Dung Thị Ứng liếc nàng một cái, liền giao nàng cho nha hoàn bên cạnh, rất nhanh quay đầu hướng Kỳ Thương gầm nhẹ “Nàng quên tay mình còn bị thương sao? Nhỡ đầu chảy máu thì phải làm sao?” Hấn vẻ mặt quan tâm xem xét kỹ hai tay của nàng.

(yeah, yeah, Ứng Ca no 1)

Hồng Nhân Nhân không dám tin nhìn Thị Ứng, hấn ngăn cản Kỳ Thương đánh nàng là vì lo lắng tay nàng ta chảy máu? Trời ơi! Tất cả mọi người nhìn nàng, bảo mặt nàng quăng chỗ nào bây giờ?

“Cho ta xin! Thương thế của ta đã sớm đóng vảy, làm sao có thể đổ máu?” Trừ việc không thể dùng sức ra. Nàng tự cảm thấy tốt lắm.

“Xảy ra chuyện gì?” Hấn vuốt nhẹ mặt Kỳ Thương, dáng vẻ ân ái, người hầu hăm mộ không thôi, chỉ có Hồng Nhân Nhân hận đến chân răng đều ngứa.

“Chàng nhìn đi.” Kỳ Thương chỉ vào bốn cô gái phía sau, các nàng trên mặt đều có vết đỏ “Là biểu muội của người làm chuyện tốt.” Nàng không quên hung hăng trừng mắt Hồng Nhân Nhân một cái, “Vừa nãy ta giúp các nàng chườm lạnh một chút, nếu không đã sưng vù. Khuôn mặt xinh đẹp của người ta không phải là để cho nàng phát tiết! Đúng là Mẩu Dạ Xoa!”

Kỳ Thương nói thẳng chẳng chút e dè, những gia nhân đang làm vườn bên cạnh cũng phải quay đi, bả vai run run, giống như đang cười, chỗ khác còn có vài tiếng khúc khích truyền đến.

“Người” Hồng Nhân Nhân tức đến đỏ mặt tía tai trừng mắt với nàng, không nói lên được lời phản bác.

9. Chương 9

Thị Ứng quay đầu lạnh lùng nhìn Hồng Nhân Nhân, “Vì sao ngươi động thủ đánh người?”

“Muội...” Trong chốc lát, nàng kinh hoảng không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn nàng ta bị chó ăn mất lưỡi, Kỳ Thương nói, “Ta vừa hỏi qua, nàng nói muốn đánh thì đánh, còn nói ta không dám làm gì nàng” Nàng thành thật tự thuật lại lời nói vừa rồi của Hồng Nhân Nhân.

“Người,... Người nói láo.” Hồng Nhân Nhân vội vàng phủ nhận. Nàng ta ở trong lòng Thị Ứng là hình tượng yếu điệu thực nữ, sao có thể để cho Kỳ Thương phá hủy hình tượng của nàng ta!

“Ta nói dối? Rốt cuộc là ai nói dối? Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng” Một trong những ưu điểm của nàng là thành thực, sẽ không nói dối.

“Người.... Biểu ca, huynh nhất định phải lấy lại công bằng cho Nhân Nhân” Hồng Nhân Nhân, nước mắt lưng tròng, dường như phải chịu ủy khuất, làm cho Kỳ Thương đứng nhìn thật muốn xông lên tặng nàng ta một cái tát.

Thị Ung tra hỏi bọn Hương Nhi mấy vấn đề xong, vẻ mặt lạnh băng nhìn Hồng Nhân Nhân ra lệnh:” Hiện tại, lập tức trở về phòng đóng cửa suy nghĩ”

Hồng Nhân Nhân không thể tưởng tượng hấn ở trước mặt mọi người có thể làm nàng mất mặt, hung hăng trừng Kỳ Thương, che mặt khóc tức tưởi rời đi.

Hừ! Chỉ như vậy bỏ qua nàng ta, làm sao tan bất bình trong lòng nàng.

“Được rồi, nàng cũng về phòng nghỉ ngơi đi. Thị Ung ôm nhẹ lấy vợ yêu đi trở về biệt uyển của họ.

“Chàng đừng đem ta thành nữ tử nhu nhược, gió thổi liền bay được không?” Suốt ngày muốn nàng nghỉ ngơi, sớm muộn gì cũng bệnh mà chết.

Có một cô vợ xinh đẹp thiên tiên, yếu đuối như vậy, muốn hấn làm sao không quan tâm được. Hơn nữa nàng lại nghịch ngợm như vậy, khiến mông hấn lúc nào cũng chơi với lửa.

Sáng sớm hôm sau, ở Lăng Phong uyển, Kỳ Thương cho treo một tấm bảng, chỉ cần người nào đi qua đọc được cũng phải bật cười.

Dùng bữa trưa xong, như mọi ngày nàng định đi vườn trúc lấy gậy, thuận tiện cùng ông cụ buôn dưa lê.

Ở lối vào Lăng Phong uyển vừa khéo gặp Hồng Nhân Nhân, đang định không đếm xỉa đến nàng, nàng ta lại lên tiếng trước:

“Ý người là gì đây? Hồng Nhân Nhân thở phì phì chỉ vào tấm bảng.

“Có ý tứ gì? Không phải từ sao ý vậy thôi? Hay là người không biết chữ?” Kỳ Thương ra vẻ hiểu biết gật đầu, “Rảnh rồi ta sẽ vẽ thêm bức tranh, tránh cho sau này, có người giống người ngu lâu dốt dai khó đào tạo căn đường của ta.”

Nghe nàng nói vậy, Hồng Nhân Nhân càng tức giận, “Ta đương nhiên biết người viết cái gì, ta....”

“Nếu biết thì tốt rồi, sao còn hỏi ta?” Thật là nàng bọn bề nhiều việc.

“Ý ta là, những lời này của người có ý gì?” Hồng Nhân Nhân hung hăng trừng mắt, rất muốn xông lên trước xé nát khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng.

“Người hỏi rồi, lời sao ý vậy”, Kỳ Thương làm bộ chấp tay sau lưng của các cụ già, “Cẩu cùng Hồng Nhân Nhân cấm tiến vào, nói huých toẹt như vậy, ngu mới không hiểu. Được rồi, ta bận nhiều việc, không rảnh tiếp chuyện với người” Nàng lướt qua Hồng Nhân Nhân đi đến vườn trúc, mặt cực kỳ đắc ý. Nàng rất cực chinh được nàng ta! Xin lỗi cuộc đời, nàng làm nàng ta mặt mũi mất hết, xem mèo nào cắn mỉu nào.

Nhàm chán, thật nhàm chán, phiền chết đi được!

Kỳ Thương sáng sớm liền nằm trên võng đung đưa ngắm người nhìn trời.

Muốn ra ngoài chơi, muốn cưỡi ngựa dạo ngoại ô, nhưng lại là anh mù đường, Thị Ung thì đầu tắt mặt tối, căn bản không có thời gian đếm xỉa đến nàng. Haizz.

Đột nhiên nàng bật dậy. Mặc kệ, nếu không ra ngoài thay đổi không khí, nàng sớm buồn mà chết.

Trở về phòng thay nam trang, chỉ báo ổi Hương Nhi, nàng vụng trộm đi tới chuồng ngựa,

Nhìn ra được nàng buồn đã chết, Hương Nhi cũng không lăm lờ đi ngăn cản, còn chuẩn bị cho nàng mũ trùm đầu, một ít lương khô, nếu để cho nàng bày khuôn mặt tuyệt mỹ này ở ngoại ô, khó đảm bảo không nhảy ra vài chục tên háo sắc.

Uy hiếp xong người chăn ngựa phải dắt ra con ngựa mà Thị Ung cưỡi, Kỳ Thương chẳng buồn quay đầu lại phóng thẳng ra ngoài thành.

Đối với một người từ bé sống trong gia tộc lớn như nàng, cưỡi ngựa chẳng qua dễ như đi bộ mà thôi, hàng tháng nàng cũng hai ba lần tới câu lạc bộ cưỡi ngựa chơi.

Rất nhanh ra khỏi thành, nàng đi vào một khu rừng rậm, đến một dòng suối xanh trong dừng lại. Dắt ngựa đến bên dòng suối cho nó uống nước, nàng cũng ngồi xuống lấy nước tấp lên má, một cảm giác mát lạnh sáng khoái chạy qua. Nàng để ngựa đến gần đó ăn cỏ, lại ngồi xuống một gốc cây đại thụ ăn bánh bao Hương Nhi đã chuẩn bị cho nàng. Nghỉ ngơi một lát, nàng chậm rãi dắt ngựa dọc theo dòng suối. Đi một đoạn đường, liền phát hiện thấy có mấy gã nam nhân to lớn đang vây quanh một nữ nhân. Nhìn trái nhìn phải, đều giống như bọn họ đang bắt nạt nàng.

Nàng không nghĩ nhiều, lập tức nhảy lên lưng ngựa tiến phóng tới chỗ bọn họ.

Mấy gã nam nhân vừa thấy một con ngựa to lớn hướng bọn họ chạy, lập tức buông nữ nhân đó ra, lùi về một bên.

Kỳ Thương đến giữa chỗ của cô gái xinh đẹp và bọn người vây quanh kia dừng lại.

“Người là người nào, dám xía mũi vào chuyện lão tử” Một gã đáng vẻ hung thần ác sát nổi giận quát, hung hăng trừng mắt nhìn người đội nón trắng trước mặt.

“Ta mới không xui xẻo có loại con già như ngươi” Mặc dù nón che đi khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhưng một thân tôn quý vẫn không giảm chút nào. “Một đồng nam nhân bắt nạt một cô gái yếu đuối, các người không biết chữ thẹn viết thế nào sao! Cùng là cánh đàn ông, ta cảm thấy xấu hổ thay cho các người”

Gã đó đang định mở miệng cãi lại, lại bị một gã râu ria xồm xoàm ngăn lại.

“Công tử, ta khuyên ngươi đừng lo chuyện bao đồng, cẩn thận không rước họa vào thân đấy” Gã Đại Hồ hướng hẳn nói hợp tình hợp lý.

Nàng gật đầu, lập tức quay ngựa, sợ bị ngựa của nàng đạp trúng nên bọn họ lập tức lùi về sau

“Được thôi! Ta là người xem sắc mặt người mà nói chuyện nha” Nàng lặng lẽ hướng nữ tử kia vươn tay, cô gái lặng đi một chút, lập tức nhận lấy ý tốt của nàng.

“Đừng nóng, ta lập tức đi, nhưng cũng phải mang theo vật kỷ niệm chứ.” Nàng một tay kéo cô gái lên ngựa, đồng thời kẹp lấy bụng ngựa, nháy mắt liền phóng vọt đi.

Một đám ngẩn người, râu xồm lập tức mất bình tĩnh hét lớn, “Con mẹ nó, mau đuổi theo ”

Cả bọn vừa nghe lập tức nhảy lên lưng ngựa, hướng nơi các nàng vừa rời đi phóng tới.

Không hổ danh ngựa cưng của Thị Ung, không bao lâu đã cho bọn vừa rồi ngửi khói.

Nàng ghìm cương ngựa, đi chậm lại trong rừng.

“Đến nơi này chắc là an toàn” Kỳ Thương cúi đầu nhìn, phát hiện cô gái xinh đẹp này đang nhìn nàng không chớp mắt, vẻ mặt mơ hồ.

“Sao thế?” Làm gì mà nhìn nàng ghê vậy.

Cô gái không nói gì, nhanh tay kéo xuống chiếc nón của nàng.

Cô gái kinh hô một tiếng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của nàng đến kinh diễm.....

“Cô nương, người đối đãi với ân nhân cứu mạng như vậy sao? Trót yêu ta thì làm sao giờ, ta rất thẹn thùng nha” Kỳ Thương tự cao nói, lại đem nón trắng đội vào.

Cô gái ngẩn người xong mới nói, “Ta cũng không yêu nữ nhân” Nàng cũng không ngốc, đừng tưởng gạt được nàng.

“Sao cô thấy được” Kỳ Thương mỉm cười nhìn nàng, xem nàng chắc như đinh đóng cột thế, cũng không giả bộ dễ dàng được.

“Không có, tuyệt đối không có nam nhân nào có một thân thể mềm mại như thế” Cùng là nữ nhân, có ôm cũng phải biết là nam hay nữ chứ.

Kỳ Thương cười cười, nhìn nàng tán thưởng, “Xem ra sau này ta phải hóa trang thành khất cái may ra mới lừa gạt được ánh mắt của người. Đúng rồi, cô làm sao mà bị mấy gã kia bắt? Lừa gạt cảm tình của họ sao?” Lấy dung mạo của nàng, chuyện đấy cũng rất có khả năng.

Cô gái khẽ thở dài, thản nhiên mở miệng, “Bọn họ là kẻ thù của chồng tôi”. Nàng lại im lặng, dường như không muốn lắm lời.

Nếu nàng ấy không muốn nói, Kỳ Thương tự nhiên cũng không ham tọc mạch.

“Ta đưa cô về đi” Cũng đã muộn, nếu nàng không trở về, Thị Ứng đảm bảo tức chết. Ngẫm lại nàng ấy cũng có chút vấn đề.

“Ta gọi là Cát Nhi, cô tên là gì?” Ngồi ở phía trước, cô gái hiền từ hỏi nàng.

Kỳ Thương nghĩ ngợi, xem ra vẫn nên dùng tên nam nhân, cũng chính là tên trước kia của nàng.” Thiệu Dật Thư” Nói xong, nàng hướng nơi Cát Nhi chỉ phóng tới.

“Dật Thư, cô làm sao lại xuất hiện ở nơi này, lại đột nhiên cứu ta?” Cát Nhi hỏi nghi vấn trong lòng nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhìn chằm chằm Kỳ Thương.

“Ta vừa vặn đi qua, nhìn thấy một cô nương xinh đẹp liền nhịn không được đi qua.” Kỳ Thương lơ đãng nhìn Cát Nhi, nhìn thế nào cũng giống một tên hảo sắc.

“Vừa vặn đi qua thì ta tin, còn cô nương xinh đẹp thì thôi đi! Cô so với ta hơn gấp trăm lần, lấy chim sa cá lặn so sánh dung mạo của cô, chẳng qua chỉ nói được một góc thôi. Cô sinh ra là để nữ nhân ghen tị, nam nhân cất giấu...”

“Ta chẳng hiếm lạ cái gì mà chim rơi cá chết, không cần cô nói cũng biết” Kỳ Thương có chút không chịu nổi lời nói của Cát Nhi, từ nhỏ chết chìm trong mấy lời này, nàng mà nghe tiếp Cát Nhi lải nhải, lỗ tai cũng nhanh mọc mụn!

Cát Nhi nhìn nàng chằm chằm, cảm xúc bất chợt hỏi:” Cô có cảm thấy hay không xinh đẹp không phải lúc nào cũng tốt?”

Kỳ Thương liếc nàng một cái, không nói gì.

Cát Nhi xa xăm nhìn về phía trước, “Ta cũng biết mình diện mạo hơn người, có một lần ngoài ý muốn, trở thành kim ốc tàng kiều của chú nhỏ ta... Hắn nói hắn yêu ta từ cái nhìn đầu tiên, nhưng người ta yêu là anh trai của hắn, khi ta biết bọn họ là huynh đệ, ta liền bắt chấp mọi mọi bị thương, rời đi hắn... Nhưng mà vẫn bị hắn tìm được, hơn nữa còn đem chúng ta về nhà hắn.”

“Người mang bọn cô về nhà là chồng của cô sao?” Có chút phức tạp nha!

Cát Nhi gật gật đầu.

Kỳ Thương cẩn thận nhìn nàng, “Vậy người cùng tiểu thúc có hay không phát sinh quan hệ...ừm.... phát sinh quan hệ?” Muốn hỏi cái này với người cổ đại thật là nan giải.

Vừa nghe Kỳ Thương nói thế, Cát Nhi liền sửng sốt, lập tức hé ra khuôn mặt đỏ bừng, lắc đầu quầy quậy, “Đương nhiên là không có, hắn chỉ từng chạm tay ta thôi”.

“Ui chao, cô không cần khẩn trương thế” Nàng vội vàng trấn an Cát Nhi, dừng một chút, liền nói ra những lời nói làm người sợ hãi, “Kỳ thật, cho dù cô không còn là thân xử nữ cũng không phải chuyện gì to tát”

“Cái gì?” Cát Nhi nhìn nàng kinh ngạc.

Kỳ Thương nheo mắt nhìn nàng, “Nếu chồng cô lúc trao cho cô vẫn là thân xử nam thì hãy nói. Đương nhiên là chuyện không bao giờ có khả năng. Nói chuyện trinh tiết của nam nhân chính xác là một truyện cười, đây là chân lý từ xưa đến nay, nam nhân mười tám tuổi đã không còn thân xử nam”.

Đương nhiên, nàng trước kia là ngoại lệ, cũng từng bị khiêu khích qua, nhưng nàng đều vô cảm, lại đối với cái tên Mộ Dung kia có cảm giác, không biết là do kỹ xảo của hắn quá tốt, hay hắn chính là chân mệnh thiên tử của nàng?

“Đến rồi” Các nàng đi đến tiền trang ở ngọn núi phía trước liền dừng lại.

Kỳ Thương dẫn đầu xuống ngựa, rất thân sĩ đỡ thắt lưng Cát Nhi để cho nàng an toàn trượt xuống lưng ngựa.

“Ý nghĩ của cô rất đặc biệt” Cát Nhi đứng lại, mỉm cười nhìn nàng.

“Dĩ nhiên, ta cho là nam nữ phải ngang hàng” Nàng dừng một chút, không chút nào giấu diếm nói ra cái nhìn của chính mình, “Hơn nữa, ta kiên quyết theo chế độ một vợ một chồng”

“Cô đã thành thân chưa?”

Cổ Kỳ Thương gật đầu, “Rồi”

“Vậy nếu trượng phu cô cưới thêm vợ bé?”

“Nếu như trượng phu ta cưới thêm vợ như lời của cô, ta sẽ không phản đối, nhưng ta tuyệt đối sẽ rời bỏ hắn, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt của hắn”. Kỳ Thương cười híp mắt nói nhưng về mặt kiên quyết tuyệt đối không giống như đang nói đùa.

“Thật là một nữ nhân đặc biệt! Vậy ta nên làm cái gì bây giờ? Ta không phải là duy nhất, hắn còn rất nhiều thê thiếp”. Nhưng hắn yêu cũng chỉ có nàng.

“Bỏ hắn” Kỳ Thương nói không chút nghĩ ngợi.

Cát Nhi ngẩn người, “Nhưng là chỉ có trượng phu mới có thể hưu thê, chưa từng nghe thấy có thể hưu phu” Chuyện này cho tới bây giờ chưa thấy nói qua.

“Chưa từng nghe qua không có nghĩa là không thể nha, Đường triều luật pháp có quy định không thể hưu phu sao?”

Cát Nhi cười, “Cô thật đặc biệt”.

“Có lẽ vậy! Bất quá, nghe cô nói vậy, ta thật muốn thay cô giáo huấn trượng phu của cô một chút, khi không cưới nhiều lão bà như vậy làm gì, tự tìm tội sao “Một cái đại sắc lang, thật muốn thưởng hắn một đấm”.

Cát Nhi cười cười, đang muốn đáp lời, lại bị một người cứng rắn ngăn trở.

Phản ứng không kịp, bụng Kỳ Thương bị hung hăng đánh một quyền, nếu không phải Cát Nhi ngăn trở kịp thời cái tên động thủ đánh người kia, chỉ sợ khuôn mặt hoàn mỹ của nàng cũng phải gặp nạn.

10. Chương 10

Kỳ Thương chột vật từ dưới đất bò dậy, phát giác mình bị một đám nam nhân lớp lớp bao vây.

Nàng hung hăng nhìn chằm chằm kẻ vừa mới động thủ đánh nàng, “Người mắt mù sao, cứ nhiên chẳng phân biệt trắng đen, điên đảo lẽ thường, không có bề ngoài ngu ngốc!” Nàng đau đến miệng tùy tiện mắng, loạn mắng vừa xong, những nam nhân đang vây quanh nàng, từng cái hai mắt nhìn nàng, đều bị ngôn ngữ của nàng làm cho sợ hết hồn.

“Người dám chửi ta?” Nam nhân bị Cát Nhi ôm chặt lấy tức giận nhìn “hắn” chằm chằm.

“Tại sao ta không thể mắng người, vô duyên vô cớ đánh người, người có hay không biết chữ lẽ phép viết thế nào?” Người chân thối, đau chết nàng.

“Cần rồi!” Một bên nam tử hét lớn một tiếng, chuẩn bị tiến lên đánh “hắn” một trận.

“Dừng tay!” Cát Nhi quát to một tiếng, hai tay vẫn ôm chặt trượng phu đang xúc động, “Nàng là ân nhân cứu mạng ta, ai dám động nàng! Dật Thư, thật xin lỗi, ta sẽ dạy dỗ bọn họ cho tốt”

Vừa nghe đến lời thề tử, nam tử không hề vội vàng xông lên phía trước nữa, nhưng nghe ái thê thân mật gọi tên một người đàn ông khác, trong lòng luôn có chút tư vị không phải.

“Cát Nhi, buông ta ra, ta sẽ không đối với hần như thế nữa”. Nam tử hướng Cát Nhi bảo đảm nói.

Lúc này Cát Nhi mới nghe lời buông hần ra.

Hần hướng Kỳ Thương chấp tay nói, “Công tử, đắc tội”. Hần đột nhiên tiến lên, tay vén rèm nón lên.

Mọi người vừa thấy Kỳ Thương tuyệt mỹ dung nhan, không khỏi kinh ngạc thở mạnh một tiếng.

Kỳ Thương thừa dịp trượng phu Cát Nhi đang ngơ ngẩn, hai tay bắt được cổ áo của hần, anh tuấn ném hần một phát qua vai.

Cát Nhi kinh hô một tiếng, vội vã chạy lại đỡ trượng phu, một bên thuộc hạ sững sờ lập tức rút ra kiếm chìa vào Kỳ Thương đang đắc ý.

Nàng vẫn không sợ chết mở miệng, “Thế nào? Hần đánh ta, ta tại sao không cho hần chút dạy dỗ” Nàng thích nhất ăn miếng trả miếng.

Nam tử đứng dậy ngay ngẩn, lập tức khinh thường nhìn Kỳ Thương, “Người thật to gan!” Nếu như biết họ là ai, không biết” hần” còn có thể có dáng vẻ không biết sống chết này không?

Kỳ Thương không vui hừ lạnh một tiếng, “Không phải là to gan, thê tử xinh đẹp của người căn bản không thể nào bình yên trong ngực người đâu” Tức chết người đi được, chẳng lẽ anh hùng và cầu hùng lại sánh ngang hàng?

Cát Nhi áy náy, “Dật Thư”

“Không cho phép nàng gọi hần như vậy”. Nam tử không vui rống giận, thê tử của hần lại ngay trước mặt hần kêu tên một nam nhân khác!

“Dần.” Bị trượng phu rống như vậy, Cát Nhi chẳng những không tức giận, còn cười cười.

Hần đang ghen!

“Tên của ta không có độc, tại sao không thể gọi?” Kỳ Thương không chút nào để ý kiếm đang kề cổ, “Cát Nhi, nếu hần không cho phép gọi tên ta, cô có thể gọi ta Tiểu Dật, hoặc Dật Nhi cũng tốt, hay là muốn gọi ta Thân ái” Nàng hướng Cát Nhi kêu gọi cười một tiếng, không quên gửi cho nàng một cái hôn gió, sau đó liền hung hăng hướng những nhân đang đặt kiếm trên cổ nàng ra lệnh “Chớ đem kiếm đặt lên vai ta, rất nặng đấy”

Mọi người sững sốt một chút, không khỏi bội phục dũng khí của nàng, nhưng là kiếm thì vẫn phải kề bên cổ.

“Dật...” Nhìn trượng phu trừng mắt, Cát Nhi vội vàng đổi lời nói, thuận tiện giải cứu nàng, tránh cho trượng phu mình dưới cơn nóng giận giết luôn ân nhân cứu mạng, “Thiệu cô nương, thật xin lỗi”

Mọi người nghe lời Cát Nhi liền sững sốt, thì ra hần là nữ!

“Kinh ngạc như vậy làm gì? Nữ nhân là yêu ma quỷ quái à” Nàng làm người thật đúng là quá thành công, bất cứ là nam hay nữ đều làm cho người dễ dàng hoài nghi.

“Người...” Trượng phu Cát Nhi lắp bắp nói không ra lời.

“Làm sao?” Kỳ Thương khẩu khí không tốt lắm nhìn hần, phản ứng quá chậm, người ta Thị Ưng nhìn đầu tiên liền nhận ra nàng. (Vâng, nên Ưng ca mới là của tỷ ạ * chẹp chẹp*)

Hần vội vàng vây lui người bên cạnh nàng, “Đầu tiên ta cho người là địch nhân bắt thê tử ta, mới có thể đắc tội Thiệu cô nương, hi vọng Thiệu cô nương bao dung” Hần chân thành hướng nàng xin lỗi.

Kỳ Thương không thèm để ý phất tay một cái “Thôi đi, dù sao ta cũng đã báo thù”

“Dật Thư, lưu lại cùng chúng ta ăn cơm được không? Giờ cùng giờ ăn cơm không sai biệt lắm” Cát Nhi thật tâm muốn mời nàng, nàng thực thích tính cách khôi hài của nàng ấy.

Kỳ Thương liếc mắt nhìn không trung, vài con quạ đen từ trên đầu nàng bay qua, một thanh cút chim rớt xuống, nàng nhanh chóng nhảy ra, cũng may thoát hiểm. Nhưng –

Xong rồi, nàng sẽ bị Mộ Dung Thị Ứng làm thịt!

Kỳ Thương lập tức vọt tới bên cạnh ngựa của nàng, chuẩn bị nhảy lên, Cát Nhi kéo, “Ta còn gặp lại cô sao?”

“Ta không biết, ta đây trở về muộn sẽ bị cấm túc, về sau muốn ra không dễ dàng như vậy”. Nàng có thể tưởng tượng giờ phút này, Mộ Dung Thị Ứng bộ dáng khí cấp bại phôi, quá kinh khủng! Nàng trước tiên phải viết phong di thư mới được.

“Ta sẽ còn đợi ở đây nửa tháng, cô phải nhớ kỹ tới tìm ta. Cát Nhi kiên định nắm tay nàng, nàng có cảm giác mãnh liệt, các nàng nhất định sẽ trở thành bạn tốt.

Trượng phu Cát Nhi nghi hoặc nhìn nàng một cái, “Ngựa này là của người sao?”

“Không phải, là đi mượn thôi” Kỳ Thương thành thật trả lời, nhanh chóng nhảy lên lưng ngựa, “Cát Nhi đưa ta nón che đi”

“Cát Nhi lấy nón che từ thuộc hạ, đưa cho nàng, “Cẩn thận một chút”

“Sẽ, ta luôn luôn yêu cái mạng nhỏ của ta” Nhưng là cử chỉ của nàng, một chút cũng nhìn không đến.

Thúc ngựa một cái, nàng tăng tốc biến mất trước bọn hắn tầm mắt.

“Một người rất đặc biệt.” Nam tử tiến gần thê tử, ôm thắt lưng nàng.

“Người nghĩ lấy nàng làm thiếp sao?” Cát Nhi tò mò hỏi, nàng căn bản không tin Dật Thư sẽ tiếp nhận hắn.

Hắn ôm thê tử vào trong sơn trang, “Ta không thấy có một người thiếp mạnh mẽ như vậy có cái gì tốt, huống chi cá tính nàng ấy cũng không có khả năng tiếp nhận chuyện này”.

Nàng ta còn đem hắn đánh ngã xuống đất! Hắn còn khuya mới có thể yêu nàng? Mặc dáng dấp nàng có đẹp thế nào, nhưng cá tính nàng cũng không chịu câu thúc, đi theo hắn, nhà hắn chắc chắn sẽ loạn đến chó gà không yên. Hắn nhìn người trước nay đều rất chính xác, lần này cũng không sai được.

Cát Nhi thỏa mãn tiến vào ngực trượng phu, hi vọng Dật Thư không gặp nguy hiểm gì!

**

“Chim bay rớt cục cũng biết phải về!” Mộ Dung Thị Ứng mặt không vui, tà ỷ vào cây đại thụ bên cạnh chuồng ngựa.

“Ặc..... Thị Ứng muộn thế này sao chàng lại ở đây?” Hắn có vẻ rất tức giận, coi chừng nàng không kịp để lại di thư rồi.

Kỳ Thương dắt ngựa cách hắn năm thước liền dừng lại, không dám tiến lên nửa bước.

Hắn có thể giận đến bóp chết nàng không?

“Nàng cũng biết bây giờ đã khuya sao?” Hắn nhìn nàng giễu cợt, “Còn không dắt ngựa trở về”. Xem nàng có biết lỗi sao! Kỳ Thương nhíu mày xuống, thành thực hướng chuồng ngựa đi tới, đi ngang qua Mộ Dung Thị Ứng, bị hắn một tay kéo qua, bị hắn vây ở trong không thể động đây, nón che cũng rơi xuống bên người.

“Ách! Ngựa...”

“Chính nó biết trở về” Hắn không vui cắt đứt lời nàng, hung hăng nhìn chằm chằm nàng, “Nàng cả ngày hôm nay đi đâu vậy?”

“Đi dạo loanh quanh một chút mà thôi” Nàng cười có chút cứng nhắc. Má ơi! Hắn khôi phục vẻ lạnh lùng trước kia sao?

“Đi dạo loanh quanh một chút?” Hắn nheo mắt lại, dường như không tin lời nói của nàng.

“Đúng nha, đúng nha!” Nàng gật đầu chắc nịch, không biết cử động này của nàng chính là” Giấu đầu lòi đuôi”

“Là nơi nào lợi hại như vậy, có thể để cho nàng dạo ra một thân lấm bùn”. Hấn khuôn mặt anh tuấn, âm trầm tiến gần nàng, “Nàng lại gây họa có phải hay không?”

“Mới không có, ta ngoan như vậy làm sao có thể gây họa”.

“Nàng ngoan ngoãn, nàng nếu ngoan thật, làm sao còn tự mình chạy ra ngoài hơn nữa còn trộm ngựa của ta?” Hấn căn bản không tin nàng biết chữ ngoan viết thế nào.

“Ta mới không có trộm, là quang minh chính đại cưỡi đi” Hấn thế nào lại khinh thường nàng như vậy, thật xui xẻo hấn còn là nàng trượng phu.

“Nàng không thông báo một tiếng với ta liền cưỡi đi, đương nhiên gọi là trộm” Nhất là nàng một thân một mình ra cửa, hấn lo lắng gần chết.

“Nơi đó cũng không viết tên người, làm sao ta biết là của người....Ta về sau không có cưỡi ngựa của người là được” Nhìn cái mặt hung ác của hấn, nàng không khỏi thay đổi lời nói không chạm vào ngựa của hấn, cho dù nàng có thích nó, nàng cũng không bao giờ dám cưỡi ngựa của hấn nữa.

Mộ Dung Thị Ứng thở dài, hấn không phải lo lắng ngựa, hấn là lo lắng cho nàng mà thôi.

“Buông ta ra, nếu không y phục của người sẽ bị bẩn đấy.” Nàng cố gắng tránh xa cánh tay sắt của hấn.

“Không quan hệ” Hấn mới không để ý quần áo dơ hay không dơ.

**

Nàng quả nhiên bị cấm túc, hơn nữa còn là một tháng liền! Nghiêm chỉnh một tháng không thể ra cửa, muốn nàng nghiêm chỉnh một tháng ở cùng một địa phương, nàng sẽ buồn bực đến phát điên.

Không biết có phải trong lòng buồn bực hay không, mà ngày thứ ba nàng đã chịu không nổi.

“Đừng như vậy mà, để cho ta đi ra ngoài một chút được không vậy, Ứng...” Vì đi ra ngoài hóng mát một chút, nàng không tiếc xuống nước, đối với Thị Ứng làm nũng, giọng ngọt ngào khiến hấn nghe được tâm can mềm nhũn, nhưng hấn vẫn còn bất vi sở động.

“Vương phủ lớn như vậy, đi bao lâu cũng tùy nàng, không có ai ngăn cản nàng”.

“Nhưng là ta muốn đi ra ngoài, ở Vương phủ lâu cũng sớm mốc meo”, Kỳ Thương đứng ở bên cạnh lôi kéo cánh tay hấn làm nũng.

“Vậy đến sau núi tốt lắm, nơi đó ít người qua lại, nàng cứ coi như bên ngoài là được rồi”.

Hấn vẫn là bất vi sở động, ngồi trước bàn làm việc.

“Không muốn, ta muốn là bên ngoài thật cơ, ta muốn hít thở không khí mới mẻ bên ngoài”

“Cùng là không khí, bên ngoài với bên trong có gì khác biệt.”

“Ta muốn xem người bên ngoài một chút”

“Người bên ngoài cũng không thể so sánh với người bên trong chúng ta, nhìn bên trong là tốt rồi”

“Nhưng là ta muốn ăn mút quả”

“Gọi Thái Vân đi mua là được”

“Ta muốn đi dạo kỹ viện”

“Không cho phép!” Nói đùa, lại muốn đi dạo kỹ viện?

“Vậy ta muốn đi sông bạc chơi”

“Không thể!” Thị Ứng quay đầu trừng nàng.

“Vậy ta muốn đi tìm Luyện Đình Hữu”

“Hắn buổi chiều sẽ tới”

“Vậy ta muốn đi miếu bái Phật”

“Trong nhà có phật đường, muốn lạy cũng được” Nói ngắn gọn, nàng đừng hòng muốn ra khỏi cửa (Vâng, Ung ca nói luôn cho nuốt, muội edit cũng mỏi cả tay)

“Người, người này thế nào lại bá đạo như vậy, cho ta ra ngoài một chút thì sẽ chết nha!” Kỳ Thương tức giận đá bàn một cái, “Ai u! “Đau chết!

Thị Ung, vừa buồn cười vừa đau lòng đem nàng ôm lên ngồi trên đùi, “Yếu bất yếu khẩn”. (có đau hay không)

“Chàng cũng đá liên biết đau hay không! Đơn giản là đau chết đi! Ta muốn đi khám đại phu”.

“Ta gọi người mang Lục đại phu lại đây” Hắn làm sao có thể để cho nàng đi ra ngoài.

“Không cần, đại phu thật là vĩ đại, vẫn là ta tự mình đi mới có thành ý”. Sau đó chơi mấy ngày hãy trở về.

“Không được, nàng bị như vậy không thể đi đường” Đau đến nước mắt đều chảy, nàng còn muốn chạy ngoài đường?

“Người tốt cuộc phải như thế nào mới bằng lòng cho ta đi ra ngoài” Kỳ Thương nhất thời bị thương xông tới, nước mắt không nghe lời rơi xuống.

Khổ nhục kể sẽ thành công, nàng chỉ còn lại một chiêu cuối cùng, nhưng mà nàng vô cùng không muốn phải dùng tới chiêu này, cũng quá tiểu nhân rồi.

“Ngoan, đừng khóc. Một tháng sau nàng có thể đi ra ngoài” Hắn đau lòng lau nước mắt của nàng, nhưng vẫn không thỏa hiệp.

“Ghe tởm, ai nói ta đang khóc? Chính là nó muốn rút xuống, ta có cách nào ngăn cản đây” Nàng hung hăng trừng mắt hắn một cái, nhảy khỏi chân hắn, tức giận từng bước từng bước ra khỏi thư phòng.

Xem ra, muốn nàng xuất chiêu cuối cùng!

11. Chương 11

Đêm đó, nàng sai người chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, ăn mặc tỉ mỉ, chờ Thị Ung trở về phòng.

“Thế nào, làm sao hôm nay lại ngoan ngoãn chờ ta cùng ăn cơm?” Hắn đến ngồi bên cạnh nàng, không nhìn được trộm hương nàng.

Bình thường nàng đều là, “Có rượu thực, nàng trước chén”, hôm nay khác thường như vậy chắc chắn là vì chuyện xuất môn, không biết nàng lại muốn bày ra những trò gì?

Tối nay nàng mặc một bộ váy lưới trắng phiêu dật, trên mặt còn trang điểm trang nhã, làm khuôn mặt vốn không tỳ vết của nàng càng thêm xinh đẹp, tuyệt mỹ như tiên tử không vướng chút khói bụi nhân gian, hắn xem không khỏi có chút ngây dại, nhưng điều này cũng không chứng tỏ hắn sẽ bị lừa gạt dễ dàng như vậy.

Nhìn ánh mắt hắn là biết nàng bước đầu thành công, khởi đầu tốt là thành công một nửa, vì tự do của mình, cố gắng lên!

“Đến, uống ly rượu, phải một chén lớn đó” Kỳ Thương khéo léo rót giúp hắn một ly rượu đầy tràn cả ra hầu hạ hắn uống hết.

Thị Ung không phản đối để cho nàng rót chén tiếp theo.

“Chàng hôm nay khá bận rộn, trễ như này mới về phòng, phải phạt uống ba chén lớn” Nàng mang giọng điệu oán trách nói, lại rót một ly rượu nữa cho hắn.

“Có sao?” Hôm nay hấn không phải cố gắng trở về sớm bởi nàng, vậy mà cô gái nhỏ này còn muốn chuốc say hấn.

“Có mà! Ta nói có thì là có, uống nhanh” Nàng làm nũng nói, vẫn bắt hấn uống ba chén lớn.

Uống xong ba ly rượu nữa, để tránh cho nàng lại tìm lý do bắt hấn uống rượu, hấn vội vàng nói, “Trước tiên để cho ta ăn một chút, nếu không sẽ rất dễ say”

Nếu hấn say thật, nàng phải đốt pháo hoa ăn mừng mới được!

“Thơ Du cùng Đình Hữu tình cảm ngày càng tốt đúng không?” Nàng vừa kéo loạn một trận, trong trí nhớ đây đưa muốn tìm một lý do bắt hấn uống rượu tiếp.

“Đây đều là công lao của nàng không phải sao?” Tất cả đều là do nàng ở một bên lửa cháy đổ thêm dầu, nếu không thì quan hệ của bọn họ có thể tiến bộ thần tốc như vậy được.

“Cho nên nha, chúng ta nên vì bọn họ cạn một chén.” Nàng giơ ly rượu lên kính hấn, “Chàng là nam nhân, cho nên chàng cạn chén, ta tùy ý nha”. Không đợi hấn phản ứng, nàng khẽ nhấp chút rượu.

Thị Ưng làm sao không biết được trò xiếc nhỏ của nàng, hoàn hảo là tửu lượng của hấn không tệ, nàng muốn chuốc say hấn cũng không phải chuyện dễ.

Nàng lại giúp hấn rót một chén đầy nữa, “Kính thể tử thông minh của chàng, nếu không phải có ta, bọn họ còn chẳng có gì xảy ra”. Nói xong, nàng tự nhấp một chút rượu, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ly rượu trước mặt hấn. Thị Ưng một ngụm uống cạn, nàng mới lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Hơn nữa, ngày ngày công vụ của chàng đều bận rộn như vậy cũng không có nghỉ ngơi cho tốt, thật là cực khổ chàng”. Nàng trái với lương tâm ca ngợi hấn, “Phải uống ba chén lớn đó.”

Khó được nàng muốn chơi, hôm nay hấn cũng phải cùng nàng chơi tới cùng!

“Đa tạ chàng bao dung cho sự thất thường của ta, còn quan tâm ta, chiếu cố ta, thật cảm tạ chàng, cho nên... Chàng phải uống ba chén lớn!” Nếu như hấn không trối chân trời tay nàng, nàng còn cảm kích hấn hơn nữa.

Tiếp theo, nàng vẫn tiếp tục tìm lý do bắt hấn uống thêm, đem ba bình rượu to của nàng chuẩn bị sạch trơn, hấn rốt cục cũng có chút men say, mà ly rượu kia trong tay nàng, từ đầu chí cuối, vẫn luôn tràn đầy.

Nàng cẩn thận lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, “Ừ, chàng ký tên ở chỗ này là tốt rồi, có thể nghỉ ngơi nha” Khế ước được ký rồi, sao phải sợ hấn quýt nợ!

Thị Ưng ôm lấy nàng, tựa đầu vào vai nàng, sức nặng toàn thân hơn phân nửa ở trên người nàng.

Hấn nhía trang giấy trong tay nàng một cái, hấn là cái khế ước muốn hấn từ nay không hạn chế nàng ra cửa đi! Nàng tính toán lâu như vậy, rốt cục cũng lộ ra cái đuôi hồ ly rồi, hấn sớm phải giả say một chút mới phải, hại hấn vô duyên vô cớ bị nàng phạt nhiều rượu như vậy.

Hấn tựa vào trên người nàng, hôn lên chiếc cổ tinh tế xinh đẹp của nàng, một đôi tay không quy củ cởi vạt áo trên người nàng ra ...

“Đợi đã, kí tên trước đi” Ngay cả say cũng không quên ăn đậu hũ của nàng, người này đúng thật không phải là sắc bình thường. (Bi: háo sắc í ạ)

Thị Ưng một phen cầm lấy tờ giấy trong tay nàng, tiện tay ném một cái, liền rơi trong bát canh.

“Chàng sao lại thế? Ta viết thật lâu a!” Nàng tức giận quay đầu trừng hấn, vừa khéo lại tiến lên đón lấy môi của hấn.

Xong rồi! Nàng lại thua....

**

Vô cùng nhàm chán!

Kỳ Thương rảnh rỗi cưỡi ngựa đến phía sau núi, không biết vì sao, ngựa của nàng tự nhiên thét lên một tiếng, bắt đầu chạy như điên, sau đó đem cả người nàng văng đi.

Hương Nhi bị dọa đến thét chói tai, lập tức chạy thẳng tới chỗ Kỳ Thương rơi xuống.

“Thiếu phu nhân, người có sao không? Bị thương chỗ nào rồi?”

“Không sao, chỉ xước da một chút thôi”. Kỳ Thương vén cao quần, liền phát hiện trên đầu gối có vài chỗ da rách ra, cùi chỏ cũng tương tự vậy. “Hương Nhi đỡ ta trở về”. Nàng ngo ngoáy đứng lên.

“Thiếu phu nhân, người đừng động, để em đi tìm người tới”

“Không cần, ta có thể đi, hơn nữa chờ tìm được người tới, ta có thể đánh được một giấc rồi.” Vương phủ này cũng không phải lớn bình thường nha!

“Con ngựa kia...” Hương Nhi quay đầu nhìn con ngựa vẫn chạy như điên kia.

“Đừng để ý tới nó, để cho nó ở chỗ này hồi lỗi đi.” Nói xong, Kỳ Thương lôi kéo Hương Nhi đi, thật không biết ai đỡ ai nữa.

Đêm đó, chuyện nàng bị thương, rất nhanh bị Thị Ứng biết được, dĩ nhiên không tránh được ăn mắng một trận.

“Nếu như không phải bị ta phát hiện, nàng có phải tính toán không nói cho ta biết?” Hắc nghiêm mặt nhìn nàng.

Đầu nàng thật thấp, ủy khuất mở miệng, “Ta cảm thấy chàng bề bộn nhiều việc, chút chuyện nhỏ này chưa phải tất yếu ...”

“Làm sao lại là chuyện nhỏ? Nàng có biết hay không chuyện này rất nghiêm trọng, ngộ nhờ nàng... “

“Ta biết, chàng vừa mới nói” Không chịu nổi, hắc thực sự quá khấn trương rồi. “Ta nói rồi, đây là ngoài ý muốn, nếu ai cũng khấn trương như người, đại phu không phải là sẽ chết vì bận sao “

Thị Ứng bắt lực nhìn nàng, “Kỳ Nhi “

“Được rồi, sau này ta sẽ cẩn thận hơn được không?” Nàng nếu nói phải ra ngoài hắc sẽ càng phản đối, không chừng còn tiến hành giáo dục một phen đi.

“Ừ “. Nàng đã nói vậy, hắc còn có thể nói gì nữa đây?

**

Sau đó liên tiếp mấy ngày, nàng đều phát sinh chuyện ngoài ý muốn, tỷ như sợi dây võng vô duyên vô cớ bị đứt, hại nàng té xuống, đi dạo liền bị chậu hoa từ trên cao rơi xuống, ngồi nhầm chán dưới tán cây, nhánh cây to tự nhiên rớt xuống, may mà nàng nhanh như chớp, nhưng mà thổ con đáng yêu của nàng không may bị ép trọng thương.

Nàng sớm tức chết ! Căn bản là vì sao, nàng tra xét võng, phát hiện có vết dao cứa, mà khiến thổ nhỏ đáng yêu của nàng bị trọng thương, cành cây kia cũng có vết cắt.

Rõ ràng những chuyện này là nhằm vào nàng, cùng lần khiến nàng bị ngựa quăng là chung chủ mưu !

Rốt cục là ai? Nàng tự cho là mình cùng tất cả mọi người hòa hợp, bọn họ cũng rất thích nàng, cũng sẽ không làm ra chuyện đẩy nàng vào chỗ chết mới đúng.

Hồng Nhân Nhân, là đối tượng nghi ngờ số một. Nhưng nàng cũng không có thông minh như vậy, hơn nữa xem ra nàng cũng không có cái gan này, chắc là không phải nàng.

Vậy rốt cục sẽ là ai? Gần đây nàng cửa lớn cũng không ra, cổng phụ cũng không bước, căn bản không làm chuyện gì đắc tội người khác.

Nàng từ trong bụi cây lớn đi ra, bởi vì sắp tới giờ cơm, mọi việc chờ no bụng tính tiếp.

Nhưng nàng chưa đi được vài bước, lại lui về. Bởi vì nàng nhìn thấy Thị Ứng cùng người nàng ghét nhất Hồng Nhân Nhân, đang hướng nàng đi tới.

Bọn họ tới đây làm gì? Nơi này vắng vẻ như vậy, bốn phía chẳng có người...Khả nghi, vô cùng khả nghi !

Bọn họ đi vào trong đình, lưng Thị Ưng quay về phía nàng, còn Hồng Nhân Nhân cùng nàng đối mặt, bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên nàng không nghe được bọn họ nói những gì.

Một lát sau, Hồng Nhân Nhân lệ rơi đầy mặt vọt tới trong ngực Thị Ưng. Mà đáng chết, nàng cho là hắn sẽ đẩy Hồng Nhân Nhân ra, ai ngờ hắn lại đưa tay kéo nàng ta vào trong ngực an ủi !

Thiên ! Nếu không phải tự mắt nhìn thấy, đánh chết nàng cũng không tin...

Nói không chừng, hắn là cảm thấy mình là biểu ca có trách nhiệm an ủi biểu muội khóc thút thít đi ! Hắn là yêu nàng... Hắn chưa nói qua yêu nàng.... Lời nói.

**

Đêm đó, nàng lôi kéo cánh tay hắn, nhìn hắn thâm tình, “Ưng, người yêu ta sao?” Nàng đi thẳng vào vấn đề hỏi hắn.

Hắn hơi sững sốt, hơi biến sắc, hướng về phía nàng cười cười, “Dĩ nhiên.” Hắn sờ sờ hai gò má nàng, “Ta có chút công sự cần phải làm, nàng ngủ trước đi. “

Kỳ Thương bĩu môi không vui, “Được rồi, ngủ ngon.” Nói xong, nàng tự mình lên giường, nằm xuống đi ngủ.

Thị Ưng giúp nàng kéo chăn xong liền đi.

Theo lệ thường hàng ngày, ít nhất hắn cũng sẽ hôn nàng một cái, nhưng là hôm nay không có.

Nàng rất muốn nói với hắn, hắn nói “Dĩ nhiên” có hai ý tứ, một là dĩ nhiên yêu nàng, cái khác là, dĩ nhiên không thương.

Nàng lặng lẽ xuống giường, đi ra ngoài, chợt nghe thấy thanh âm của Thị Ưng.

Nàng hơi vén màn che tiếp nối lên.

Nàng nhìn thấy Mộ Dung Thị Ưng đứng ra phải đi xử lý công sự nhưng lại ở cùng Hồng Nhân Nhân, bọn họ thể nhưng ở... hôn môi !

Nàng che chặt miệng, nước mắt sớm rơi đầy mặt.

Hắn sao có thể đối với nàng như vậy?

Nàng lui về phía sau từng bước, không cẩn thận đá phải cái bàn để bình hoa, phát ra thanh âm nhỏ nhoi, nàng hoảng sợ nhìn về phía hắn, hắn cũng đang kinh ngạc nhìn nàng.

Nàng yên lặng lui về, ngồi ở trên giường. Nếu hắn quan tâm nàng, sẽ đi vào giải thích.

Đợi một lát, nàng thất vọng, chính tai nàng nghe được tiếng đóng cửa, nàng lập tức vọt đến phòng khách, tự nói với chính mình hắn ở chỗ này, nhưng mà nàng cái gì cũng không thấy được.

Nàng thương tâm ngã ngồi trên thảm trải, tâm cũng đã sớm tan nát.

Thì ra là, hết thấy đây đều là nàng tự mình đa tình...

**

Liên tiếp mấy ngày, Thị Ưng vẫn tránh Kỳ Thương, ngày ngày đều ở chung một chỗ với Hồng Nhân Nhân, điều này khiến cho tâm nàng sớm đau càng thêm tan nát. Nàng nhất định phải rời khỏi nơi đây, tuyệt đối phải rời khỏi!

Nhưng nàng bây giờ đang tức giận bùng bùng, cho nên chạy đến phía sau núi, dành hai ngày để bắt động vật cùng côn trùng chuẩn bị dọa người.

Nàng thả một con rắn vào trong bàn trang điểm của Hồng Nhân Nhân, con rắn trong ấm trà, sau đó để trên giường một con cóc và ít côn trùng.

Sau trả thù nho nhỏ, Kỳ Thương đi tới phía sau núi, nàng mấy ngày trước, vụng trộm tới đây khóc lóc, phát hiện phía sau tường rào có một cái hố, là lỗ hồng duy nhất có thể giúp nàng thoát khỏi nơi này, bởi vì bên ngoài có một bụi cỏ lớn, cho nên không ai biết nơi đây có chỗ chui ra chui vào.

Nàng ăn mặc thành thằng bé chăn ngựa, ôm lấy thỏ con yêu quý, đeo một tay nải nhỏ, không buồn quay đầu lại nơi đã làm lòng nàng tan nát.

Nàng không biết muốn đi đâu, nhưng mà thiên hạ rộng lớn như vậy, ắt hẳn có chốn cho nàng dung thân.

Tuy nhiên, nàng tuyệt đối sẽ không xuất hiện lần nữa trước mặt người nhà Mộ Dung, cho dù nàng chết đói, chết rét, nàng cũng sẽ không trở lại.

Vừa đi ra, bên cạnh đột nhiên truyền đến một hồi rống lên giận dữ, hại nàng suýt nữa bị ngựa đạp phải.

Nàng không khỏi cười khổ, nhớ ngày đó, lần đầu gặp Mộ Dung Thị Ứng cũng là tình huống này, chẳng qua là hẳn sẽ ra sao khi biết nàng rời đi?, “Rất xin lỗi.”

“Người...”

12. Chương 12

Mộ Dung Thị Ứng cùng người nhà ngồi trong đại sảnh, đột nhiên thấy biểu muội Hồng Nhân Nhân khóc sướt mướt chạy vào, chưa nói năng gì vội vàng vọt vào trong ngực hẳn.

Hắn nhẹ nhàng vỗ lưng nàng ta trấn an, “Chuyện gì, Nhân Nhân.”

“Dạ, là biểu tẩu, nàng...” Nàng ta miêu tả lại những gì phát hiện ở trong phòng mình. “Biểu ca, huynh phải thay Nhân Nhân làm chủ nha!”

Mộ Dung Thị Ứng hơi nhíu mày khó chịu, hẳn không muốn tìm nàng tại thời điểm máu chốt này, hẳn lo lắng mình sẽ không kiềm chế được nói ra tất cả.

“Biểu ca...” Hồng Nhân Nhân nước mắt lưng tròng, ngẩng lên nhìn hẳn.

“Được, ta sẽ trách móc nàng.” Vì không để nàng ta nghi ngờ, hẳn không thể làm gì hơn là trả lời như vậy.

Lúc này, mắt hẳn liếc thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đang chuẩn bị rời đi, hẳn gầm khê, “Ai?”

Biết bị phát hiện, Hương Nhi bất đắc dĩ đi tới đại sảnh, lặng lẽ giấu vật trong tay ra phía sau.

Nàng định chạy tới báo cho Mộ Dung Thị Ứng tin tức Kỳ Thương bỏ nhà đi, nhưng vừa mới thấy được một màn kia, nàng cảm thấy tin tức đó không còn cần thiết, hiện tại nàng chỉ hi vọng chủ tử mình có thể rời đi nơi thương tâm này.

“Hương Nhi, có chuyện gì không?” Mộ Dung Úy cười với nàng thân thiết. Thời gian trước, Kỳ Thương thường hay lui tới, mỗi ngày Hương Nhi đều giúp bọn hắn đưa điểm tâm ngon miệng tới, hơn nữa Kỳ Thương coi nàng như muội muội, ông tự nhiên cũng không có coi nàng như hạ nhân.

“Con chỉ đi ngang qua thôi”. Hương Nhi cúi đầu chột dạ, đối với sự quan tâm của Mộ Dung Úy, cảm thấy áy náy.

Vì đề phòng ngộ nhỡ, nàng ngay cả ông cũng không thể tiết lộ.

“Ta thấy nàng là tới nghe lén chúng ta nói chuyện!” Hồng Nhân Nhân mắt húng nhìn Hương Nhi chằm chằm “Còn có, nhớ kỹ thân phận của ngươi, hạ nhân phải xưng nô tỳ, không được phép nhìn thẳng chủ nhân. Chủ tử ngươi không dạy ngươi sao? Đúng là không có giáo dưỡng!”

Hương Nhi tức giận ngẩng đầu, “Không cho phép ngươi vũ nhục Thiếu phu nhân” Nàng ta mắng nàng cũng không sao, nhưng tuyệt đối không được nhục mạ Thiếu phu nhân của nàng.

“Người dám cãi ta?” Hồng Nhân Nhân tức giận muốn đến tát Hương Nhi, lại bị Mộ Dung Thị Ứng kéo.

Hương Nhi nhìn bọn hắn thân mật như thế, không nhận được thương cảm cho chủ tử, rơi nước mắt khổ sở, “Người chiếm được người người muốn rồi, tại sao còn phải vũ nhục Thiếu phu nhân? Nàng có lỗi gì?”. Nàng chẳng qua bất hạnh đi đến cái thế giới này mà thôi! Trong cơn tức giận, Hương Nhi nắm chặt tờ giấy trong tay, nhìn chăm chăm Hồng Nhân Nhân.

Mộ Dung Thị Ứng chú ý thấy Hương Nhi khác thường, trực giác cho rằng Kỳ Thương đã xảy ra chuyện “Hương Nhi, người cầm cái gì trong tay”.

Hương Nhi hơi sững sốt, không dám đem giấu tờ giấy phía sau, “Không có gì, một trang giấy thôi”. Nàng mới không để cho bọn họ có cơ hội bắt được Thiếu phu nhân.

“Phải không? Đưa ta xem”. Hắn ra lệnh cho nàng, căn bản không tin đây chẳng qua chỉ là một tờ giấy.

“Thật không có gì sao?” Hắn giận tái mặt, “Ta nói lại lần nữa, đưa đây”

Hồng Nhân Nhân đoạt lấy tờ giấy trong tay Hương Nhi, như phát hiện bảo bối đưa cho Mộ Dung Thị Ứng, hắn nhanh chóng xem bên trong tờ giấy.

Thư hưu phu (bỏ chồng í ạ)

Ta, Cổ Kỳ Thương, bởi vì cùng trượng phu Mộ Dung Thị Ứng, cá tính không hợp, tư tưởng không hợp, thói quen sinh hoạt khác biệt rất xa, không cách nào chung sống được.

Vì tránh cho hắn chậm trễ tìm người kết tóc trăm năm, tự nguyện rời đi hắn vĩnh viễn.

Đặc biệt lập thư này.

Người lập thư, Cổ Kỳ Thương,

Mộ Dung Thị Ứng ngồi phịch xuống ghế, không dám tin nhìn tờ giấy trong tay, một lần lại một lần.

Nàng có thể không nói tiếng nào liền đi sao? Dứt khoát như vậy, bên trong thư ngay cả một tí cảm tình cũng không có, chẳng lẽ hắn sai rồi sao? Hắn yêu nàng như vậy! Nàng một chút cũng không cảm giác được sao?

Hắn đột nhiên lao ra, nhìn hắn như vậy, Hương Nhi có chút không đành lòng, mở miệng nói, “Nàng đã đi rồi”.

Mộ Dung Thị Ứng đang đến ngưỡng cửa, kịp thời thu lại chân, ngoảnh đầu lại nhìn Hương Nhi.

“Sáng sớm hôm nay đã không thấy tăm hơi nàng.”

“Rất cực phát sinh chuyện gì?” Mộ Dung Úy khẩn trương hỏi, bọn họ đang chơi trò bí hiểm gì? Nhìn đáng vẻ bọn hắn, không phải là cháu dâu bảo bối của ông mất tích chứ?

Mộ Dung Thị Ứng ngã ngồi trên ghế, im lặng đưa thư cho Mộ Dung Úy. Ông vừa nhìn không khỏi nhíu mày, “Người làm chuyện tốt gì? Làm sao nàng phải đi? Còn đem người quăng?” Thê tử bỏ trượng phu, nghe cũng chưa nghe bao giờ, thế mà lại xảy ra sống động trước mắt bọn họ.

“Là cháu ép nàng đi.” Mộ Dung Thị Ứng hối hận vùi mặt trong lòng bàn tay, nếu như có thể quay ngược thời gian, hắn tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng.

Hồng Nhân Nhân vui vẻ ôm lấy hắn, “Biểu ca, nếu nàng ta muốn đi thì để cho nàng ta đi đi, huynh cũng đừng lo lắng phải chịu trách nhiệm với Cổ gia, là tại bọn họ không dạy dỗ nữ nhi cho tốt, chúng ta không tìm bọn họ tính sổ là may cho bọn họ lắm rồi” Tới đây, thiếu chủ phu nhân Mộ Dung gia là của Hồng Nhân Nhân nàng rồi! Nàng chờ nhiều năm như vậy, lên kế hoạch lâu như vậy, rốt cục nàng cũng chiếm được!

Đột nhiên hắn ngừng đầu nhìn nàng ta ôn nhu, “Nhân Nhân, ta biết chuyện này muội có công lao lớn nhất, chỉ là ta không biết muội dùng phương pháp gì, nói cho biểu ca được không?” Hắn dịu dàng nói, dùng ánh mắt thôi miên nàng ta.

Hồng Nhân Nhân quả nhiên là nảo bé, không dẫn đo đem tội của mình nói ra, đắc ý cười, “Nếu không phải nàng đi nhanh, muội nhất định sẽ... Biểu, biểu ca...” Xảy ra chuyện gì? Vốn là biểu ca ôn nhu sao tự nhiên lại thay đổi thái độ.

“Quả nhiên là người! Thiếu phu nhân nói chẳng sai, chính người muốn đưa nàng vào chỗ chết” Hương Nhi giận đến á khẩu, nếu không phải còn sót lại chút lý trí, nàng đã sớm xông lên phía trước đánh cho Hồng Nhân Nhân một trận kêu cha gọi mẹ.

Mộ Dung Úy nhìn Hồng Nhân Nhân kinh ngạc, “Ta vẫn cho rằng người là cô gái tốt, thiện lương, khéo léo, không ngờ lòng dạ người cay độc như vậy!” Thật sự là làm hấn quá thất vọng.

“Gia gia... Biểu ca...” Hồng Nhân Nhân khiếp sợ nhìn bọn họ, bắt đầu hối hận vì hành động tự tung tự tác của mình.

Biểu ca lạnh lùng vô tình không phải nàng ta không biết, chẳng qua vẫn tự thôi miên hấn sẽ không đối xử với mình như vậy.

“Người đáng chết!” Mộ Dung Thị Ứng, tay bóp cổ nàng ta toàn thân thở ra hơi thở của ma quỷ, “Ta không nên bất chấp nguy cơ mất đi Kỳ Nhi, mà tiếp cận hung thủ là người, chỉ vì những hành động kia thật sự có thể hại chết nàng” Vì muốn tra ra được hung thủ muốn hại chết ái thiếp, hấn không tiếc hy sinh nhan sắc, lại tổn thương lòng nàng. Hấn làm như vậy, quay đầu nhận được chính là mất đi nàng.

“Biểu ca...” Nàng ta sợ đến toàn thân run rẩy, nàng ta tin tưởng hấn sẽ không do dự mà bóp chết mình.

Mộ Dung Thị Ứng cực kỳ chán ghét hất tay ra, “Người đâu, đem Hồng Nhân Nhân nhốt vào địa lao, không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép thả nàng ta ra”.

Không một ai dám cầu xin tha thứ cho nàng ta, ai cũng không có gan chọc Mộ Dung Thị Ứng đang nổi cơn thịnh nộ, ngay cả ông nội, cha mẹ hấn cũng không dám. Đây là lần đầu tiên hấn phát giận kinh khủng như vậy, không người nào muốn đi chịu chết.

“Trừ phong thư này, nàng còn lưu lại gì không?” Mộ Dung Thị Ứng đã khôi phục vẻ tỉnh táo, hỏi Hương Nhi, chỉ cần có một chút cơ hội mong manh, hấn cũng phải dốc toàn lực, mang nàng trở về.

Hương Nhi liếc mắt nhìn mọi người, không hiểu sao bọn họ đều khi mất đi mới hiểu được quý trọng.

“Hương Nhi, em mau nói đi!” Mộ Dung Thơ Du khẩn trương thúc giục.

“Còn có một phong thư cho ta”

“Vậy thì lấy ra mau lên” Trừ Mộ Dung Thị Ứng, tất cả mọi người đồng thanh hô lên, không chờ được nàng lè mề lòi thôi.

Hương Nhi không vui lấy thư từ trong ngực ra, đây là vật duy nhất chủ tử nàng để lại cho nàng.

Mộ Dung Thị Ứng nhanh chóng đoạt lấy, đem thư mở ra, bên trong chỉ có ba chữ, “Thật xin lỗi”

“Thật xin lỗi? Tại sao?” Mộ Dung Úy nhìn Hương Nhi nghi hoặc, nàng vì sao nói xin lỗi với Hương Nhi?

Hương Nhi gật đầu, nàng dường như hiểu ý tứ của Thiếu phu nhân, nàng ấy từng nói sẽ dẫn theo Hương Nhi, nhưng bây giờ...

“Không chừng nàng trở về Cổ gia.” Mộ Dung Tĩnh Nhiếp suy nghĩ một chút nói, ọi người dấy lên chút hi vọng

“Không có khả năng.” Không chờ bọn họ kịp phản ứng, Hương Nhi ngay lập tức không nể tình dục một chậu nước lạnh.

“Trừ Cổ gia, nàng có thể đi đâu?” Mộ Dung Tĩnh Nhiếp phản đối, hấn cho là Kỳ Thương chỉ có thể trở về nhà mẹ đẻ, không còn chỗ có thể đi.

“Dạ...” Hương Nhi dảng vẻ muốn nói lại thôi. Nàng có nên nói hay không bây giờ Cổ Kỳ Thương đã là một người khác? Hơn nữa nàng ấy còn đến từ một nghìn năm sau.

“Hương Nhi, ngươi còn giấu diếm chuyện gì?” Mộ Dung Thị Ứng lạnh lùng hỏi, cùng bộ dáng suy sụp, đáng vẻ hối tiếc khác nhau xa, hẳn đã khôi phục sự tỉnh táo của mình.

Hương Nhi đảo mắt nhìn mọi người, nàng nếu như không nói ra, bọn họ tất nhiên sẽ đến Cổ gia tìm người, như vậy thời gian cho Kỳ Thương rời xa nơi này càng được kéo dài, bọn họ cũng không dễ tìm được nàng ấy.

“Hương Nhi, cháu mau nói nha!” Mộ Dung Ủy nhìn nàng, không biết nàng đang do dự cái gì, ông chỉ muốn tìm cháu dâu về, cùng ông cãi nhau, trêu chọc ông cười, chọc ông tức giận.

“Nếu con bé gặp chuyện gì bất trắc thì làm sao? Tiểu Thương xinh đẹp mọi người đều biết, nếu con bé xảy ra chuyện gì, cháu hối hận không kịp, đến lúc đó...” Ông càng nói càng kinh khủng, Hương Nhi lại do dự thêm.

Nàng lẩm bẩm lầu bầu, “Sẽ không xảy ra chuyện gì, nàng không phải người thường... Hơn nữa chỉ cần nàng cười một cái, lập tức có rất nhiều người cam nguyện vì nàng chịu chết. Nếu như là Thiếu phu nhân lúc đầu sẽ có vấn đề, nhưng nàng là người từ một nghìn năm sau, lại am hiểu chút võ công, trình độ chạy trốn lại tốt như vậy, cũng...”

Mộ Dung Thị Ứng lạnh lùng nhìn nàng, “Hương Nhi, ngươi tốt nhất nên giải thích rõ ràng điều ngươi vừa nói”

Không biết là do nàng nói quá to, hay là bọn họ quá lợi hại, cho nên tất cả đều nghe được, hơn nữa còn rất rõ ràng, mỗi người đều vì lời nàng nói ra mà sợ hãi không thôi.

“Ta...” Nhìn bọn họ, nàng biết xong đời.

Nhưng mà nàng có thể nói sao? Thiếu phu nhân đã phân phó không được tiết lộ cho bất cứ kẻ nào.

“Hương Nhi, vì an nguy của Tiểu Thương, bất kể chuyện gì cháu cũng nói mau đi, cháu cũng không muốn Tiểu Thương gặp chuyện không may mà?” Mộ Dung Ủy ép bả vai nàng xuống, mặt nặng nề nói.

“Đúng nha! Nếu như tẩu tử xảy ra chuyện gì...” Mộ Dung Thơ Du lo lắng rơi nước mắt. Nàng đi, thương tâm nhất vẫn là đại ca, hẳn sẽ lại trở về trước kia lạnh như băng.

“Được rồi, ta sẽ nói, nhưng mọi người phải hứa không được nói cho bất cứ ai” (câu này nghe quen quá ta ^.^)

Như vậy, phu nhân sẽ bị coi thành quái vật, nàng mới không muốn như thế!

“Được”

Mộ Dung Thị Ứng sai người đóng lại toàn bộ cửa, trong phòng chỉ có Hương Nhi cùng người nhà Mộ Dung, tổng cộng sáu người.

“Nói đi”

Hương Nhi gật đầu, “Thật ra thì Thiếu phu nhân, chân chính Thiếu phu nhân đã...” Nàng đột nhiên rơi lệ, nghẹn ngào nói không thành lời.

“Ta nói này Hương Nhi, phiền toái cháu nói xong có được hay không?” Mộ Dung Ủy nhin không được mở miệng. Nói không hết câu đầu đã khóc, nàng thế nào lại là người thích khóc như vậy.

“Ta...”

Mộ Dung Thị Ứng mặt vô cảm nhìn nàng, đột nhiên mở miệng, “Ngươi không phải muốn nói, Thiếu phu nhân hiện tại không phải chân chính Thiếu phu nhân đi?”

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn hẳn, cho là hẳn có phải loạn đến độ đầu óc xảy ra chuyện.

Hương Nhi ngẩn người, “Ngài làm sao biết? Thiếu phu nhân bốn tháng trước đã chết”

Mọi người vừa nghe, tất cả đều khiếp sợ nhìn nàng đến trọn to mắt, đều là vẻ mặt không tin nổi.

“Vậy bây giờ là người nào?” Mộ Dung Tĩnh Nhiếp hỏi ra thắc mắc trong lòng mọi người. Hắn cảm thấy mình điên rồi, lại hỏi vấn đề như thế. Đây căn bản là chuyện không thể xảy ra.

“Vâng...” Hương Nhi nhìn mọi người, biết bọn họ không quá tin tưởng, “Đến từ một nghìn năm sau, Thiệu Dật Thư” Nhìn mọi người mắt trợn càng thêm lớn, chỉ có Mộ Dung Thị Ứng vẫn vẻ mặt không chút biểu cảm, không biết đang suy nghĩ gì?

“Hoang đường, điều này làm sao có thể?” Mộ Dung Tĩnh Nhiếp tức giận vỗ bàn, “Nếu như nàng thật sự đã chết, thi thể kia đâu?”

Hương Nhi nhìn hần sợ hãi, là bọn họ muốn nàng nói, nhưng lại vẫn không tin.

“Tá Thi Hoàn Hồn” Nàng cố ý dùng thanh âm cho bọn họ vẫn nghe thấy được nói nhỏ, “Thiếu phu nhân một nghìn năm so với bây giờ còn đẹp hơn” Đương nhiên, điều này là do Thiệu Dật Thư chính miệng nói, trước kia nàng thích khoe khoang bản thân.

“Làm sao có thể?” Bọn họ không tin, bởi vì họ đều cho rằng không ai có thể so với Kỳ Thương đẹp hơn.

“Người còn biết những gì?” Mộ Dung Thị Ứng lạnh lùng nhìn hỏi.

“Thị Ứng, con tin tưởng sao?” Hồng Như Tuyết nghi hoặc nhìn con trai, hắn cùng nàng tiếp xúc cũng đã lâu, hắn có thể nhận ra điều gì khác thường.

Mộ Dung Thị Ứng không nói. Nếu như nàng đúng như Hương Nhi nói đến từ nghìn năm sau, như vậy những tư tưởng, hành động khác người của nàng trong quá khứ có thể giải thích được. Chẳng qua là, nàng vì sao mà đến? Bằng cách nào? Tương lai còn có thể trở về sao? Trở về thế giới mà nàng từng sinh sống? Nói cách khác... Rồi đi hần...

“Hương Nhi, cháu nói tiếp.” Mộ Dung Ủy ra lệnh. Mặc dù rất khó tin tưởng, nhưng vẫn để nàng nói xong rồi quyết định có nên tin tưởng hay không.

“Vâng...”

**

Hương Nhi ỉu xiu lê bước trở về phòng. Kỳ Thương đã mất tích năm ngày, trong năm ngày này, Mộ Dung gia đã phái không biết bao nhiêu người, vận dụng bao nhiêu quan hệ tìm nàng, nhưng vẫn không có thu hoạch gì. Hương Nhi không khỏi hoài nghi, nàng có thể không còn trên đời này hay không?

...

Vừa đóng cửa phòng, đột ánh nến, nàng bị dọa đến mức thét chói tai, nhưng sớm bị người che miệng lại.

Ba hắc y nhân che mặt đến bên cạnh nàng.

“Hương Nhi cô nương sao?” Hắc y nhân dẫn đầu lễ phép hỏi, nhưng vẫn không buông nàng ra “Người có thể gật hoặc lắc đầu” Vì tránh cho nàng thét chói tai dẫn người tới, bọn họ cẩn thận một chút vẫn hơn.

Hương Nhi không gật cũng chẳng lắc, chẳng qua là khiếp sợ nhìn bọn họ.

“Cô nương, chúng ta sẽ không thương tổn người, chỉ cần người nói cho chúng ta biết người có phải là Hương Nhi không là được” Hắc y nhân vẫn rất lễ phép, lời nói xem ra cũng rất thành khẩn.

Chưa từng gặp qua kẻ ác, Hương Nhi do dự một lát, gật đầu. Ở Mộ Dung vương phủ, nàng không xảy ra chuyện gì mới phải.

Hắc y nhân nhìn nàng gật đầu, tất cả đều cao hứng.

“Hương Nhi cô nương, đặc tội”

Trong lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, đã bị người đánh xỉu.

**

Thị Ứng ngồi yên lặng trước bàn đọc sách Kỳ Thương hay vẽ nghịch, hồi tưởng tất cả về nàng.

Một năm rồi, cho dù hấn vận dụng bao nhiêu người, vẫn như cũ không tìm được tin tức của nàng, ngay cả Hương Nhi cũng biến mất.

Nếu như nàng biết Hương Nhi cũng mất tích sẽ như thế nào? Hoặc là chính nàng mang Hương Nhi theo?

Nếu như có thể, hấn hi vọng nàng cũng có thể mang chính mình đi theo, hấn chán cảnh mỗi ngày khổ sở mòn mỏi chờ tin tức của nàng, mỗi đêm đem theo thất vọng mà ngủ, nửa đêm chỉ cần gió thổi cỏ lay, cũng làm hấn không tự chủ sinh ra mong đợi, sau đó trời càng sáng tỏ, tâm tình hấn cũng chìm vào đáy cốc.

Phải khi nào nàng mới bằng lòng trở lại, về bên cạnh hấn?

Hấn không ngại nàng là ai, đến từ đâu, hấn chỉ muốn nàng.

Loại gian nan này hấn đã trải qua một năm, vậy mà dài tựa như một đời... Nếu như có thể lựa chọn, hấn tình nguyện vĩnh viễn chưa từng gặp nàng, hấn cũng sẽ không phải thống khổ như thế. Chung sống ba tháng ngắn ngủi, chỉ để cả đời từ từ nhớ lại, mà không có một kết cục lưu lại...

Một hồi tiếng gõ cửa cắt đứt suy nghĩ của hấn

“Thiếu chủ, lão gia mời ngài đến nhận thánh chỉ”

“Thánh chỉ?”

Mộ Dung Thị Ứng một bụng nghi hoặc, nhưng vẫn đứng dậy đi tới tiền thính.

Đích danh hấn nhận thánh chỉ là có chuyện gì?

**

“Trẫm chịu hết nổi rồi!”

Tiếng rống giận phát ra từ hoàng cung chính là của một vị trung niên nam tử mặc áo hoàng bào, minh quân nổi danh lịch sử, Đường Thái Tông – Lý Thế Dân.

Một vị phong hoa tuyệt đại, nữ nhân xinh đẹp vô song, Cát nương nương, liếc nhìn hoàng thượng, tiếp tục thay y phục.

“Làm sao? Vị Ương công chúa lại gây chuyện gì sao?” Có thể để hấn tức thành như vậy, chỉ muội muội kết nghĩa của hấn mới có được cái bản lĩnh đó.

“Hừ, trừ con bé đó thì còn ai vào đây?” Tức giận hừ một tiếng, hấn cắn giận bức mình nói, “Nàng biết không? Muội ấy dám để hai con chó chết tiệt kia trên giường của trẫm, giải thích rằng để bọn nó sinh ra tiểu Long Thỏ”. Nói đến đây hấn buồn nôn muốn chết, cả cái giường đều là ‘mùi thơm cơ thể’ của chó, hấn ngủ trên đó được mới là lạ.

“Còn hơn là để rắn trên đó!” Cát nương nương – Cát Nhi nhận lấy khăn lông lau mặt từ tỳ nữ.

“Muội ấy dám biểu diễn trò đó? Trẫm không thật nàng mới lạ” Hoàn hảo chó và rắn vẫn chưa có họ hàng, nếu không lấy cá tính của nàng, khó đảm bảo sẽ không nuôi mấy con đi!

“Điều này cũng không trách được muội ấy, ở trong cung quá buồn bức” Cát Nhi đi đến bên trượng phu, thay hấn rót ly trà.

“Buồn bức? Có ai hiểu động như muội ấy. Ngay cả hoàng tử, công chúa còn bị nàng ấy làm hư, mà còn kêu buồn bức? Mấy ngày trước đem bình trà yêu quý nhất của trẫm đập nát, nàng biết muội ấy nói gì không?”

“Cũ không đi, mới không tới đúng không?” Cát Nhi cười khanh khách tiếp lời.

“Không sai! Chẳng có chút ý tứ hối cải” Những người tương lai đều thế sao?

“Mấy hôm trước, muội ấy nói muốn học đàn, hi vọng thiếp dạy nàng...” Cát Nhi nhấp một ngụm trà.

“Hiếm khi muội ấy biết điều như vậy, có thể để uội ấy an tĩnh lại cũng tốt” Xem ra, nàng ấy cũng không phải là không còn thuốc chữa.

“Hậu quả của thiếp dạy nàng là... Đàn yêu thích nhất của thiếp bị nàng phá hủy” Cát Nhi lại nhấp ngụm trà, giống như nói chuyện người ta. “Lúc ấy, muội ấy ngại làm đau móng tay, liền cầm quân cờ đến gảy, kết quả...”

“Rồi thế nào?”

“Hoàng thượng đưa năm trước bị hủy”

“Ninh Nhi chết tiệt!” Cả hoàng cung này cũng sớm bị nàng phá hủy.

“Vậy ngài liền ném ta ra ngoài nha.”

Hai phu thê quay đầu, nhìn thấy Kỳ Thương đang hùng hổ đi tới.

Nàng đặt móng ngồi xuống trước mặt bọn họ, tự mình rót ly trà.

“Hoàng thượng, nương nương” Hương Nhi bên cạnh lễ độ cúi chào.

Kỳ Thương mất tích một năm trước được phu thê Lý Thế Dân thu nhận, thì ra là Cát Nương nương chính là người được nàng cứu lúc cưỡi ngựa giải sầu, bởi vì nàng không có chỗ để đi, cho nên bọn họ liền đem nàng về hoàng cung, lại thu nàng làm nghĩa muội, đổi tên là Ninh Nhi, phong làm Vị Ương công chúa.

Đổi tên chính là hi vọng nàng yên lặng một chút, khéo léo một chút, bớt quá, xem tình huống chính là uống tâm tư. Mà nàng lại giải thích phong hiệu công chúa là “còn tai họa”.

Vừa mới trở về hoàng cung không lâu, nàng liền bị một vị kỳ nhân làm giết mình. Vị kỳ nhân ấy đang cùng hoàng thượng nói chuyện chính trị, khi thấy nàng qua cửa ánh mắt sáng rực nhìn nàng, lập tức bắt nàng đi vào, lại còn hưng phấn cầu xin bói cho nàng một quẻ, kết quả quẻ gieo, nàng là người đến từ tương lai, cũng gieo ra nàng là người trần phi phạm, là tiên tử trên trời chuyển thế, mệnh định phải đi nhân gian một chuyến.

Chuyện này truyền ra, tất cả mọi người đều đem nàng lên bàn thờ mà sùng bái. Nàng vốn là người tùy tiện, bắt nàng quỳ còn không phải bảo nàng chết, bất kể là ai, bắt nàng quỳ cũng nằm mơ, cha mẹ nàng thì được, nhưng nàng kiên quyết chỉ có một cha mẹ, những người khác xếp hàng chờ kiếp sau đi.

Hương Nhi là do nàng phái cao thủ đại nội mang về, Hương Nhi nhìn thấy nàng lập tức liền lao vào lòng nàng khóc thút thít không thôi, từ đó cùng nàng trải qua cuộc sống vui vẻ.

“Đã trễ thế này, muội còn đến đây làm gì?” Lý Thế Dân buồn bực hỏi, nhận định nàng xuất hiện là không có chuyện tốt.

“Ta chỉ là tới nói cho các người, giai đoạn nguy hiểm của Cát Nhi đang tới, các người mấy ngày nay cẩn thận một chút, nếu như còn muốn sinh đứa bé, cố gắng lên.”

Chờ bọn hắn phản ứng kịp, Cát Nhi lập tức đỏ bừng mặt, mà phu quân nàng thì gầm lên tức giận.

“Trẫm tuyệt đối muốn đem nàng gả ra ngoài!”

Một lúc sau, Cát Nhi không nhịn được nói, “Nàng không phải người thường, ai có thể cùng nàng xứng đôi đây?”

“Nàng quên, còn có một vị thần tiên chuyển thế tương tự, hơn nữa còn có đoạn dây dưa sâu sắc không ít sao?” Hắn cười đắc ý, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi nàng.

13. Chương 13

“Không được, con không thể kháng chỉ” Mộ Dung Tĩnh Nhiếp nghiêm nghị trách cứ nhi tử, “Kháng chỉ là tội chết đó.”

“Thị Ứng, cha mẹ chỉ có con là con trai, hương khói nhà Mộ Dung không thể bị cắt ở đây nha!” Hồng Như Tuyết cũng gia nhập hàng ngũ khuyên nhủ, chốc lát lời nói đau thương tuôn ra, nước mắt không nghe lời rơi xuống, “Con nhẫn tâm để chúng ta người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh sao?”

“Đại ca, đại tẩu sẽ không muốn huynh vì nàng mà hi sinh tính mạng đâu.” Thơ Du khấn trương khuyên hần. Nếu như hần thật kháng chỉ, không chỉ hần mất mạng, cả gia đình cũng không sống nổi, điểm này hần phải rõ hơn ai hết mới phải.

Luyện Đình Hữu thở dài, “Ai bảo huynh là thần tiên đầu thai, hoàng thượng dĩ nhiên sẽ đem muối muối yêu thương gả cho huynh, nghe người trong cung nói, công chúa Vị Ương kia là thần tiên chuyển thế, thân thể rất ly kì, ít người được biết” Thần tiên xứng thần tiên, quả là tuyệt phối.

“Chuyện cứ quyết định như vậy đi” Mộ Dung Thị Úy nghiêm mặt, uy nghiêm ra lệnh “Thị Ưng tuyệt đối phải kết hôn với Vị Ương công chúa, nhưng Tiểu Thương vẫn phải tìm trở lại. Ta nghĩ hoàng thượng và công chúa sẽ tha thứ thôi, nam nhân nào chẳng tam thê tứ thiếp, huống hồ cháu ta lại ưu tú như vậy” Thân là công chúa, nhìn quen cảnh một chồng nhiều vợ, nàng sẽ không có vấn đề gì đi.

Luyện Đình Hữu cùng Thơ Du liếc mắt nhìn nhau, Vị Ương công chúa sẽ tha thứ, nhưng Cổ Kỳ Thương sẽ không, nàng nhất định sẽ còn trốn tiếp.

“Gia gia, Mộ Dung gia không phải không có tam thê tứ thiếp sao?” Thị Ưng mặt vẫn không biểu cảm nhìn hần.

“Này...cũng không sai, nhưng mà thánh mệnh khó cãi!” Ông cũng không phải muốn như vậy, nhưng mà nếu Thị Ưng không lập gia đình, đối với giao phó khó khăn của hoàng thượng, của tổ tiên, ông cũng không thể thay con cháu làm thay.

“Hoàng thượng, người sẽ phải hối hận” Mộ Dung Thị Ưng lạnh lùng thốt. Hần không thể yêu cái cô Vị Ương công chúa kia, hần đời này chỉ yêu có một, nhưng cũng là người duy nhất đời hần không có được.

Khi nào thì nàng bằng lòng tha thứ hần, trở về bên cạnh hần đây?

**

“Công chúa, ngài còn không tha thứ cho Thiếu chủ sao?” Hương Nhi ở bên giúp Kỳ Thương chải đầu hỏi.

“Tại sao hỏi thế?” Nàng ấy không phải hi vọng nàng quên hần sao?

Hương Nhi cẩn thận quan sát phản ứng của nàng, “Mấy ngày trước, ta kêu tên Mạnh Kỳ ra ngoài hỏi thăm...”

Bởi vì mỗi người đều đối với Vị Ương công chúa này vừa yêu vừa sợ, cho nên lời nói của Hương Nhi cũng có kẻ nghe, coi như là cáo mượn oai hùm đi!

“Hỏi thăm cái gì? Điều tra thanh danh của ta sao?” Kỳ Thương cũng chẳng cảm thấy hứng thú gì hỏi, cả ngày buồn bực trong hoàng cung, nàng cũng sớm muộn gì.

“Thiếu chủ, hần cho tới giờ vẫn chưa từ bỏ việc tìm ngài...” Các nàng trước kia đều hiểu lầm hần, cho là hần thích Hồng Nhân Nhân, thật ra trong tình huống đặc thù như vậy làm thế cũng chỉ vì suy nghĩ cho chủ tử nàng, hần muốn bảo vệ nàng ấy, cho dù bị các nàng hiểu lầm là đứng núi này trông núi nọ, có mới nới cũ.

Làm bọn hần bây giờ hai bờ xa cách, đều do nàng tự chủ trương đem tin tức chủ tử giấu nhem đi.

Nàng muốn chủ tử ở trong cung khoái hoạt qua ngày, nhưng nàng cũng rõ ràng hơn ai hết, chủ tử nàng không thực vui vẻ, đôi lúc sẽ nhìn lên bầu trời ngẩn người, hướng về xa xa mà than thở... Mặc dù nàng vui đùa, nàng gây sự, nhưng thời điểm nàng ngẩn người ngày càng nhiều, ngay cả Thái hậu cũng lo lắng không biết có phải nàng bị bệnh hay không?

Kỳ Thương miễn cưỡng nhìn Hương Nhi, “Ta muốn ngủ”. Nàng trèo lên giường, quay lưng về phía Hương Nhi nằm xuống “Nhớ đuổi hết mọi người ra ngoài” Nàng không thích ngủ mà có nhiều người làm cây cột như vậy.

Hương Nhi bất đắc dĩ đáp lời, đem tất cả cung nữ lui ra, tất cả đều ở tiền thính chờ lệnh, một bước cũng không rời đi.

Nằm trên giường một chút buồn ngủ cũng không có, cặp mắt xinh đẹp nhìn tấm màn chăm chăm...

Nói không nhớ hẳn là gạt người, nhưng nàng lại chết vì sĩ diện, muốn ở trước mặt người khác nói ra? Giết nàng cho rồi!

Đã từng, nàng cũng đã nghĩ tha thứ hẳn, nhưng chỉ cần nghĩ tới cảnh hẳn cùng kẻ khác khanh khanh ta ta, nàng lại nhịn không được muốn đánh hẳn.

Hương Nhi cũng đã nói ọi người, nàng là người tới từ tương lai, vậy nàng còn lập trường gì để ở bên cạnh hẳn, nếu không phải một mảnh hảo tâm này của hoàng đế, không biết nàng bây giờ lưu lạc chốn nào.

Thiệu Dật Thư của một nghìn năm sau bị rơi từ phi cơ xuống, đã không thể trở về, chỉ có thể ở niên đại này...

Mộ Dung Thị Ứng là người đầu tiên nàng yêu, và cũng là người duy nhất nàng yêu.

Ai nói tình yêu là ngọt ngào? Hoàn toàn là thống khổ, sống không bằng chết.

Không quan tâm thiên trường địa cửu, chỉ để ý đã từng là có. Những lời này nhất định của những kẻ chưa từng chân chính yêu.

Có người yêu, tuyệt đối quan tâm thiên trường địa cửu, tốt nhất có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, hơn nữa còn là chết cùng một khâm, liệm cùng một quách.

Trước kia, hẳn ở bên chưa từng để ý, hiện tại không thấy được hẳn, nàng mới nghĩ đến ở chỗ này chờ chết, thực sự là không còn chí khí.

Cứ kêu Mạnh Kỳ bắt cóc hẳn tới đây, để cho nàng mắng hẳn một trận cho hả giận, ai kêu hẳn cứ thường xuyên ở trong đầu nàng lúc ẩn lúc hiện.

Nếu như hẳn biết, nàng ở trong hoàng cung sẽ như thế nào? Sẽ tới nhìn nàng hay không?

Lão thiên, van cầu ngài cho ta thêm một cơ hội, ta nhất định sẽ hảo hảo quý trọng....

Kỳ Thương cứ như vậy vượt qua đêm dài đằng đẵng.

**

Trên đường phố Trường An chiêng trống vang trời, tiếng pháo bên tai không dứt, hơn trăm người mặc y phục đồ thẫm, bước chân ưu nhã đi theo một tòa kiệu hoa lệ, từng rương tơ lụa, phấn son, đồ trang sức, trân châu mã não... Tất cả trân kỳ dị bảo đều ở bên trong.

Rất đông dân chúng rối rít chạy đến xem, tham gia náo nhiệt, cả con đường bị mọi người chen lấn, nước chảy không lọt, rất đông quan binh phải đem hết sức lực ra ngăn không cho dân chúng đến gần đội ngũ, nhất là tòa kiệu hoa này.

“Đây là hôn lễ của vị vương tôn công tử nào nha? Náo nhiệt như thế?”

“Người không biết? Không phải chứ?”

“Nghe nói hoàng thượng gả nữ nhi?”

“Không phải đâu, nghe nói là muội muội”

“Là vị thần tiên chuyển thế kia, công chúa Ninh Nhi”

“Nhìn phô trương thế này, hoàng thượng khẳng định rất thương nàng.”

“Đúng vậy, vị công chúa xuất giá năm ngoái, còn không có được như thế này, Vị Ương công chúa là trân bảo của hoàng cung nha!”

“Đúng vậy.”

Không ai biết được, hoàng thượng bởi vì có thể gả nàng ra ngoài, cao hứng đến nỗi đem tất cả bảo bối tặng ra, chỉ cần nàng có thể rời khỏi hoàng cung, trả lại bình yên cho hoàng cung, những thứ này hẳn tuyệt đối không tiếc. Dù sao sớm muộn gì cũng bị nàng phá hỏng, còn không bằng khi nàng gả đem cho, làm cho nhà chồng nàng muốn lui cũng không lui nổi.

“Nhưng Mộ Dung Thiệu chủ không phải đã lấy vợ? Hình như cũng là hoàng thượng chỉ hôn.”

“Vị phu nhân kia mất tích cũng đã một năm, người thường đều đã tái giá, chờ nàng một năm đã là rất có lương tâm.”

“Nhưng mà Mộ Dung gia hình như vẫn đang tìm người.”

“Ta xem cũng rất khó, cũng không biết là sống hay chết...”

Ngồi ở trong kiệu hoa, Kỳ Thương, Hương Nhi, cùng với nữ nhi Cát Nhi - Tiểu Tuyết Nhi, vừa ăn vừa lên nhìn bên ngoài, một chút khấn nguyện của tân nương cũng không có.

Vốn là Kỳ Thương vẫn đang ngủ, nhưng mà bên ngoài quá ồn ào, nàng bịt cả lỗ tai cũng không được, không làm được gì hơn là cùng Hương Nhi, Tiểu Tuyết Nhi cùng nhau lên đem đồ ăn vặt ăn sạch.

Đội ngũ tương đối dài đi tới đại môn của Mộ Dung vương phủ, người ở bên trong ba chân bốn cẳng giúp Kỳ Thương ăn mặc chỉnh tề, sau đó mở ra kiệu hoa...

**

Mộ Dung Thị Ứng không chút tươi cười ngồi trên ghế, mặt nghiêm như tượng đá, làm cho người có ý niệm lên kính rượu cũng chạy xa.

Phần lớn mọi người đều nghe nói chuyện hấn cùng Kỳ Thương, với hấn chuyện phụng chỉ thành hôn chỉ là miễn cưỡng, cho nên không ai dám động thủ trên đầu thái tử.

Kỳ Thương một thân nam trang tuyết trắng nhìn đến màn này, một Mộ Dung Thị Ứng ngồi ở trên ghế không khác gì thi thể cứng ngắc bất động. Mặc dù rất đau lòng hấn, nhưng nàng không để ý hấn, kéo Hương Nhi cùng Tiểu Tuyết Nhi ngồi xuống, bắt đầu hưởng thụ thức ăn do Mộ Dung gia và hoàng cung hợp tác làm ra.

Khuôn mặt Thị Ứng vừa bị ép buộc ngẩng lên kính rượu mọi người, đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc, lập tức xông ra.

Kỳ Thương đang không có tí hình tượng nào cúi đầu gặm đùi gà bị người lôi kéo, nàng còn không kịp phản ứng bị kéo ra khỏi chỗ ngồi, đi về phía sau.

Hương Nhi cùng Tiểu Tuyết Nhi đưa mắt nhìn nhau, cũng đi xem náo nhiệt.

Các tân khách hai mặt nhìn nhau, không hiểu sao Mộ Dung Thị Ứng lại lôi kéo một mỹ nam tử xông ra ngoài.

Mộ Dung Úy thở dài, rất hoài nghi không biết có phải Kỳ Thương tới náo loạn hay không.

“Các vị thỉnh chậm dừng, tiểu khuyển nhìn thấy người quen cũ nhất thời cao hứng chết đi, mới có thể bỏ lại các vị, tại hạ liền ở đây xin thỉnh tội các vị.” Mộ Dung Tĩnh Nhiếp uy nghiêm nói.

Không ai phản đối, bởi vì bớt đi cái tảng băng kia, bọn họ càng đánh chén khoái trá.

**

Một tay còn đang nắm chân gà nướng, cứ như vậy Kỳ Thương bị người ta kéo vào trong ngực.

Haizz! Mỹ thực của nàng, nàng mới chỉ ăn có một miếng thôi mà.

“Thiên! Ta đang nằm mơ phải không?” Mộ Dung Thị Ứng vui đến rơi nước mắt.

“Đúng, người đang mơ” Xem ra phải kêu đầu bếp giữ lại một bàn mới được.

Núp trong bụi cây, Hương Nhi cùng Tiểu Tuyết Nhi nghe được nàng trả lời sớm té xỉu.

Mộ Dung Thị Ứng nâng lên mặt nàng, thâm tình nhìn nàng, “Nàng đã trở lại, trở lại bên ta...”

Hấn hiển nhiên không có nghe thấy lời nàng.

“Ta không bao giờ nữa thả nàng ra, không bao giờ nữa! Nàng là của ta, vĩnh viễn đều là...” Dứt lời, hôn nàng thật sâu.

Hương Nhi lập tức che ánh mắt Tiểu Tuyết Nhi lại, công chúa đã dặn, nếu như có cảnh cấm trẻ em thì không thể cho Tiểu Tuyết Nhi thấy, nàng còn chưa có trưởng thành.

“Làm gì thế !” Tiểu Tuyết Nhi buồn bực kéo tay Hương Nhi xuống.

Kỳ Thương dùng sức ném đùi gà trong tay tới chỗ các nàng, ám hiệu các nàng câm miệng.

“Sao vậy?” Thị Ứng quay đầu muốn nhìn, lại bị Kỳ Thương bám lấy.

“Không có gì, chỉ có hai con mèo nhỏ thôi” Kỳ Thương gương cười. Nếu như các nàng dám phá hỏng kế hoạch của nàng. Xem nàng thế nào sửa chữa các nàng !

Thị Ứng cười ôn nhu, chỉ cần nàng có thể trở lại bên cạnh hắn, nàng nói gì hắn cũng tin hết. (Ứng ca ! Huynh chính thức gia nhập hội Patai ^.^)

“Nàng tha thứ ta sao?” Hắn lần nữa nâng lên mặt nàng, thâm tình nhìn nàng. Bất kể nàng có tha thứ hắn hay không, hắn cũng không bao giờ để nàng đi nữa.

Nghe hắn nói vậy, nàng buồn bã cúi đầu.

“Thế nào?” Hắn nâng mặt nàng, nòng nân nhìn vào mắt nàng.

“Ta không xứng với chàng...” Nàng muốn cúi đầu, nhưng mà hắn không cho phép.

“Không nàng xứng với ta. Nàng đặc biệt như vậy, thiện lương như vậy, thuần khiết như vậy, đẹp như vậy... Ta yêu nàng, chúng ta là một đôi thích hợp nhất” Hắn khẽ vuốt ve khuôn mặt nàng, động tác vô cùng dịu dàng.

Ô, làm sao bây giờ? Nàng cảm thấy tội lỗi vô cùng.

“Ta tuyệt không thuần khiết, ta...” Mặt nàng thương tâm ôm chặt hắn. “Một năm qua, ta không có chỗ để đi... Hiện tại ta là hoa khôi nổi danh Giang Nam...” Nàng dùng sức nắm tay mình, lại nghĩ tới cái đêm trước kia hắn rời bỏ mình, nước mắt cứ vậy lăn xuống.

Mộ Dung Thị Ứng cả người cứng lại.

Cảm giác được người hắn cứng ngắc, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Thật xin lỗi, ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt chàng nữa” Nàng buông hắn ra, “Chúc chàng hạnh phúc” Nàng quay mặt đi, hắn đã nhanh chóng từ phía sau ôm lấy.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đừng rời khỏi ta, ta không muốn cái gì công chúa, ta chỉ muốn nàng, nữ nhân đến từ tương lai. Ta thề đời này chỉ có một thề tử là nàng. Bất kể nàng từng phát sinh chuyện gì, nàng đều là người yêu, là vợ ta, ta yêu nàng. “

Vừa nghĩ tới nàng ngã vào trong ngực nam nhân khác, hắn không cách nào chịu nổi, nhưng hắn không muốn lần nữa mất đi nàng, nàng chịu trở lại bên cạnh hắn, cái gì hắn cũng mặc kệ, chuyện gì cũng không màng.

Kỳ Thương cảm động xoay người ôm lấy hắn, nước mắt tuôn xuống, lần này là thật, không phải là cố chết ép ra.

“Nhưng chàng đã cưới công chúa, ta còn có lập trường gì ở bên cạnh chàng đây?” Mặc dù thật xin lỗi hắn, nhưng không đem vở diễn hoàn thành, tương lai nàng sẽ hối hận.

Thị Ứng lôi kéo nàng “Đi, bây giờ chúng ta phải đi tìm công chúa, thỉnh cầu nàng tha thứ chúng ta” Hắn lôi kéo nàng bước nhanh về phía tân phòng.

“Nàng sẽ tha thứ chúng ta sao? Một nữ nhân, danh tiết rất trọng yếu, tân nương bị trả lại, nàng sẽ bị người ta cười nhạo” Về mặt nàng lo lắng, để cho hắn lôi kéo, người cổ đại chính là cổ hủ như thế !

“Ta không ngại cho nàng bỏ ta! “

“Cái gì? Kia cũng rất mất mặt “

“Mặt mũi coi là cái gì? So với nàng, tất cả đều không đáng một xu. “

“Chẳng lẽ, chàng bị bỏ thành nghiện?” Hấn nói như vậy nàng thật cao hứng, nhưng nói ra miệng chỉ là ngọt ngào vui đùa.

“Tin tưởng ta, ta không phải nói chơi” Hấn kiên định nhìn nàng, lập tức mở ra cửa tân phòng, cùng nàng đi vào.

Trên giường lớn, một vị tân nương y phục đồ thẩm, đang đội khăn hồng tân nương, chỉ thấy nàng ngồi nghiêm chỉnh, không dám lộn xộn.

“Công chúa, tại hạ Mộ Dung Thị Ứng, vô cùng đáng chết, ta không thể cưới người làm vợ, ta đã có thê thất, hi vọng công chúa tha thứ” Hấn hướng về phía cô dâu trên giường nói.

Cô dâu giật giật, vén cả khăn che đầu lên, lại đem mũ phượng lấy xuống.

“Công chúa có thể viết phong hưu thư, bỏ tại hạ, như vậy danh tiếng công chúa cũng không có ảnh hưởng quá lớn” Hấn chân thành nói, còn ôm nhẹ lấy Kỳ Thương, bộ dáng có bao nhiêu ân ái.

Cô dâu nhìn về phía Kỳ Thương.

“Nàng chính là thê tử của ta, kiếp này ta chỉ muốn nàng” Ánh mắt hấn kiên định nhìn vị công chúa kia.

“Thật xin lỗi, ta có thể nói một câu sao?” Cô dâu mở miệng, có dáng vẻ toàn thân vô lực.

“Mời nói” Mộ Dung Thị Ứng lễ độ nhìn nàng.

Cô dâu thở dài, nhìn Kỳ Thương, “Nô tỳ có thể đi chưa?” Nàng đã mau chết đói.

Kỳ Thương cười gật đầu, “Có thể, cảm ơn người”

Thị Ứng nhìn các nàng nghi hoặc...

Cô dâu gật đầu, đi tới cạnh cửa lại quay trở lại, móc từ trong ngực một phong thư, giao cho Kỳ Thương, “Đây là Thánh Thượng muốn nô tỳ giao cho công chúa, nô tỳ cáo lui” Nàng cúi chào liền đi.

“Nhớ đem theo hai tên bên ngoài cửa” Trình diễn xong rồi, hai nàng cũng nên trở về ngủ !

Thị Ứng tăng cường lực đạo cánh tay bên hông nàng, “Công chúa?” Xem ra hấn thật bị gạt. Hoa cái gì khô? Nếu quả thật hấn để ý, có phải nàng sẽ lại rời đi hấn?

Kỳ Thương liếc hấn một cái, rút thư ra xem, “Chẳng lẽ chàng muốn ta đi thi hoa khôi?” Để cho nàng gạt một lần cũng không mất đi tí thịt, so đo như vậy làm gì?

“Đừng, về sau đừng bao giờ gạt ta nữa, cũng đừng bao giờ rời xa ta” Hấn ôm chặt lấy nàng, thỏa mãn vùi mặt sâu trong mái tóc nàng, hít hà hương thơm mát dịu, “Không có nàng, ngày quá khổ” Hấn không bao giờ nữa...Buông tay.

A ! Thì ra lão hoàng đế gian trá đó, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã đoán được quan hệ của nàng và Thị Ứng, nguyên do là do ngựa đó là hấn ban cho Thị Ứng ! Thật là lão gian trá.

“Kỳ Nhi...” Hấn quay khuôn mặt nhỏ nhắn đang không yên lòng của nàng, dùng nụ hôn làm loạn lý trí nàng, “Nàng đang nghĩ gì?”

“Đang suy nghĩ nam nhân khác” Những lời này căn bản là cố ý chọc giận hấn.

Chỉ thấy hấn không vui nhìn nàng chăm chăm, nàng híp mắt cười, với đầu hấn xuống, “Ta đang suy nghĩ, lão hoàng đế gian trá kia cũng không dân” Dứt lời, nàng chủ động dâng lên môi đỏ mọng.

Đối với lời của nàng, Thị Ứng không có ý kiến gì, hấn mừng rỡ đem nàng đẩy lên trên giường, cao hứng cùng nàng “ôn chuyện”.

Đột nhiên, giống như nghĩ đến cái gì, hấn ngẩng đầu nhìn nàng, “Nàng yêu ta sao?” Hấn cũng đã bày tỏ tình gan như thế, nàng cũng có thể...

Kỳ Thương hướng hấn cười mê hoặc, “Đương nhiên, ta thật yêu, thật yêu chàng...” Không có đùa giỡn, hoàn toàn là thực tâm cùng dứt khoát.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-thinh-dung-cham>